

ဝတ္ထုရေးသားစာပေ

မိုးစက်ပွင့်

သံဝိကျူးတဲ့
ငှက်ကလေး

အာချစ်
လှိုင်းတင်္ဂလာ

မိုးစက်ပွင့်

သံစုံကျေးတဲငှက်ကလေး

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၃၂၂၀၁၁
- မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၃၂၃၀၁၁
- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၂ မေလ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင်(၀၄၁၅၂)
- ရွှေဥစာပေတိုက်
- တိုက် ၄၊ အခန်း ၁၀၊
- ပြည်တော်သစ်ရိပ်သာ၊
- ပုဂံတောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာပုံနှင့် - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
- အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ရွှေပဒေသာအောင်ဆက်
- အမှတ် ၃၃၊ ကျီတော်လမ်း။
- မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
- ဖြန့်ချိရေး - ၁၀၀၀ ကျပ်
- အုပ်ရေ - ၅၀၀ အုပ်

၀၉၅.၈၃

မိုးစက်ပွင့်

သံစုံကျမ်းတွဲငှက်ကလေး / မိုးစက်ပွင့် ။ - ရန်ကုန်

ရွှေဥစာပေ၊ ၂၀၁၁ ။

၃၅၁ - ၈၁၊ ၁၂-၃ × ၁၈ စင်တီမီ

(၁) သံစုံကျမ်းတွဲငှက်ကလေး

သံစုံကျမ်းတွဲငှက်ကလေး

အခန်း (၁)

“အသက်က ဘယ်လောက်”

“ဆယ့်ရှစ်နှစ်”

“ဟား”

ကိုယ့်နဖူးကိုယ်လက်ဝါးနှင့် ရိုက်၍ ဆိုဖာကို မှီချ
ပစ်လိုက်တော့သည်။ ဘယ်နှယ် နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ဆို
တော်သေးရဲ့။ ခုဟာက ကိုယ့်သမီးအရွယ်လောက်ကလေး
ကို လက်ထပ်ရမတဲ့။ လူကြားလို့မှ မကောင်း။ မေမေတို့က
တော့ လုပ်လိုက်ရင် တလွဲကြီးပဲ။ အရင်တုန်းကတော့ သူ့
ကို ဟိုမိန်းကလေးမပေါင်းရဘူး။ ဒီမိန်းကလေး မပေါင်းရဘူး

နဲ့ တားမြစ်ပိတ်ပင်ပြီး ခုကျမှ ကောက်ကာငင်ကာ အိမ်
 ထောင်ချပေးတော့မတဲ့။ ပေးစားမယ့် မိန်းကလေးရဲ့ အသက်
 က ဆယ်ရှစ်နှစ်ဆိုတော့ သူ့ထက် ဆယ်နှစ်ကြီးများတောင်
 ငယ်တာ။ ကလေးကို မုန့်ကျွေးပြီး ပေါင်းရမလို ဖြစ်မနေ
 ဘူးလား။ မသကာ သူနဲ့ရွယ်တူ ဒါမှမဟုတ် နှစ်နှစ် သုံးနှစ်
 လောက်ငယ်ရင် တော်သေးရဲ့။ ဟူး . . . စိတ်မောရပါလား။

“ဘယ်လိုလဲ . . . သား . . . မေမေစကားကို နား
 ထောင်မယ် မဟုတ်လား”

“မေမေရယ် . . .”

ဘယ်လို ညည်းတွားရမှန်းတောင် မသိတော့
 လောက်အောင် စိတ်တွေက ရှုပ်ထွေးသွားလေသည်။ ဒီ
 ကိစ္စကို သူငယ်ချင်းတွေသာသိရင် ဝိုင်းပြီးဟားကြည့်မှာ။
 နွားအို မြက်နုကြိုက်လို့ ပြောမလား။ ဒါလည်း ကိုယ်က
 ကြိုက်တာမှ မဟုတ်တာ။ မေမေ စီစဉ်တာပဲ။ ငြင်းရအောင်
 ကလည်း အကြောင်းပြချက်က မရှိ။ ခုမှ ရည်းစားတစ်
 ယောက် ကောက်ထားရင်လည်း အကုန် ကပေါက်တီ
 ကပေါက်ချာ ဖြစ်ကုန်မှာ။ ငယ်ငယ်တုန်းက ရည်းစားလေး
 တစ်ယောက် ထားဖူးပါတယ်။ ပွက်လောညံအောင် အဆူခံ

ရတာ တစ်လလောက်။ ဒီကြားထဲ သူ့ကောင်မလေးကို
 လည်း မေမေက သွားကောလိုက်သေးတယ်။ ဘာတဲ့
 ငါ့သားကိုလိုချင်ရင် ငါနဲ့ အရင်တည့်အောင်ပေါင်းကြည့် ဆို
 လား သွားပြောသတဲ့။ တစ်ဖက်က သည်းခံပြီး တည့်အောင်
 ပေါင်းတော့လည်း မေမေပဲ ပညာဖျိုးစုံပြု ပြုလွှတ်တာ။
 နောက်တော့ တစ်ဖက်က ပြောလာတော့တယ်။

“ယူကိုတော့ တို့ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ယူအမေရဲ့
 ပညာပြနည်းတွေကို ဒဏ်မခံနိုင်တော့ဘူး” ဆိုပြီး လမ်းခွဲခွဲ
 ရသည်။

တစ်ဦးတည်းသော သားဆိုပြီး အလိုလိုက်တော့
 လိုက်ပါရဲ့။ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့။ စည်းကမ်းတွေ တင်း
 ကျပ်လွန်းတာက ခက်နေ၏။ နောက်ဆုံးပြောရရင် သူ
 ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံးကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေသည်အထိတောင်
 သူ့နောက်မှာ သူ့လျှို့ဝှက် လွှတ်ထားသတဲ့။ သူ ဘယ်မိန်း
 ကလေးနဲ့ တွဲနေသလဲ။ ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်လိုသွားသလဲ။
 ကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်းကောင်မလေးတွေနဲ့ ဘယ်လိုဆက်ဆံ
 သလဲဆိုတာကစ မေမေ မသိတာ သိပ်မရှိလှပေ။

“မေမေ မေးနေတာ ဖြေလေသားရဲ့”

“မေမေရယ် . . . မေမေကောင်မလေးက ဆယ့်ရှစ်နှစ်ဆိုတော့ မငယ်လွန်းဘူးလား။ မေမေ သားကို မိန်းမပေးစားမှာလား။ ကလေးထိန်းငှားမှာလား မေမေ”

“ဒါများ သားရယ် . . . ယောက်ျားပစ္စည်း မိန်းမပုခက်တွင်းဆိုတဲ့ စကားကို မကြားဖူးဘူးလား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သားက စိတ်မရှည်တတ်ဘူးဆိုတာ မေမေသိရဲ့သားနဲ့။ ခုဟာက ကလေးကို မုန့်ကျွေးပြီး လင်မယားလုပ်တမ်း ကစားရမလို့ ဖြစ်နေပြီ”

“ဖန်ဆင်းရာ”

ထိုအခေါ်ကြောင့် မေမေ တင်းသွားပြီဆိုတာ သူ သိလိုက်ပြီ။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ တစ်ခါမျှ မမြင်ဘူးသေးတဲ့ မိန်းကလေးကို သူ ဘယ်လို လက်ခံစဉ်းစားရပါမလဲ။

“မိဘက ကောင်းမယ်ထင်လို့ စီစဉ်တာကို မင်း ငြင်းခွင့်မရှိဘူး။ ငါကတော့ အဲဒီကလေးမလေးနဲ့ကလွဲပြီး မင်းကို ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ သဘောမတူဘူး”

“သားကရော ဘယ်မိန်းကလေးကို ယူမယ် ပြောနေလို့လဲ”

“သား . . .”

တစ်ချိန်လုံးငြိမ်နေသော ဖေဖေက ဖန်ဆင်းဘက်သို့ လှည့်လာပြီး . . .

“မင်း မေမေရဲ့စိတ်ကို သိတယ်နော်။ ရတုန်း ယူထားလိုက်ပါကွာ”

“ဖေဖေကလည်း သားမှ မိန်းမ မယူချင်သေးတာ”

“တို့ကလည်း ခုယူဖို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ဒီကလေးမလေးကို မင်း ယူကိုယူရမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း အသိပေးတာ”

“ကိုငြိပဲ မေမေရာ”

ဖန်ဆင်း ခေါင်းကို တချင်းချင်းနှင့်သာ ကုတ်လိုက်မိတော့၏။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အေးအေးဆေးဆေးနေချင်လို့လည်း မရပါလား။

“ကျောင်းဖွင့်တာနဲ့ ငှက်ကလေးက ဒီမှာ လာနေမှာ။ သူနဲ့နီးစပ်အောင် သား ကြိုးစားရမယ်”

“နာမည်က ဘယ်သူ”

“သံစုံကျူးငှက်တဲ့ အားလုံးကတော့ ချစ်စနိုးနဲ့ ငှက်ကလေးလို့ ခေါ်ကြတယ်။ မေမေ သူငယ်ချင်းရဲ့ သမီး

လေး”

“ဟွန်း . . . နာမည်ကိုက ငှက်ကလေးတဲ့။ ရင်ခွင် ဘယ်နှခုလောက် ကူးပြောင်းပြီးပြီလဲ မသိဘူး။ စိတ်ပျက် ဝရာကြီး”

ဖန်ဆင်း နှာခေါင်းရှုံ့၍ ညည်းတွားမိတော့သည်။ တစ်ခါမှလည်း မမြင်ဘူး။ ဓာတ်ပုံလည်း မပြန်။ သူ ဘယ် လို ဆုံးဖြတ်ရမလဲ။ အိမ်ကနေ ကျောင်းလာတက်မတဲ့။ မေမေကတော့ နီးစပ်အောင် ကြိုးစားဖို့ပဲ ပြောနေတာ။ ဒီ ချာတိတ်ငယ်ငယ်လေးကို ဖန်ဆင်းက ခေယယနဲ့ တော် ကီလ်တွေ ပစ်သွင်းပြုပြီး စည်းရုံးရမှာလား။ မဖြစ်သေးပါ ဘူး။ ဖန်ဆင်းက အမြဲတမ်း တည်တည်ကြည်ကြည်နဲ့ နေ လာတာ။ ဒီပွဲကျမှ နှပ်ပစ်ခံရတာမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူး။

“သား”

“ဗျာ”

“သားက လိမ္မာပါတယ်။ မေမေ့စကားကို နား ထောင်နော်”

မေမေက မျှော်လင့်ချက်များစွာနှင့် သူ့ကို ကြည့် နေသည်။ ဖန်ဆင်း မေမေ့မျက်နှာ ညှိုးမှာကိုတော့ စိုးရိမ်

ပါသည်။ ကဲ . . . ခုမှတော့ မထူးတော့ပါဘူး။

“ပြီးရော မေမေရော . . . မေမေ ကြိုက်သလိုသာ စီစဉ်ပေတော့”

“ဟယ်”

မေမေ ဝမ်းသာအားရဟန်နှင့် ဖေဖေ လက် မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လေလျှင် ဖန်ဆင်း ဆိုဖာပေါ်မှထ၍ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့တော့သည်။

“ကိုယ်မပြောဘူးလား . . . သားက လိမ္မာပါတယ် လို့”

“အဲဒါ ကျွန်မနဲ့တူလို့ လိမ္မာတာ”

“ဟာ . . . အဲဒီလို တစ်ဖက်သက် မပြောနဲ့လေ။ ကိုယ်လည်း ရှယ်ယာပါတဲ့ဟာကို”

မေမေက ဖေဖေကို လိမ်ဆွဲလိုက်တယ် ထင်ပါရဲ့။ ဖေဖေ ပါးစပ်က အားခနဲ အော်သံကြား၍ ဖန်ဆင်း လှည့် ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဖေဖေနဲ့ မေမေကို စချင် လာတာနဲ့ . . .

“သိပ်ပြီးလည်း ချိုးဖွမ်းမနေနဲ့ဦးနော်။ လူ့စိတ်ဆို တာ မျောက်စိတ်နဲ့ အတူတူတဲ့။ သားစိတ်ကလည်း မျောက်

စိတ်လိုပဲ ဟဲ . . . ဟဲ”

“ဟဲ . . . ဖန်ဆင်းရာ”

ဖန်ဆင်း လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ အပေါ်သို့သာပြေး တက်လာခဲ့တော့သည်။ အဲဒီလိုပါပဲ အခြားနေရာမှာသာ ဖန်ဆင်းတို့ လူကြီးလူကောင်းဆန်ဆန် ဟိတ်နဲ့ ဟန်နဲ့ တည်တည်ကြည်ကြည်နေတာ။ အိမ်မှာတော့ သူက ကလေး လိုပါပဲ။ နှစ်ဆယ်ရှစ်နှစ်ဆိုတာ ဘာရှိသေးတာမှတ်လို့။ အချို့ အသက်လေးဆယ်ကျော်မှ ဘဝ စကြသတဲ့။ ဖန် ဆင်းက ခုလိုပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေပြီး မိဘတွေအပေါ် ဆိုးနွဲ့နေချင်သေးတာ။ ဘွဲ့ရပြီးလို့ သူငယ်ချင်းနှင့်စပ်တူ ကုမ္ပဏီတစ်ခုတည်ထောင်ထားသည် ဆိုပေမယ့် လူငယ် တွေပဲလေ။ တစ်ခါတလေ ဘီယာလေး သောက်တာပင် မေမေက မကြိုက်။

“သား”

“ဗျာ”

“အလုပ်သွားတော့မလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟုတ်ကဲ့ဆိုတာနှင့် မေမေက သူ့ကို အကျီတွေ့။

ဘောင်းဘီတွေ ထုတ်ပေး။ သူမကိုယ်တိုင် အဝတ်လဲပေးဖို့ လုပ်တော့ ဖန်ဆင်း နားလည်လိုက်ပြီ။ မေမေ သူ့ကို ချော နေတာ။ သူမ ဆွဲတဲ့ကြိုးကို ကစေချင်လို့ပေါ့။

“မေမေကလည်း . . . အဝတ်လဲတာ သားဘာ သာလဲပါ့မယ်။ သား ကလေးမှ မဟုတ်တော့တာ။ မေမေ အပြင်ကပဲ စောင့်နေ”

“အံ့မယ် . . . ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ် တည်နိုင်ပြီဆိုပြီး ပုန်ကန်တာလား။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဒီအလုပ်တွေ မေမေပဲ လုပ်ပေးလာတာပါနော်”

“ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ဟုတ်တာပေါ့ မေမေရဲ့။ ခု သားက ရှက်တတ်လာပြီလေ”

ပြောရင်း ဖန်ဆင်းက မေမေပုခုံးကို ဖက်၍ အပြင် သို့ ပြန်ပို့လေသည်။ ဒေါ်ပန်းမာလာ သားကို မျက်စောင်း ထိုးရင်း ထွက်လာခဲ့တော့၏။

ဖန်ဆင်း အဝတ်အစားလဲပြီး မှန်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက် သည်။ သူများတွေလို ရှိုးစမိုးတွေ ထုတ်နေစရာ မလိုဘဲကို ဖန်ဆင်းပုံစံက ကြည့်ကောင်းနေတာ။ ဘော်ဒီက ရုပ်ရှင် မင်းသားနေတိုးတို့လို အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် တောင့်တောင့်

ဖြောင့်ဖြောင့် ရှိနေသည်။ ရုပ်ရည်ကလည်း သိပ်မကွာခြားပေ။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဘဝတုန်းကဆို သူ့က ကင်းမဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ကင်းဆိုတဲ့ကောင်ထက် မိန်းကလေးတွေ စိတ်ဝင်စားခြင်းကို သူက ပိုမို လက်ခံရရှိသူပင်။

“သား . . . မပြီးသေးဘူးလား”

“ပြီးပါပြီ မေမေရဲ့”

ဖန်ဆင်း အင်္ကျီကြယ်သီးတွေကို စုံအောင်တပ်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

“မေမေ . . . ဘာပြောဦးမလို့လဲ။ နားပူနာဆာတော့ သိပ်မလုပ်နဲ့နော်”

“အေးပါဟယ် . . . စောစောက မပြောလိုက်ရတဲ့ ကောင်း ပြောမလို့ပါ”

“ဘာများလဲ မေမေရဲ့”

“ငှက်ကလေးက အရမ်းလှတယ် သားရဲ့။ ဒီမှာ ဓာတ်ပုံ”

“ကဲပေး . . . နောက်မှပဲ ကြည့်တော့မယ်။ လောလောဆယ် သား နောက်ကျနေပြီ”

ဓာတ်ပုံကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူပြီး အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့

ထည့်ကာ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ဖန်ဆင်း ဒီဇာတ်ပုံကို ကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးရော ရှိရဲ့လားတော့ မသိ။ လောလောဆယ်တော့ သူ့ဦးနှောက်ထဲမှာ ကုမ္ပဏီက အလုပ်ကိစ္စများသာ . . . ။

အခန်း (၂)

“နောက်ကျလိုက်တာ ဖန်ဆင်းရာ။ ဘာလဲ ကလေး ချောသိပ်နေရလို့လား”

သူ့အရင်ရောက်နေသော ချစ်သူတို့က လုပ်ပြီ။ သူ နောက်ကျရင်တော့ အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြလို့ ဖန်ဆင်းတို့ ခွင့်လွှတ်ရမပြီ။ ဖန်ဆင်း နောက်ကျပြီဆိုရင်တော့ မခံနိုင်အောင် ငေါ့လုံးထေ့လုံးတွေနှင့် ပစ်သွင်းတတ်သူပါ။ ခုလည်းကြည့် . . . ဖန်ဆင်း ရုံးခန်းထဲကို ဝင်ရုံပဲ ရှိသေးတယ် အပြစ်တင်စကားနှင့် ရှေ့ပြေး လွှတ်၏။ ဖန်ဆင်း ထိုင်ခုံပေါ်၊

သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ရင်း . . .

“အေး . . . မင်းပြောသလိုပဲ ကလေးချောသိပ်ရတော့မယ့်ကိန်း ဆိုက်နေတာ။ ခုပဲ အိမ်က ငါ့ကို ပူညံ ပူညံ လုပ်လွှတ်လိုက်ပြီ”

“ဘာတွေပွမ်လွှတ်လိုက်လို့လဲ”

“မပြောချင်တော့ပါဘူးကွာ”

“မပြောချင်လဲ မပြောနဲ့ကွာ”

“ဟာ . . . ဟေ့ကောင်”

ပြောချင်လို့ စကားကို ပတ်ပျိုးလိုက်ကာမှ မပြောနဲ့ဆိုပြီး ဟိုဘက်လှည့်သွားတော့ ဖန်ဆင်း ချစ်သူကို ဒေါဖောင်းသွားရလေ၏။ သူ အော်လိုက်မှ ချစ်သူက ဖိုင်တွဲကို ပိတ်လိုက်ကာ . . .

“ဘာလဲ . . . မင်းပဲ မပြောချင်ပါဘူးဆို။ မပြောချင်တဲ့သူကို ငါကလည်း ရိုက်မေးနေစရာမလိုဘူးလေ”

“ကျွန်ုပ်ကွာ”

ချစ်သူ ပြုံးမိသွားလေသည်။ သိတာပေါ့ ဒီကောင် မျက်နှာကြီး မအိမလည်ပုံစံပေါက်လာကတည်းက ပြောစရာစကားတွေ လည်ချောင်းထဲမှာ ထုပ်ပိုးပြီး ထည့်လာ

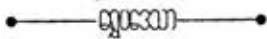
တယ်ဆိုတာ။ ဒီကောင့်မှာ တိုင်ပင်စရာဆိုလို့ သူပဲ ရှိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်တွေ။ တွဲဖော်တွဲဖက် သူငယ်ချင်းကတော့ အားလုံးပေါင်း ငါးယောက်ရှိကြသည်။ ကျောင်းပြီးကတည်းက ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက် ကိုယ့်လုပ်ငန်းကိုယ်လုပ်နေကြရတာ။ ဖန်ဆင်းနှင့်သူသာ မခွဲနိုင် မခွာရက်ဖြစ်ပြီး ဒီလုပ်ငန်းကို အတူတူ တည်ထောင်ထားတာ။ ဟိုသုံးကောင်ထဲမှာ ရဲရင့်က အိမ်ထောင်ကျပြီး ကလေးတောင် ရနေပြီ။ သန်ရှင်းနဲ့ လင်းနိုင်ကလည်း ရည်းစားကိုယ်စီနဲ့။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ သာ မိန်းမတွေကို မစားကောင်းတဲ့ ပဒိုင်းသီးလို နှာခေါင်းရှုံ့ ပစ်ပယ်ထားတာ။

“ဟေ့ကောင် . . . ဖိုးသူ”

“ခေါ်ပြန်ပြီလား ဒီဖိုးသူ။ မင်းတို့က အဲဒီလိုခေါ် . . . ကောင်မလေးတွေက တော်တစ်လုံးတိုးပေးပြန်ရော”

“အေးပါ . . . ချစ်သူရာ မကြိုက်ရင်လည်း မခေါ်ပါဘူး။ ငါ ပြောမယ့် စကားလေးတော့ ခဏလောက် နားထောင်ပေးပါနော်”

ချစ်သူက သူ့ကို ဖိုးသူဟု ခေါ်လျှင်မကြိုက်ပေ။

သူ့နာမည် အပြည့်အစုံက ချစ်ဦးသူ။ နာမည်က စီးပိုးလွန်းသည်ဟုဆိုကာ မိန်းကလေး အတော်များများက သူ့နာမည်ကို ပြည့်စုံအောင် မခေါ်ကြပေ။ ကျောင်းတုန်းကဆို သူငယ်ချင်းတွေက ဖိုးသူဟုခေါ်လျှင် ကောင်မလေးတွေက စနောက်၍ ဖိုးသူတော်ဟု ခေါ်ကြလေ၏။ ဒါ့စိုပဲ သူမခံနိုင်တာ။

“ကဲ . . . ပြော မင်းအမေက မင်းကို မိန်းမပေးစားတော့မယ်တဲ့လား”

“ဟေ”

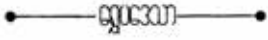
သူပြောမယ့်စကားကို ချစ်သူက ကြိုပြောထားလေသဖြင့် ဖန်ဆင်း မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်နေပုံက ကုန်းကုန်းကွကွ။

“မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟေ”

ဒီတစ်ခါ “ဟေ” က ချစ်သူ နှုတ်ဖျားက ထွက်လာတာ။ သူ နောက်လိုက်တဲ့စကားက အတည်ဖြစ်သွားသဖြင့် ခုမှ ဇီးကွက်နှစ်ကောင် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည့်

နယ်။

“တကယ်”

“တကယ်ပါဆိုကွာ . . . နာမည်တောင် လူနာ မည်မဟုတ်ဘူး ငှက်မ”

“ငှက်မ”

“အေးလေ . . . ငှက်မှ ငြိုဟ်ဝင်မယ့်ငှက်”

“ဘာလဲ . . . ငှက်စုန်းလား . . . လင်ဂေါင်ပိုး ငှက်လား . . . လင်းယုန်လား”

“ငှက်စုန်း . . . အာ . . . ဘာတွေလဲကွာ။ ငှက်စုန်း နဲ့လင်ဂေါင်ပိုး အတူတူပဲ”

“မင်းကဲ ငှက်မဆို”

“ငှက်တော့ ငှက်လေ . . . ဘာငှက်လို့ ငါပြောရ သေးလို့လား”

“ဒါဆို ဘာငှက်လဲ”

“သံစုံကျူးငှက်တဲ့ကွ။ ငါတော့ စနေငြိုဟ်ထဲ ရောက်ပြီထင်ပါရဲ့”

ချစ်သူက တွေးတွေးဆဆ ပုံစံလုပ်ကာ . . .

“သံစုံကျူးငှက်ဆိုရင် . . . လင်ဂေါင်ပိုးငှက်ပဲ”

ဖန်ဆင်း။ ဂစ် ဂစ် ဂစ် လို့ ဆက်အော်ရင် အသိုက်ပြောင်း တာ ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိဘူး။ အဲ . . . အသံစူးစူးကြီးနဲ့ ဂစ်လို့ တစ်ချက်တည်းအော်ရင် အန္တရာယ်ရှိတယ်။ သူ ဖြတ်သွားတဲ့အိမ်က လူသေရောဆိုလား ဘာဆိုလား။ ပြောရင်းနဲ့ . . . ဟီး . . . ဟီး”

ချစ်သူက ကြောက်လန့်ဟန်နှင့် ကျောချမ်းသလို လုပ်ပြလေတော့ ဖန်ဆင်း မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွားလေတော့ သည်။ ချစ်သူဆိုတဲ့ကောင်က သူများကို ခြောက်ရမယ်ဆို ရင် နှစ်ယောက်မရှိအောင် ပြောတတ်သူပါ။ စုလည်းကြည့် ဖန်ဆင်း ပြောသမျှကို အနက်ဖောက်၍ ယုတ္တိနှင့် ဟန်လုပ် ပြနေသည်။

“မိန်းမ မယူချင်ပါဘူးဆိုမှ စိတ်ညစ်တယ်ကွာ”

“ဟ . . . မိန်းမ မယူရင် မင်းက ယောက်ျားယူ မှာလား”

“စကားကောင်းပြောစမ်း . . . သေခါနီး ငွေမ ဖောက်နဲ့”

“အမယ်”

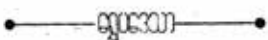
ဖန်ဆင်းက ပက်ပက်စက်စက် ပြောလိုက်တော့

ချစ်သူ ဆွေဆွေခန့်လေတော့၏။ ချစ်သူဆိုတဲ့ကောင်က
သေရမှာကိုပင် သေမလောက် ထပ်ပြီး ကြောက်တဲ့ကောင်။
သေစကားဆို လေသံတောင် မကြားချင်ဘူးတဲ့လေ။ အဲဒါ
ကြောင့်ကိုပဲ ဖန်ဆင်း တမင်ပြောပစ်လိုက်တာ။

“မင်းကို အားကိုးပြီး ရင်ဖွင့်ရမလား မှတ်ပါတယ်
အလကားပဲ။ ငါ့ဟာငါ လေမျိုးရှစ်ဆယ်လျက်ဆား လျက်
ပြီး လေလည်နေတာမှ ကောင်းဦးမယ်”

ဖန်ဆင်းက မပြောတော့ဘူးဆိုတဲ့သဘောနဲ့ ခပ်
တည်တည်လုပ်နေလိုက်၏။ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို စ
ပေးလိုက်တာနှင့် နောက်ဆက်တွဲကို စပ်စုရမှ ကျေနပ်တာ
ချစ်သူရဲ့ဝါသနာ။ ဒါကြောင့် ဖန်ဆင်း အထာကိုပစ်လိုက်
တာ မှတ်ကုရော။ ချစ်သူ မျက်နှာပြုံးဖြိုးဖြိုးနှင့် ဖန်ဆင်း
အနားသို့ တိုးလာသည်။

- “ဖန်ဆင်း”
- “ဘာလဲ”
- “ဆက်ပြောလေကွာ”
- “မပြောဘူး”
- “ပြောပါကွ . . . ငါ စိတ်ဝင်စားလာပြီ”

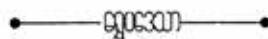

- “မပြောတော့ပါဘူးဆို”
- “မပြောလည်း နေကွာ”

ဝုန်းခနဲ ထရပ်ပြီး ထွက်သွားကြတာပြိုင်တူ။ ဟို
ဘက်အခန်းထောင့် ဒီဘက်အခန်းထောင့် ကျောချင်းခိုင်း၍
စုစုကြီး ရပ်နေကြသည်။ တစ်စက္ကန့်၊ နှစ်စက္ကန့်၊ သုံးစက္ကန့်
ကနေ တစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ်ပြည့်တော့ ဖြည်းဖြည်းချင်း
မျက်နှာတွေကို စောင့်ငဲ့ကြည့်လိုက်တာလည်းပြိုင်တူ။
အကြည့်ချင်းဆုံမိတော့ နှစ်ယောက်စလုံး ချာခနဲ ပြန်လှည့်
သွားကြပြန်သည်။

ကြာတော့ ဖန်ဆင်းက နေနိုင်ပေမယ့် သိချင်စိတ်
ပြင်းပြနေသော ချစ်သူက မနေနိုင်။ ဖန်ဆင်းရှိရာသို့
လျှောက်သွားပြီး လက်ညှိုးပေါ်သို့ လက်ခလယ်ကို ခပ်ကွေး
ကွေးလေးတင်ပေးလိုက်သည်။ ဖန်ဆင်းပြုံးလိုက်မိပါ၏။
ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တွေသာ ဖြစ်နေကြတာ နှစ်ယောက်စလုံး
လူလစ်လျှင် ကလေးကျင့်၊ ကလေးကြံ့နဲ့ ကလေးစိတ်တွေ
က မကုန်ကြသေးပေ။

- “မခေါ်ဘူးလား”
- အသံက မာဆတ်ဆတ်

“အေးလေ . . . မေမေကိုယ်တိုင် ပြောတဲ့ဟာကို”

“ဟုတ်ရဲ့လားကွာ”

“ဪ . . . ဟုတ်ပါတယ်ဆို”

ချစ်သူ ဓာတ်ပုံကို ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းတခါခါဖြစ်နေသည်။ ဟင်း . . . ပုံစံကြည့်ရတာ ကောင်မလေးရုပ်က အိုစာပြီးရင့်နေလို့ ချစ်သူ ဒီကော့ကို မေးတာပဲဖြစ်မှာ။ ဒါနဲ့များ မေမေက လှသတဲ့။

“မင်း နားကြားများလွဲလာရောသလား ဖန်ဆင်းရာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အန်တီက မင်းကို မိန်းမပေးစားမယ်လို့ပြောတာလား။ မင်းမှာအပြစ်တွေရှိလို့ ယတြာချေတဲ့အနေနဲ့ သီလရှင် ကျောင်းမှာဝေယျာဝစ္စ သွားလုပ်ခိုင်းတာလားကွာ”

“ကြောင်မနေနဲ့ ချစ်သူ။ အဲဒီကိစ္စကြောင့်မို့ ငါ မေမေနဲ့ အတိုက်အခံလုပ်လာရတာ။ နာရီပိုင်းလောက်ပဲ ကြားသေးတယ်ကွ”

“ဪ . . . ဪ . . . ကျိန်းသေတယ်ဆိုရင် လည်း မင်းနဲ့လက်ထပ်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ ဆယ့်ရှစ်နှစ်သမီးရဲ့

ဓာတ်ပုံလေးကို မင်းကိုယ်တိုင်ပဲကြည့်လိုက်ပါဦးနော်”

ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်ဟု အတွေးနှင့် ချစ်သူကမ်းပေးသော ဓာတ်ပုံကို ဖန်ဆင်းလှမ်းယူလိုက်သည်။ ဓာတ်ပုံကို မကြည့်မီ ချစ်သူ မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်ရသလောက်တော့ ကောင်မလေးအရှုပ်ဆိုးလို့များလား။ မေမေပြောတာတော့ လှတယ်တဲ့။ မဟုတ်မှလွဲရော ချစ်သူဆိုတဲ့ကောင်သူ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် ဟန်ဆောင်ကောင်းကောင်းနဲ့ ဖန်ဆင်းစိတ်ပျက်အောင် လုပ်နေတာပဲဖြစ်မယ်။ သူမရဲတရဲနှင့် ဓာတ်ပုံဆီသို့ အကြည့်ပို့လိုက်တော့ . . .

“အံ့မယ်လေး . . . အမေရဲ့”

“ဝုန်း”

ဖန်ဆင်း ဓာတ်ပုံကို လှင့်ပစ်ပြီး ထိုင်ရာကနေ ခုန်ထလိုက်မိသည်အထိ။ ဘာကြောင့်လဲဆို မေမေပေးလိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံက အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် အဘွားကြီးရဲ့ပုံ။ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်လောက်မှာ ရိုးရိုးတောင်မဟုတ်ဘဲ။ ခေါင်းတုံးပြောင်ပြောင်နှင့် ပန်းရောင်ကို ဝတ်ထားသောပုံ။

“ဖန်ဆင်း . . . သူငယ်ချင်း . . . သတိထား . . .

သတိထား”

မျက်လုံးကြီးပြူး၍ ကြက်သေသေနေသော ဖန်ဆင်းကို ချစ်သူက ဖိုင်တွဲနှင့်ယပ်ခပ်ပေးရင်း လက်တစ်ဖက်ကလည်း ကျောကိုထုပေးလေသည်။

“ဟာ . . . ဘော့စ် . . . အဲဒါ . . . ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ကိုဆန်းဝင်း ခင်ဗျားလာတာနဲ့အတော်ပဲ။ လာပါဦး”

မန်နေဂျာ ကိုဆန်းဝင်းလည်း ဘုမသိဘမသိနှင့် ဝင်လာလေလျှင် . . .

“ဖန်ဆင်း ဘာဖြစ်သွားတာလဲမသိဘူး။ ကျောကိုထု . . . ကျောကိုထု”

“အု . . . အု”

“သေရောပေါ့ဟာ . . . ကိုဆန်းဝင်း”

“ဗျာ . . . ပဘော့စ်”

“အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲဗျ”

“မသိဘူးလေ။ ဒုဘော့စ်က ထုဆိုလို့ထုပေးတာ”

“အမလေး . . . မေမေရေ . . . မေမေသား . . .

ခုနစ်အိုကြား၊ ရှစ်အိုကြား ကတုံးမနွဲ့လည်း ညားရဦးမယ်။ အထုလည်းခံရသေး။ သားကို ဘယ်လိုများ ကျီစားလိုက်တာလဲ မေမေရဲ့။ ဟီး . . . ဟီး”

ဖန်ဆင်း အသံပြကြီးနှင့် အော်ငိုလေတော့မှ ချစ်သူက တဟားဟားနှင့် အော်ရယ်လေတော့သည်။

အခန်း (၃)

“မေမေ . . . မေမေ”

ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကားကိုရပ်ပြီးတာနဲ့ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး တံခါးပင်ပြန်မပိတ်ခဲ့နိုင်။ ဖန်ဆင်း မျက်စိမျက်နှာပျက်စွာနှင့် အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားလေတော့သည်။ ချစ်သူက နောက်မှ မီအောင်လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လာပါလိမ့်”

ခြံစောင့်မာလီ တောက်တဲ့ ခေါင်းကုပ်၍သာကျန်

ခဲ့သည်။

“မေမေ . . . မေမေ”

ဖြည်းဖြည်းသွားစမ်းပါ ဖန်ဆင်းရာ။ မင်း မေမေ တစ်နေရာမှာရှိမှာပေါ့ကွာ”

“ဟေ့ကောင် . . . မင်း ငါ့စိတ်ကိုသိတယ်နော်။ စကားမရည်နဲ့”

ဖန်ဆင်းနှင့်ချစ်သူ တစ်ခန်းဝင်စာခန်းထွက်နှင့် ဒေါ်မာလာကို ရှာနေကြသည်။ တစ်အိမ်လုံး ဒီလောက် တိတ်ဆိတ်နေတာ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခု ထူးခြားသလိုရှိနေပြီ။ ဖန်ဆင်းခြေလှမ်းတွေက ပို၍သွက်လာ၏။ ဘုရားခန်းဘက်သို့ရောက်တော့ . . .

“ကိုပေ ရှင်ဖယ်လို့ ကျွန်မပြောနေတယ်နော်”

“ဟင့်အင်း . . . မဖယ်ဘူး”

“ရှင်နော် မကြီးမငယ်နဲ့။ ပြောရတာ သိပ်လက်ပေါက်ကပ်တာပဲ”

“လင်မယားချင်းပဲကွာ မင်းကိုက ကြီးကျယ်တာ”

“ကြီးကျယ်တာပေါ့။ ရှင် ဖယ်မှာလား မဖယ်ဘူးလား”

“မဖယ်ဘူးကွာ”

ဖန်ဆင်း ခြေလှမ်းတွေတွန့်သွားလေ၏။ ချစ်သူ

က ဘယ်လိုလဲဆိုတဲ့သဘောမျိုးနဲ့ မျက်စပစ်ပြီး ပြုံးဖြိုးဖြိုးကြီး လုပ်နေသည်။ ဖန်ဆင်း သက်ပြင်းကို ဟူးခနဲ မှတ်ထုတ်ပြီး ခေါ်ရကောင်းမလား၊ မခေါ်ရကောင်းမလား စဉ်းစားနေမိ၏။

“ဖန်ဆင်း”

“ဘာလဲကွ”

“အန်ကယ်နဲ့အန်တီ ဘုရားခန်းထဲမှာ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

“ဘုရားခန်းထဲမှာ ရှိနေမှတော့ ဘုရားဆွမ်းတော်တင်ပြီး ရှိခိုးနေကြတာပေါ့ကွ။ ဒါနေဆွမ်းကပ်တဲ့အချိန်”

“ကြားနေရတဲ့အသံတွေက ဘုရားရှိခိုးသံနဲ့ မတူဘူးနော်”

“ကျစ်”

ဓာတ်ပုံကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေမေနဲ့ရှင်းမလို့ ပြန်လာကာမှပဲ။ အရေးထဲ ဘုရားခန်းထဲဝင်ပြီး ဘာလုပ်နေကြတယ်မသိဘူး။ ချစ်သူမေးတာကို ကောင်းအောင်သာ ဘုရားရှိခိုးတယ်ပြောရတယ်။ ဘာဘုရားရှိခိုးသံတစ်လုံးမှလည်း မကြားရ။ မဖြစ်ဘူး အသံပေးမှ။

“မေမေ”

အသံရှည်အသံမြင့်နှင့် နားနှစ်ဖက်ကို ပိတ်၍ အော်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟာ . . . ဖန်ဆင်း နားထဲကို အူသွားတာပဲ”

“ဘာကွ . . . မင်း . . . မင်း ငါ့အမေကို ခွေးနဲ့နှိုင်းတယ်”

“ဟာ . . . မဟုတ်သေးဘူး ဟိုလေကွာ”

“ဆင်ခြေမပေးနဲ့ သေဖို့သာပြင်”

“ဖန်ဆင်း မလုပ်နဲ့လေကွာ သူငယ်ချင်း”

ဖန်ဆင်းက လက်သီးနှင့်ထိုးမယ်လုပ်သဖြင့် ချစ်သူ ဘုရားခန်းထဲသို့ ဝင်ပြေးလေကော့သည်။

“ဟာ . . . ဟာ”

“အို”

“ခွမ်း”

“ရွဲလန်”

“အမယ်လေး . . . ကုန်ပါပြီတော်”

ချစ်သူအရှိန်နှင့် ဝင်တိုက်လိုက်သဖြင့် ဒေါ်မာလာ လက်ထဲက ဘုရားကပ်မည့် ဆွမ်းတွေက လွင့်ဝင်ပြီး ဦးပေ

တစ်ရာ၏ ပါးစပ်ထဲသို့ စပါယ်ရှယ်တန်းဝင်သွားလေသည်။

“အန်ကယ်နဲ့အန်တီ ဆောရီးနော်”

“နင်တို့နှစ်ယောက်က ဘယ်လိုဖြစ်လာကြတာ တုန်း”

“ဟို . . . ကျွန်တော်တို့ ကစားနေတာ”

“ဟယ် . . . ဒီအရွယ်တွေ ကစားစရာလားဟဲ့”

ဖန်ဆင်း အဆူခံရမှာစိုးတာနှင့် မျက်နှာချိုသွေး ကာ မေးမိမေးရာ မေးချလိုက်၏။

“ဖေဖေနဲ့မေမေရော ဘာလုပ်နေကြတာလဲဟင်”

“ဘာလုပ်ရမလဲ ဘုရားဆွမ်းတော်ကပ်မလို့ပေါ့”

“ဟိုလ . . . စောစောက ကြားလိုက်တဲ့အသံက

တစ်မျိုးဖြစ်နေလို့”

“အဲဒါ မင်းအဖေပေါ့”

“မာလာ ကလေးတွေရှေ့မှာ မပြောနဲ့လေ”

ဦးပေတစ်ရာက ဇနီးကို တံထောင်နှင့်တွတ်လိုက် သော်လည်း ဒေါ်မာလာက မျက်စောင်းကြီးထိုးကာ . . .

“ပြောရမှပဲ။ ရှင်မကြီးမငယ်နဲ့ ကလေးကလား လုပ်တာလေ”

“ရပြီ။ မပြောနဲ့တော့မေမေ။ သားတို့သဘော ပေါက်ပြီ”

ချစ်သူနှင့်ဖန်ဆင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်ကုပ်ကာ ထွက်သွားဖို့ဟန်ပြင်လိုက်တော့ . . .

“ဘာသဘောပေါက်တာလဲ။ မင်းအဖေ ဘုရား ဆွမ်းတော်ကပ်တာထောင် နေရာလုနေလို့ ဖယ်ခိုင်းနေ တာ”

ဖန်ဆင်း ဟူးခနဲ သက်ပြင်းချပစ်လိုက်သည်။ ဘုရားဆွမ်းတော်ကပ်တာ နေရာလုနေသတဲ့ ကြားကြရဲ့ လား အရပ်ကတို့ရေ။ ဩဘိ . . . ကလေးတွေလို ကျင့်ကြံ မိလို့ မပြောနဲ့လို့ ပိတ်ပင်လိုက်တာကိုး။

“နေစမ်းပါဦး မင်းတို့နှစ်ယောက်က ကုမ္ပဏီကို မသွားဘဲ ဘာကိစ္စနဲ့ အိမ်ကိုပြန်လာရတာလဲ”

“မေမေနဲ့ စာရင်းရှင်းစရာရှိလို့”

“ဘုရားရေ”

ဒေါ်ပန်းမာလာ ရင်ဘတ်ကိုဖိ၍ သူတို့နှစ်ယောက် ကို တစ်လှည့်စီကြည့်လေသည်။ သူတို့ကပဲ စာရင်းရှင်းစရာ ခို့လို့တဲ့။

“ဘာစာရင်းရှင်းမှာလဲ”

ဒေါ်မာလာ ခါးကြီးထောက်ထားတော့ ဖန်ဆင်း
ပြောမည့်စကားတွေ မေ့ကုန်လေ၏။ သူပြော ငါပြောနှင့်
တံတောင်ချင်းစစ်တိုက်နေ၏။ နောက်တော့ ဖန်ဆင်းကပဲ။

“ဓာတ်ပုံ . . . ဓာတ်ပုံကိစ္စ”

“ဪ . . . ငှက်ကလေးရဲ့ ဓာတ်ပုံကိစ္စလား။

ဘာလဲ သားသဘောကျသွားပြီ မဟုတ်လား”

နှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာကြီးတွေ ရှုံ့မြဲပြီး ခေါင်း
တခါခါဖြစ်နေသည်။

“မေမေရယ် . . . မေမေသားနဲ့ ပေးစားမယ်ဆိုတဲ့
မိန်းမက ဆယ့်ရှစ်နှစ်လား။ ရှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်လားမေမေ”

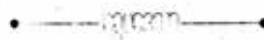
“ရှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်”

“ဗျာ”

“အဲလေ . . . ငါတောင်မှားကုန်ပြီ။ ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပါ
ဟယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒါဆို ဆံပင်တွေက ငှက်ဖျားမိလို့ ပြောင်နေတာ
လားဟင်”

“ဘာ”

ဒေါ်ပန်းမာလာ ဆတ်ဆတ်ခါသွားလေ၏။ ဒီ
လောက် နုနယ်ချောမောပြီး ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ငှက်
ကလေးကိုများ ဒင်းက မှီချိုးမျှစ်ချိုး ပြောရက်တယ်။
မဟုတ်မှလွဲရော ဒီကောင်လေး မူးများနေရောသလား။

“မင်း ပါးစပ်ဟစ်မိ”

“ဗျာ”

“ပါးစပ်ဟလို ငါပြောနေတယ်လေ”

ဖန်ဆင်း ဘုမသိဘမသိနှင့် ပါးစပ်ဟလိုက်လေ
၏။

“ဘာနဲ့မှလဲမရပါဘူး”

“မင်းကလည်းကွာ သားက အရက်သမားမှ
မဟုတ်တာ”

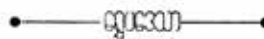
“ရှင် ဝင်မပါပါနဲ့”

ဒေါ်မာလာ အော်လိုက်တော့ ဦးပေတစ်ရာ တွန့်
သွားလေသည်။

“ဖန်ဆင်း”

“ . . . ”

“မင်း မျက်လုံးတော့ ကောင်းပါတယ်နော်”

“ဟာ . . . မေမေကလည်း သားမျက်လုံးကောင်း
ပါတယ်။ အဝေးကြည့်အနီးကြည့် အားလုံးကောင်းတယ်။
မကောင်းတာက မေမေ။ ရော့ . . . ဒီမှာ မေမေ့ချွေးမ
လောင်းရဲ့ဓာတ်ပုံကို သေသေချာချာကြည့်ဦး”

ဖန်ဆင်း ဓာတ်ပုံကို ကမ်းပေးလိုက်တော့ ဒေါ်ပန်း
မာလာ ဆတ်ခနဲယူ၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ဓာတ်ပုံကိုကြည့်
ပြီးဖြစ်သွားပုံက စီးကွက်ရှုပ်ပမာ။

“ဘုရား . . . ဘုရား . . . ဒါ . . . ဒါ ငှက်ကလေး
ပုံမှမဟုတ်တာဟဲ့”

“ဟင် ဒါဆို”

“ဖြစ်ရလေဟယ်။ ဒါက မေမေ့အဒေါ် သီလရှင်ရဲ့
ပုံဟဲ့”

“မင်းကလည်းကွာ မှားရော့ရှားလို့”

“ကျွန်မလည်း ပေးချင်ဇောကြီးပြီး ငှက်ကလေးပုံ
နဲ့ ဒီပုံမှားပြီးပေးလိုက်မိတာ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

ဖန်ဆင်းရင်ထဲကအလုံးကြီး ခုမှပဲ ဝုန်းခနဲ ပြိုဆင်း
သွားတော့သည်။

အခန်း (၄)

“ရင်မှာခံစား * * * သူမမြင်နိုင် * * * အသည်း
ထဲက အတွင်းကြေ * * * အတွင်းကြေ”

စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်သီဆိုလိုက်သော သီချင်းသံ
ကြောင့် ဘုရားကို အာရုံပြုနေသော ဒေါ်မြမခွဲ၊ ဘယ်လိုမှ
ချက်ဝန်းထဲမှာ ဘုရားပုံတော်ကို မြင်ယောင်ကြည့်လို့မရ
တော့ပေ။ သမီးသုံးယောက်မွေးထားတဲ့အနက်က အကြီး
နှစ်ယောက်မှာ ရိုးအေးသလောက် အငယ်ဆုံးမလေးမှာ
အကုန်ရပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့တော့သည်။

“ငှက်ကလေး”

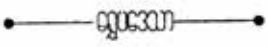
“နီးလျက်နဲ့ဝေး x x x မဆုံနိုင်လို့ဝေး x x x
တကယ်ဆိုချစ်ခဲ့ပြီးမှ လမ်းခွဲဖို့ကို လုံးဝမတွေးကြေး x x x”

သီချင်းစာသားက ပြောင်းသွားပြန်ပြီ။ တတ်
လည်း တတ်နိုင်တဲ့ ငှက်ကလေးပဲ။ ငှက်ကလေးမို့လို့ ကျား
ကလေးလို့သာ နာမည်ပေးထားမိရင် သူမတော့ ရူးရချေရဲ့။
ဟူး . . . သူငယ်ချင်းမက သမီးတောင်းတာ အကြီးနှစ်
ယောက်ကိုကျော်ပြီး ဒီပျောက်လောင်းမကိုမှ တောင်း
တယ်။ ဘာစိတ်ကူးနဲ့လဲတော့ မသိပေ။ မထူးပါဘူး။ ဘုရား
ရှိခိုးလို့မရတော့တဲ့အတူတူ ပြောစရာရှိတာ တစ်ခါတည်း
ပြောထားမှ။ ဒီဟာမလေး အိမ်ထောင်ကျသွားမှ အေးမှာ။

“ငှက်ကလေး . . . ဟဲ့ . . . ငှက်ကလေး ငါခေါ်
နေတယ်။ နည်းနည်းပါးပါးလည်း ဂရုစိုက်ပါဦး”

ပြောပြောဆိုဆို စားပွဲပေါ်က ရီမုခ်ကိုယူပြီး CDကို
ပိတ်ပစ်လိုက်၏။ ဒီတော့မှ မရွှေချောရော ကလေးတွေပါ
ခုန်ပေါက်နေရာမှ ရပ်တန့်သွားလေသည်။ ငှက်ကလေး
မျက်နှာက ချက်ချင်းပဲ စူပုပ်သွားကာ . . .

“မာမိ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ။ ဒီမှာ အရှိန်ရနေ

တဲ့ဟာကို”

“ဘာအရှိန်ရတာလဲ။ ငှက်ကလေးနော် ညည်း
ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး”

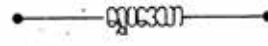
“အာ . . . မာမိကလည်း ငှက်ကလေးဘာသာ
ကစားနေတာ ဘယ်သူ့ကိုနှောင့်အယှက်ပေးလို့လဲ”

“ဟဲ့ . . . ဒီလောက်ဆူညံနေတာ ငါဘယ်လိုလုပ်
ဘုရားဝတ်တက်လို့ရမှာလဲ။ မိုးတောင်စင်စင်မလင်းသေး
ဘူး။ ငါ့ကို အကုသိုလ်တွေပေးနေတာလား။ ဟိုကလေး
တွေကလည်း ညက အိပ်မှပျော်ရဲ့လားမသိဘူး”

ဒေါ်မြမခွေ့ ကုလားမနိုင်လို့ ရခိုင်ကိုမဲတာမျိုး လာ
ကစားသော ကလေးတွေဘက်ကို လှည့်ဟောက်လိုက်လေ
လျှင် မတတ်ပတွေ ကိုယ်တတ်ပတွေက ပြန်ပြောလိုက်
တာ။

“အိပ်ပါဟယ် ကြီးကြီးရဲ့။ သားတို့ ညကိုးနာရီ
ကတည်းက အိပ်တာ။ မနက်ငါးနာရီမှာ နိုးတယ်လေ”

“ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ် . . . မမငှက်
ကလေးက ဒီနေ့မနက်စောစောလာဖို့ မနေ့ကမှာထားတာ။
အဲဒါကြောင့် မီးမီးတို့ အစောကြီးအိပ်ရာကထလာတာ”

“ငှက်ကလေး”

“ရှန်”

ဒီသမီးကို ဒေါ်မြမိခင်က ဘယ်လိုဆုံးမရမှန်းကို မသိတော့ပေ။ ခေါ်လိုက်ရင် “ဗျာ” လို့ ထူးတဲ့အကျင့်က ဝိုက်ခေါက်ကို လိမ်ဆွဲအားကြီးလို့ ပျောက်သွားပြီ။ ခု ရှန်လို့ ထူးတာကို မကြိုက်ပေမယ့် ပြောလိုက်ရင် အရွံ့တိုက်မှာစိုးလို့ အလိုက်သင့်ပဲ နားထောင်နေလိုက်ရ၏။ လေးပစ်ကလည်း ကျွမ်းလိုက်သမှ အပင်မှာနားရာကနေ ထပျံသွားတဲ့ ငှက်တောင် အသက်ဘေးမှ ချမ်းသာရာမရပေ။ ဒီကြားထဲ သစ်ပင်တက်ပြီဆို အဖျားရောက်အောင်ပင် တက်လိုက်သေးရဲ့။ ငှက်ကလေးကို လူဖြစ်လာအောင် ဖန်ဆင်းပေးလိုက်တဲ့ နတ်သိကြားတွေ အမန့်အဖိုကို ပျက်စိမှုန့်ယိုပြီး မှားလေသလားပါပဲ။

“ညည်းကို ငါပြောစရာရှိတယ်။ ကော်ဖီခိုင်းက စောင့်နေမယ်။ လိုက်လာခဲ့။ ကဲ . . . ကလေးတွေလည်း ပြန်ကြ”

“မာမိကလည်း ဘာမှန်းမသိဘူး။ သိပ်ရှုပ်တာပဲ”

“ဘာရယ် . . . ငါ့ကို ခံပြောပြန်ပြီ . . . ကဲ”

“ဒေါက်”

“အား . . . လာလာ”

“လာ . . . တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့”

ဒေါ်မြမိခင်က ထင်တစ်စကို မလျက် တစ်ဖက်က ငှက်ကလေး၏ နားရွက်ကိုလိမ်၍ မညှာမညာဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။ ဒီဟာမလေးက နှိပ်စက်ပေးမှ။

“ထိုင်”

“သေပါပြီ မာမိရယ်။ ကိုယ့်သမီးလေးရယ်လို့ ညှာညှာတာတာကို မရှိဘူး။ ဘာမာမိလဲ”

“ဟဲ့ . . . ကိုယ့်မာမိကို ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

ကော်ဖီပန်းကန်တွေ ချပေးသော အကြီးဆုံးမကျေးက ငှက်ကလေးကိုဆိုလိုက်သည်။ ယဉ်ကျေးက နာမည်နှင့်လိုက်အောင် အေးအေးဆေးဆေး ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးနှင့် ပြောတတ်ဆိုတတ်၊ နေထိုင်တတ်သူ။ အလံတ်မရှင်ဖုန်းငယ်က ယဉ်ကျေးသလောက် မသိပ်မွေ့လွန်းပေမယ့် ငှက်ကလေးလိုလည်း ငါးရဲ့ ပြာလူးမဟုတ်ချေ။ အလိုက်အထိုက် နေတတ်၊ စားတတ်၏။

“ငှက်ကလေး”

“ရှန်”

“ညည်းကိုပြောရာရိတယ်။ သေသေချာချာနားထောင်”

“ဟုတ်”

ငှက်ကလေး ခေါင်းငုံ့ထားလေသည်။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဘာတွေ ပြောဦးမယ်မသိဘူး။ ရုပ်ရှင်တွေ ခွဲခွဲယိုယိုထဲကလို အိမ်ထောင်ချပေးမယ်၊ ဘာညာပြောရအောင်ကလည်း ငှက်ကလေးက ကလေးပဲရှိသေးတာကို။

“ညည်းကို ငါအိမ်ထောင်ချပေးတော့မယ်”

“ဟမ်”

ငှက်ကလေး တံထွေးပင်မျိုမချလိုက်နိုင်။ မထင်တာကြီးနှင့်မှ တည့်တည့်ထိုးနေပြီ။ မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် မာမီကိုကြည့်လိုက်တော့ နောက်တာမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို တည်တင်းနေသော မာမီမျက်နှာမြင်ရုံနဲ့ သိနေသည်။ အကြီးနှစ်ယောက်က ငှက်ကလေးဖြစ်သွားပုံကို ကြည့်၍ ပြုံးစိစိလုပ်နေကြ၏။

“ဟာ . . . မဖြစ်နိုင်တာ မာမီရာ”

“ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ။ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်”

“ငှက်ကလေးက ကလေးပဲရှိသေးတာကို။ ပြီးတော့ ကျောင်းလည်းမပြီးသေးဘူး”

“ဘာကလေးလဲ။ အဲဒီ ကလေးစိတ်မကုန်လို့ကိုပဲ လူကြီးစိတ်ဝင်လာအောင် ပေးစားမှု။ ကျောင်းမပြီးတော့ ရော ဘာဖြစ်လဲ။ အဝေးသင်ပြောင်းလိုက်ပေါ့”

“မဖြစ်ပါဘူး မာမီရယ်။ ငှက်ကလေး ယောက်ျားမယူချင်ဘူး”

ငှက်ကလေး ခေါင်းကို တုဗျင်းဗျင်းကုတ်လေတော့ ကုပ်ပေါ်မှာကျနေသော ဆံပင်တိုတိုတွေက ငှက်သိုက်လို မွနေတော့။

“လူကြီးချင်းတွေ ပြောဆိုပြီးပြီ။ ညည်း ငြင်းလို့မရဘူး။ ငှက်ကလေး ငါ့စကားနားမထောင်ရင်တော့ အပြတ်ပဲ နော် ကြုံပြောထားတာ”

“မာမီကလည်း ဒီအိမ်မှာ ငှက်ကလေးက အငယ်ဆုံးကို ကြီးတဲ့သူတွေကို အရင်ပေးစားပါတော့လား”

“ရိုးရိုးငိုပါ ငှက်ကလေးရယ်။ ပိန္နဲပင်ဆွဲမထည့်ပါနဲ့”

ရှင်ဖုန်းက သူမတို့ဘက်သို့ပြားဦးလည်လာမည် စိုးကာ လက်တကာကာဖြစ်လေတော့၏။ ၎က်ကလေး မျက်နှာမှာ ငိုမဲ့မဲ့နှင့် . . .

“၎က်ကလေး မယူချင်ဘူး မာမီ။ မမတို့အထဲက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့”

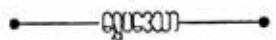
“၎က်ကလေး”

ဒီတစ်ခါ ယဉ်ကျေးက မျက်နှာတည်ကြီးနဲ့ ခေါ်လိုက်ခြင်းပါ။ မာမီက ၎က်ကလေးမျက်နှာကို ပိုစိုက်ကြည့်လျက် . . .

“ဟိုက ညည်းကိုမှ သဘောကျပါသတဲ့အေ။ အဲဒါ ညည်းကုသိုလ်ထူးတာလို့မှတ်။ မောင်ဖန်ဆင်းက အီလက်ထရောနစ်နဲ့ ဘွဲ့ရပြီးသား။ ကုမ္ပဏီတွေ ဘာတွေလည်း ထောင်ထားသေးတယ်။ ဥစ္စပေါ။ ရုပ်ချော။ အဲဒီလိုလူမျိုးမှ ညည်းမယူရင်၊ ဘယ်လူမျိုးကိုယူမှာလဲ . . . ပြော”

“ဘယ်လိုလူမျိုးကိုမှ စိတ်မဝင်တာ။ မာမီ သဘောကျရင် မာမီပဲယူလိုက်ပါလား”

“ဟဲ့ . . . ငါ့ကို မကြိုက်လို့ပေါ့ဟဲ့။ ကြိုက်သာကြိုက်ရင်”

ရှေ့ဆက်ရမယ့်စကားက မသင့်တော်ပြီမို့ ဒေါ်မြမလူ့ ပါးစပ်ကို ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရသည်။ သူမကလည်း မုဆိုးမဆိုတော့ သမက်လောင်းကို မကြံကောင်း မစည်ရာ။ ၎က်ကလေးကြောင့်တော့ ခက်ပါတယ်။ စကားပြောရင် အဲဒီလို မထိန်းမသိမ်းပြောတတ်တာကိုပဲ ပြောရဆိုရ ခက်နေတာ။

“မာမီနော် မာမီသမီးက ကြီးလေချင်လေ သံပုရာသီးဖြစ်နေပြီ။ ကြည့်လည်း လုပ်ပါဦး။ တော်ကြာ အားလုံးအရှက်ရကုန်မယ်”

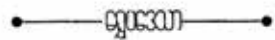
ဒါ မမရှင်ဖုန်းရဲ့စကား။ အမြဲတမ်း ၎က်ကလေးဆိုရင် အကောင်းမမြင်တတ်တာ။ ၎က်ကလေး မမရှင်ဖုန်းကို ပေစောင်းစောင်းနှင့်ကြည့်ပစ်လိုက်လျှင် . . .

“ကြည့်စမ်း . . . ပြောရင်းက ငါ့ကိုကြည့်တာများ ပေစောင်းစောင်းနဲ့”

“မမ ဘာဖြစ်လို့ သူများကို မှီချိုးမျှစ်ချိုး ပြောနေလဲ”

“နင်တော့ နာတော့မယ်”

“တော်ကြစမ်း”

မအေတစ်ယောက်လုံးရှေ့မှာတောင် ပမာမခန့် ရန်ဖြစ်နေကြတာ ကောင်းသလား။ မဖြစ်ဘူး ငှက်ကလေးကို အချိုးကျအောင် ဆုံးမထားမှ။

“ငါ ကောင်းတွေ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောမနေချင်ဘူး။ ငှက်ကလေး ညည်း ဒီနှစ် အဆောင်မှာနေပြီး ကျောင်းပတ်ကရဘူး။ မာလာက သူ့အိမ်ကနေ လာတက်ပါတဲ့။ အဲဒါ ညည်းမာလာတို့ အိမ်ကို သွားရမယ်”

“ဟာ . . . တစ်ဆင့်တက်လာပြန်ပြီ ငှက်ကလေး မနှစ်ကလည်း အဆောင်ကနေတက်တာ အဆင်ပြေနေတာပဲ။ မသွားဘူး အဆောင်ကနေပဲတက်မယ်”

“ငှက်ကလေး”

“ဒေါက်”

ဒေါ်မြမဉ္ဇူ ကော်ဖီခွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ဆောင့်ချလိုက်၏။ ပြောလေကဲလေ၊ မန်းလေပြလေ ဖြစ်နေသော ငှက်ကလေးကို နည်းနည်းတော့ ပညာပေးမှ ဖြစ်တော့မည်။

“ငါ့ကားကို နားမထောင်ဘူးဆိုရင် နင် ကျောင်းဆက်မတက်ရဘူး။ ငှက်ကလေး မိဘကို ကလန်ကဆန်

လုပ်တဲ့သူအတွက် အချိန်တွေ၊ ငွေတွေ အပိုကုန်မခံနိုင်ဘူး ဒါပဲ”

ငှက်ကလေး နည်းနည်းတော့ ရိန်သွားလေသည်။ မာမိက ပြောရင်ပြောသလိုလုပ်တတ်တာ ငှက်ကလေးအသိ။ ငှက်ကလေးကို သူ မကြိုက်တာ ဘာလုပ်ရင် ငါးချက်ရိုက်မယ်ပြောထားလျှင် လက်တည့်တော့သွားစမ်းနဲ့ တကယ် ငါးချက်ပြည့်အောင်တီးပစ်တာ။ ငှက်ကလေးက အမှတ်မရှိတော့ ခဏ ခဏ အရိုက်ခံရသည်။ ခုကိစ္စက ဘဝတစ်ခုလုံးနဲ့ သက်ဆိုင်နေတာ။ ဘွဲ့တစ်ခုတော့ သူမရအောင်လိုချင်သည်။ ဒါ သူမရဲ့အကြီးမားဆုံး ရည်ရွယ်ချက်။ ဒါကြောင့် . . .

“ကျောင်းထုတ်တော့ မခံနိုင်ပါဘူး။ မာမီသဘောပဲ”

ဒေါ်မြမဉ္ဇူ ပြုံးချင်ပေမယ့် မပြုံးရဲပါ။

“ညည်းကတိတည်ပါစေနော် ငှက်ကလေး”

“စိတ်ချ တည်တယ်။ ကျောင်းမထွက်ရဘူးဆိုရင် ခုလူတင်မဟုတ်ဘူး နောက်ထပ် မာမီသဘောတူတဲ့ လူရှိသေးရင် ဆယ်ယောက်ရှိလည်း အကုန်ယူမယ် မာမိရာ”

“အမယ်လေးတော် . . . ပြောသွားပုံက”

ငှက်ကလေး ပြောပြီးတာနှင့် ကော်ဖီကို မသောက်တော့ဘဲ ထသွားလေတော့၏။ ဒေါ်မြမိနဲ့ ငှက်ကလေးပြောသွားတဲ့ စကားကြောင့် ကော်ဖီပင် နင်သွားရသည်။ ဒါကို အကြီးနှစ်ယောက်က သဘောကျစွာ မှီးခနဲ ရယ်လေတော့၏။

အခန်း (၅)

ဖန်ဆင်း ဒီနေ့တော့ ဉာဏ်များပြီ။ ကုမ္ပဏီက ဖိုင်တွေကို အကုန်အိမ်သို့ မ.လာခဲ့၏။ အကြောင်းပြချက်ပေးဖို့ပါ။ ကိုယ့်အကြံနှင့်ကိုယ် ပီတိဖြစ်နေမိ၏။ မေမေသာ သူ့အကြံကို သိလိုကတော့ ခေါင်းပူအောင်ခေါက်မလား၊ ဗိုက်ခေါက်ကို လိမ်ဆွဲမလား တစ်ခုခုတော့ ကျိန်းသေနေသည်။ မိန်းမ မယူချင်ပါဘူးဆိုတာကို အတင်းပေးစားဖို့ပြောနေတော့ သူကလည်း နည်းနည်းတော့ ပညာပြရမည်။ ငှက်ကလေးဆိုတဲ့ ချာတိတ်ရေ မင်းနဲ့ငါနဲ့တွေ့လိုကတော့ ငှက်

ကလေးကနေ ကြက်ကလေး တောင်ပံကျိုးသလို ဖြစ်သွား
စေရမယ်သိလား။

“သားရေ”

ဟော . . . မေမေခေါ်နေပြီ။

“သား”

“ဗျာ”

“သားကို ပြောစရာရှိလို့”

“ငှက်ကလေးအကြောင်းပဲ မဟုတ်လား”

ဝန်ခံသည့်သဘောဆောင်သောအပြုံးကို မေမေ
မျက်နှာပေါ်မှာ မြင်လိုက်ရ၏။ ကိုယ့်မေမေသဘောကို
ကိုယ်သိတာပေါ့။

“သားက ကြိုသိနေတာကိုး။ ဟုတ်တယ်သားရေ၊
မနက်ဖြန် ငှက်ကလေးကို သွားကြိုရမယ်။ အဲဒီတာဝန်ကို
သားယူရမှာ”

“ဆောရီးပဲ မေမေရာ။ သား သွားမကြိုနိုင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သားနော် မေမေစိတ်ညစ်အောင်
မလုပ်နဲ့”

“သား အလုပ်ကိစ္စတွေ အရမ်းအရေးကြီးနေလို့ပဲ”

မေမေရယ်။ မေမေတို့ပဲ သွားကြိုလိုက်ပါ။ ဒီမှာ မေမေ
အမြင်ပဲ စာရင်းတွေလုပ်ရမှာ အများကြီးပဲ”

ဒေါ်ပန်းမာလာ ဖိုင်တွဲတွေကို မယုံသင်္ကာမျက်လုံး
နှင့်ကြည့်လျက် . . .

“ဒါတွေကို သားတစ်ယောက်တည်း လုပ်ရမှာ
လား။ ချစ်သူက ဘာလုပ်နေလို့လဲ။ မေမေ့ကို မညာနဲ့နော်”
ဖန်ဆင်း မညာစဖူး ညာရတော့ စိတ်ကသိပ်မလုံ
ပေ။ မေမေကလည်း ပါးလိုက်သမှ လွှာလို့။ ပိပိရီရီနဲ့ မနည်း
ညာရမယ်။

“ချစ်သူလည်း မအားဘူး မေမေရေ။ ခုရက်ကျမှ
ကော်ပစ္စည်းတွေက ရောင်းအား။ ဝယ်အားကောင်းနေတော့
သူလည်း ပစ္စည်းတွေ သွားကြည့်ရမယ်လေ”

“ဪ . . . ဪ . . . မင်းတို့အလုပ်က အမေ
သေရင်တောင် ဖျာအုပ်ခွဲရမလား မပြောတတ်ဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ် မေမေရေ။ စီးပွားဆိုတာ ငယ်တုန်း
ရွယ်တုန်း၊ ရှာနိုင်တုန်း၊ ရသမျှ ရှာထားမှ မေမေရေ”

ဖန်ဆင်း ပြောသမျှကို ဒေါ်ပန်းမာလာ ခေါင်းတ
ညိတ်ညိတ်နှင့်နားထောင်နေသည်။ အကောင်းနားထောင်

နေတာတော့ မဟုတ်ပါ။ ကိုယ်မွေးထားတဲ့ သား ဘယ် အချိုးချိုးသည်ဆိုတာ သူမ မသိဘဲနေမလား။ သူမက လည်း သူမ အကြံနှင့်သူမပဲလေ။ ဒီအချိုးမျိုးကို ရိုးလို့။

“ကောင်းပြီလေ။ သား သွားကြိုမပေးနိုင်ဘူးဆို တော့လည်း နေပေါ့ သားရဲ့။ ဖေဖေနဲ့ မေမေပဲ သွားကြို လိုက်တော့မယ်”

“အဲဒီလိုလုပ်စမ်းပါ မေမေရဲ့”

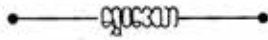
ဖန်ဆင်းက မျက်နှာချိုသွေးတော့ ဒေါ်ပန်းမာလာ ခပ်တည်တည်နှင့်ပဲ ထလာခဲ့တော့သည်။ ၎က်ကလေး ဓာတ်ပုံနှင့် အဒေါ်သီလရှင်ရဲ့ ပုံမှားပေးမိတာကိုပဲ ကျေးဇူး တင်ရဦးမယ်။ ဒီကောင် ၎က်ကလေးကို မမြင်ဘူးတော့ ပညာပေးရတာ လွယ်ကူသွားပြီပေါ့။

“ဖေကြီးရေ”

“ဈာ”

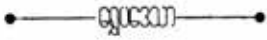
“ရှင့်သားက မအားဘူးတဲ့။ ၎က်ကလေးကို ရှင်နဲ့ ကျွန်မပဲ သွားကြိုကြတာပေါ့ရှင်”

“ဒါလည်း ကောင်းပါတယ်ကွာ။ နို့မဟုတ်ရင် တွေ့ ခါစမှာ သူတို့အနေခက်မှာပေါ့”

လင်မယားတွေ အတိုင်အဖောက်ကညီနေသည်။ ဖန်ဆင်းကတော့ သူညာတာကို မေမေယုံသွားလေသဖြင့် ကျေနပ်နေမိ၏။ လုံးလုံးမသွားတာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ချစ်သူနှင့်သူ တိုင်ပင်ပြီးသားပါ။ လေဆိပ်ကို မေမေတို့မသိ အောင်သွားပြီး တစ်နေရာရာကနေ ချောစီးကြည့်ရမည်။ ဒါမှ ကောင်မလေးရဲ့ အခြေအနေကို အကဲခတ်လို့ရမှာ။

စိတ်ကူးနှင့်ပဲ ဖန်ဆင်း ညရောက်လို့ အိပ်ရာဝင် ခဲ့သည်။ သံစုံကျုံး၎က်တဲ့ နာမည်လေးကတော့ ချစ်စရာ လေးပဲ။ မေမေကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ထားတဲ့ ချွေးမလောင်း ဆိုတော့ သိပ်တော့မေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့် idea နဲ့ ကိုယ် မို့သာ ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး ငြင်းနေရတာ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဖန်ဆင်း မေမေစကားကို နားထောင်နေကြပါ။ အဝတ် ဝတ် တာကအစ မေမေ ဝယ်ပေးတာကိုပဲ ဝတ်သည်။ ကိုယ့် သဘောနဲ့ကိုယ် ဝယ်တာရယ်လို့ သိပ်မရှိလှပေ။ တစ်ဦး တည်းသောသားမို့ အလိုလိုက်ထားပေမယ့် သူများတွေလို ဖန်ဆင်း ရှုပ်ပွေတာ လုံးဝမလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ လူဆိုတာ သူများ ဆုံးမမှရယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်အသိစိတ်နဲ့ကိုယ် ကောင်း အောင်ကျင့်ကြံရာမှ တန်ဖိုးရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်မှာ

လေ။

“ဒေါက် . . . ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် ဖန်ဆင်း ခေါင်းထောင်

ကြည့်လိုက်သည်။

“မေမေလား . . . ဝင်ခဲ့လေ။ တံခါးပိတ်မထားဘူး”

“ကွီ”

“ပြောတော့ စာရင်းတွေ အများကြီးလုပ်စရာရှိ တယ်ဆို၊ ခုတော့ အိပ်နေပြီလား ဘယ်လိုလဲ”

လူဝင်လာတာနှင့် အပြစ်တင်စကားကပါ ကပ်ပါ

လာပြီ။ ဖန်ဆင်း သူခိုးလူမိသလို ဟဲခနဲရယ်ကာ . . .

“ခေါင်းထဲမှာ ငြီးစိစိဖြစ်နေလို့ပါ မေမေရဲ့”

“ဟုတ်လား။ ဒါဆို ဆေးသောက်မှဖြစ်မှာပေါ့”

“ရပါတယ် မေမေရဲ့။ ခဏနေရင် ပျောက်သွားမှာ

ပါ”

“အို . . . ဘယ်ရမှာလဲ။ ရောဂါတစ်ခုဖြစ်လာရင်

နုနုနယ်နယ်ရှိတုန်း နှိမ်နင်းထားမှ။ မဟုတ်ရင် အပ်နဲ့ထွင်ရ မယ့်အနာ ပုဆိန်နဲ့ပေါက်ထွင်ရတာမျိုး ဖြစ်နေမှာပေါ့သား ရယ်။ ခဏနေဦးနော်။ မေမေ ဆေးသွားယူလိုက်ဦးမယ်”

မေမေ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး ပြန်ထွက်သွား တော့ ဖန်ဆင်း သက်ပြင်းမောကြီးကို မှတ်ထုတ်ပစ်လိုက် ၏။ ဆရာဝန်ခေါ်မယ်မပြောလို့ တော်သေးတာပေါ့။ ဆေး တိုက်ရုံလောက်က ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မေမေ တိုက်မယ့်ဆေး က နိဘာဂျင်၊ ပါတာစီတမော့လောက်ပါပဲ။ သောက်လိုက် လည်း အန္တရာယ်မရှိနိုင်တော့ စိတ်အေးရသေးတာပေါ့။ အခြားဆေးလုံးတွေသာတိုက်ရင် ကျွိုင်တက်မှာ။ သိပ်မကြာ လိုက်ပါဘူး ကော်ဖီပန်းကန်ကိုကိုင်၍ မေမေ အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသည်။

“ကဲ . . . သား ဆေးသောက်လိုက်ဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

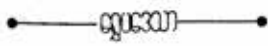
မေမေပေးလာတာက ဒိုင်ဂျင်းနှင့်ပါတာစီတမော့။ ဒိုင်ဂျင်းက အစာကြေဆေး၊ ပါတာစီတမော့က ခေါင်းကိုက် ပျောက်တာဆိုတော့ ဖန်ဆင်း လွယ်လွယ်ကူကူ ယူ သောက်ပစ်လိုက်သည်။ အဲ . . . မေမေ ပြန်ထွက်သွားပြီး နောက်မှာတော့ . . .

အခန်း (၆)

ချစ်သူ ဖန်ဆင်းဖုန်းကိုခေါ်တာ လုံးဝခေါ်လို့မရပေ။ ဒီကောင် ဆက်သွယ်ရေးဖရီယာ အပြင်ဘက်ကို ရောက်နေသလား။ ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်သေးပါဘူး။ ပိတ်ထားတာလား။ တစ်ခုခုဖြစ်နေတာလား။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။ ဒီကောင် သေသေချာချာ ချိန်းထားရဲ့သားနဲ့ မလေးစားဘူး။ သူ့အိမ်ကို လိုက်သွားတာပဲ ကောင်းပါလိမ့်မယ်။

“ကိုဆန်းဝင်း . . . ကိုဆန်းဝင်း”
“ဗျာ . . . လာပါပြီ ဒုတော့စ်”

“ကျွန်တော်နဲ့ဖန်ဆင်း ဒီနေ့သွားစရာရှိတယ်။ အဲဒါ လက်မှတ်ထိုးရမယ့် ဖိုင်တွဲယူလာခဲ့။ တစ်ခါတည်း ထိုးပေးခဲ့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ချစ်သူ မန်နေဂျာကိုဆန်းဝင်းအား မှာစရာရှိတာတွေ မှာထားခဲ့ပြီး ဖန်ဆင်းတို့အိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဟွန်း . . . သူယူရမယ့် မိန်းမကို သွားချောင်းကြည့်ရမှာတောင် မလေးစားဘူး။ ချစ်သူက ကိုယ်ယူရမယ့်အတိုင်း အစစအရာအရာ လိုက်စီစဉ်ပေးနေရတာ ကောင်းသလား။

“ငါ့ . . . တီတီ”

ကားဟွန်းတီးလိုက်တော့ ကိုတောက်တဲ့ ခြံတံခါး လာဖွင့်ပေးသည်။

“ကိုတောက်တဲ့”

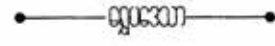
“ဗျာ”

“ဖန်ဆင်းရှိလား”

“ရှိ . . . ရှိပါတယ်။ အိမ်တုန်း”

“ဗျာ . . . အိမ်တုန်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဆရာကတော်မှာခဲ့လို့ပါ။ အစ်ကို”

လေးကို အိပ်ချင်သလောက် အိပ်ပေစေ ဘယ်သူမှ မနှိုးရဘူး ဆိုလို့ ကျွန်တော်တို့ မနှိုးဘဲထားတာပါ”

“တောက် . . . ဒီကောင်ကွာ”

ချစ်သူ ဒေါဖောင်းသွားလေတော့သည်။ ကိုယ်ကတော့ ဝီရိယကောင်းလို့ သူက အိပ်တုန်းတဲ့ ဘယ်လောက် ထိုးကျိတ်ပစ်ဖို့ကောင်းသလဲ။ ချစ်သူ ကားကို ဆင်ဝင်အောက်၌ရပ်ခဲ့ပြီး ဖန်ဆင်းရုံရာအခန်းသို့ ခြေလှမ်းကျဲကြီးများနှင့်လာခဲ့၏။ အိပ်ရာပေါ်မှာ ကန့်လန့်ကြီး အိပ်ပျော်နေသော မောင်မင်းကြီးသားက ဟောက်သံပင်ပေးနေလိုက်သေး၏။

“ဖန်ဆင်း . . . ဟေ့ကောင် . . . ဖန်ဆင်းထစမ်း”

ချစ်သူ စိတ်မရှည်စွာ ဖန်ဆင်းကိုယ်ကြီးကို မနိုင်မနင်းဆွဲထူလိုက်ပေမယ့် ဖန်ဆင်းက လုံးဝမျက်လုံးဖွင့်မကြည့်ပေ။

“ဖန်ဆင်း . . . ဖန်ဆင်း . . . ဟေ့ကောင်”

“အင်း”

ပရုံးကနေကိုင်၍ ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲလုပ်သော်လည်း ဖန်ဆင်း လက်ကသာ ဟိုပွတ်ဒီသပ်လုပ်နေတယ်။

မျက်လုံးက မဖွင့်သေး။ တွေ့မယ် ချစ်သူ ရေသန့်ဘူးတစ်လုံးကိုယူလျက် ဖန်ဆင်းမျက်နှာဆီသို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပက်ပြစ်လိုက်သည်။

“ဖြန်း”

“အား”

“ဘာတွေလဲ။ ဘာလုပ်တာလဲ”

ဖန်ဆင်း ငုတ်တုတ်ထံထိုင်မလိုဖြစ်ပြီးမှ ပြန်ပြီးလဲကျကာ အိပ်ပျော်သွားပြန်သည်။ လန့်နိုးအောင် ရေနဲ့ပက်လိုက်ကာမှ ရေဆာနေတာကို ရေတိုက်လိုက်တဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ နှုတ်ခမ်းပေါ်က ရေစက်တွေကို လျှာဖြင့်သိမ်းနေပြန်၏။

“ဖန်ဆင်း . . . ဒီကောင် ဘယ်မသာနဲ့ ချိန်းပြီး

ပြိုင်အိပ်နေသလဲမသိဘူး။ ပင်းနဲ့ငါတွေ့ကြရောပေါ့ကွာ”

ချစ်သူ အကျီလက်မောင်းကို လိပ်တင်လျက် မီးဖိုထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

“ဒေါ်ဖြူမ”

“ဟင် . . . ချစ်သူ . . . ဘာလိုချင်လို့လဲ ကလေး”

“ဟို . . . ကျွန်တော့်ကို ငရုတ်သီးခြောက်မှုန့်နည်း

နည်းနဲ့ ရေတစ်ခွက်လောက်ပေးပါလား”

“ဘာလုပ်မလို့လဲကွဲ့”

“အသုံးရှိလို့ပါ”

“ဪ . . . အေးအေး၊ ဒေါ်ဖြူ ယူလိုက်ဦးမယ်

နော်”

ချစ်သူကိုယ်အတွေးနှင့်ကိုယ် ပြုံးမိလိုက်၏။ ဒေါ်

ဖြူမက ဇလားခွက်တစ်ခွက်နှင့် ငရုတ်သီးမှုန့်ဘူးကို ယူလာသည်။

“ရှေ့ . . . ချစ်သူ”

“ကျေးဇူးပဲနော် ဒေါ်ဖြူမ”

ဒေါ်ဖြူမ သူလုပ်နေသမျှကို ကြည့်နေ၏။ ချစ်သူ ငရုတ်သီးမှုန့် နည်းနည်းခပ်၍ ဇလားခွက်ထဲသို့ထည့်လိုက်သည်။ ပြီး ရေနှင့်ရောမွှေကာ ဖန်ဆင်းအခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့ပြီးလျှင် . . .

“ကဲ . . . ဒီလောက်တောင် ဖွင့်မရအောင် အိပ်နေတဲ့မျက်စိ တန်ခိုးသတ္တိနဲ့ ငါလုပ်လိုက်မယ်။ တစ်ခါ တည်း ပြူးထွက်သွားစေရမယ်ကွဲ့”

ချစ်သူ အားကြီးမာန်တက်ဟန်နှင့် ဘောင်းဘီ ခူး

ကိုမတင် အကျီလက်တွေမတင်ပြီး ဇလားခွက်ကိုကိုင်လျက် ဖန်ဆင်းမျက်လုံးထဲသို့ ငရုတ်သီးမှုန့်ရေတွေကို မျက်စင်းခတ်ပေးလိုက်တော့။

“အား”

“ဟ . . . ဟ”

“ဘာလဲကွဲ့။ ဘာလုပ်တာလဲ။ အားစပ်လိုက်တာ မေမေရေ”

ဖန်ဆင်းတစ်ယောက် ဆတ်စလူးခါပြီး ထခုန်လေတော့၏။ ဒီတော့မှ ချစ်သူ ရေးသန့်ဘူးတစ်လုံး ထပ်ယူကာ

“ရှေ့ . . . ရှေ့ မျက်နှာသစ်လိုက်”

“ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ချစ်သူရာ။ အား . . . စပ် လိုက်တာ”

“လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်တာ လုပ်လိုက်တာလေ။ လေယာဉ်ကွင်းသွားဖို့ အချိန်နောက်ကျနေပြီ မြန်မြန်လုပ်”

ဖန်ဆင်း ရေသန့်များကိုထပ်၍ မျက်စင်းခတ်တော်တော်ကြာလုပ်ပြီး အစပ်ရိုက်လျှော့သွားပြီဆိုမှ ဖုတ်ပူမီးတိုက် တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရတော့သည်။

“မျက်နှာတွေ ပူလိုက်တာကွာ”

“မျက်နှာပူမှာပေါ့။ မင်းပထွေး အိမ်တိုင်ရာရောက်
လာခေါ်ရတာကိုး”

“ဟေ့ကောင် . . . ငါ့အဖေကြားရင် မင်းနာလိမ့်
မယ်”

“မင်းအဖေက မလန်းတော့ဘူးကွ။ ဟား . . .
ဟား”

“ဖေဖေမထိုးခင် ငါဆွဲထိုးမှာနော်”

“အာ . . . မလုပ်နဲ့ကြောက်တယ်။ သူနော် လူဆိုး”
ဖန်ဆင်းကို ချစ်သူက ပါးကိုလိမ်ဆွဲပြီးဆိုတော့
ယောက်ျားမျက်စောင်းကြီးက ဒိုင်းခနဲကျရောက်လာသည်။

“ကဲ . . . သွားမယ် ငါ့ဟမ်းဖုန်းရော”

“မင်းထားတာ ငါဘယ်သိမလဲ သူတောင်းစားရဲ့”

“မဆဲနဲ့ တွေ့ပြီ။ ခွေးသူတောင်းစားရေ”

“တောင်းတာချင်းတော့ အတူတူပဲ။ လာသွား
မယ်”

ချစ်သူအရင် ဖန်ဆင်းက ကားပေါ်တက်လိုက်
လေသဖြင့် ချစ်သူ မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်၍ ကြည့်လေ
သည်။

“မင်းကား မယူဘူးလား”

ဖန်ဆင်းက ဟက်ခနဲရယ်ကာ . . .

“မင်း ကားပါနေမှာတော့ ဘာလုပ်မှာလဲ။ နှစ်
ယောက်တစ်စီးပဲသွားကြတာပေါ့။ ချွေတာရေးလေ။ ဟဲ . . .
ဟဲ . . . အပိုဆီကုန်မခံဘူး”

“ဟ . . . မိန်းမတောင် မရသေးဘူး။ အနပ်တင်
လှချေလား။ မိန်းမသာရရင်တော့ မျက်ချေးကို ငပိလုပ်စား
မလားဘဲ”

“လုပ်သင့်ရင်လုပ်ရမှာပဲကွ။ ဒါမိန်းမတွေကို ပညာ
ပြတဲ့နည်းလေ”

ချစ်သူနှုတ်ခမ်းကို မှဲ့ပစ်လိုက်သည်။ တော်တော်
လေထွားတဲ့ ဘသားချော မယားနိုင်ခံရပါစေဟု ကျိတ်ကာ
ဆုတောင်းလိုက်မိ၏။ ကားမောင်းရင်း ဖန်ဆင်းမျက်နှာကို
ကြည့်လိုက်တော့ ဘာတွေစိတ်ကူးယဉ်ပြီး ပြုံးနေသလဲ
တော့ မသိပေ။ နေပစေဟု ချစ်သူလည်း သူ့ကို စကားမ
ပြောဘဲ လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ လေယာဉ်ကွင်းသို့ ရောက်
လာတော့ လေယာဉ်က မဆိုက်သေးဘူးလေ။ တော်သေး
တာပေါ့။ ကောင်မလေးက ရန်ကုန်လေသံတော့ ထွက်လာ

ဟီး . . . ဟီး”

“မျက်လုံးလည်း နည်းနည်းစောင်းပုံရတယ်ကွ”

“တော်ပါတော့ကွာ။ ဘာမှကို ရစရာမရှိဘူး”

ဖန်ဆင်း ကူရှင်ကိုမှီချလိုက်ပြီး မျက်လုံးကို မှိတ်ထားလိုက်တော့သည်။ ရဲနေအောင် နှုတ်ခမ်းနီတွေဆိုးထားသော ပါးစပ်ထူထူပြုပြင်ပြီးနှင့် အသားကလည်း မည်းသေး။ မျက်လုံးကစောင်း ဆံပင်တွေကလည်း နာမည်နဲ့လိုက်ပါ။ ၎င်းသိုက်ကြီးလိုပဲ ဖန်ဆင်းတို့ အညွန့်ကျိုးပြီထင်ပါရဲ့။

“မေမေပြောတော့ လှတယ်တဲ့။ ခုတော့ ဟင့်”

“မင်းမျက်လုံးထဲမှာ မလှပေယ့် အန်တီမျက်လုံးထဲမှာ လှနေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“တော်စမ်းပါကွာ။ ကျက်သရေမရှိတဲ့ မျက်နှာကြီးကို”

ဖန်ဆင်းတစ်ယောက် မေမေတို့များ လုပ်ရက်လေခြင်းဟု တွေးကာ ဝမ်းပမ်းတနည်း တရှုပ်ရှုပ်ငိုလေတော့၏။ ချစ်သူလည်း သူငယ်ချင်းအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ နှစ်သိမ့်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားရတော့သည်။

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ ဖန်ဆင်းရာ။ ကံစီမံရာ

လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ”

“မင်းကြီးတော်ကြီးကို ကံစီမံရာထားပါလား။

ဒီမျက်နှာကြီးကို ငါက ဘယ်လို ချစ်ခင်စုံမက်ပြီး ပေါင်းဖက်ရမလဲ။ မင်းယူလိုက်ပါလား”

“အမယ် . . . မယူနိုင်ပါဘူး။ မျက်နှာမြင်ပြီး လန့်

သေမှာ ငါဖြစ်သွားမယ်”

“ဒါဆို မင်းကိုယ်ချင်းစာကြည့်ပေါ့ကွ။ အီး . . .

ဟီး”

ချစ်သူ ဘာပြောရမှန်းကိုမသိတော့ပေ။ ဖန်ဆင်း

ငိုလည်းငိုစရာပါပဲ။ မျက်နှာကြီးက မယ်ကုဝင်ရှပ်ကို အိုမည်းသုတ်ထားသလိုဖြစ်နေသည်။ မင်း ငြင်းလိုက်ပေါ့လို့ ပြောရအောင်ကလည်း အန်တီက စိတ်ကြီးသည်။ ဗူးဆိုရင် ဒရုံမသီးတတ်သူမို့ သူငြင်းဖို့ မတိုက်တွန်းရဲပါ။

“ဖန်ဆင်း”

“ . . . ”

“မငိုပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရာ။ အန်တီ စိတ်ချမ်းသာ

အောင်တော့ လက်ထပ်လိုက်ပြီးတော့မှ တစ်လတန်သည်။ နှစ်လတန်သည် ပေါင်းကြည့်ပြီး မကြိုက်ရင် ကွာလိုက်ပေါ့။

ကွ"

"ဟမ် . . . ဟိုက ကွာမပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် မင်း ငါ ကိုယ့်စား တာဝန်ယူမလားပြော"

"ဘာလို့ယူရမှာလဲ"

"အဲဒါဆိုမပြောနဲ့တော့ ပြန်မယ်"

"ပြီးရော"

ကားကို လေယာဉ်ကွင်းထဲမှ ပြန်မောင်းထွက်လာ ခဲ့သည်။ စိတ်ကတော့ ညစ်နေပြီ လောလောဆယ် ဘာ လုပ်ရင် ကောင်းမလဲ။ အင်း . . . ဟုတ်ပြီ။ ဒီနေ့ အိမ်ပြန် သွားတာနဲ့ ဒီမျက်နှာကြီးကို စပြီး စိတ်မချမ်းသာစွာနဲ့ မြင် နေရမှာ။ အဲဒီတော့ စိတ်ညစ်တာတွေ ပျောက်သွားအောင်။

"ချစ်သူ"

"ပြော"

"တို့ဘီယာ သွားမော့ရအောင်။ ပြီးရင် ငါမင်းတို့ အိမ်လိုက်ခဲ့မယ်။ နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်တော့ အိမ်မပြန် သေးဘူးကွာ"

"မင်းသဘောပဲလေ။ စိတ်ချမ်းသာသလိုသာလုပ်။ ပြီးရင်တော့ ငါ့ခေါင်းကို လာမခေါက်စေနဲ့နော်"

"အိုခေ"

ချစ်သူနှင့်ဖန်ဆင်း စားသောက်ဆိုင်သို့ ရောက်ခဲ့ ကြသည်။ ဒီနေ့တော့ ဘီယာကလေးမော့၍ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်ပဲ ချော့ရတော့မည်။ ဪ . . . ဘဝ . . . ဘဝ ကပ္ပလီနဲ့မှ ဖူးစားဖက်ရတော့မည်လား။

အခန်း (၇)

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ဧည့်ခန်းလေးထဲမှာ ရယ်သံလေးများ ပျံ့လွင့်သွားလေ၏။ ဒေါ်ပန်းမလာက ငှက်ကလေး၏ မျက်နှာလေးကို တစ်မိမိကြည့်၍ ရှုမဝနိုင်ဖြစ်နေသည်။ ငှက်ကလေးကို စမြင်လိုက်တာကည်းက ချစ်သွားခဲ့တာ။ သွက်လက်ဖျတ်လက်သည်။ မဟုတ်မခံ ပွင့်လင်းစိတ်ကလေးကလည်း သူမ ငယ်ငယ်ကနှင့်တူနေ၏။ ဒါကြောင့် မဂ္ဂုမှာ သမီးသုံးယောက်ရှိသည့်အနက်က သားနဲ့ရွယ်တူနှစ်ယောက်ကို

မရွေးဘဲ အငယ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ငှက်ကလေးကို ချွေးမတော်ဖို့ ချွေးလိုက်တာပါ။ အခု သူတို့ရယ်နေကြတာက လေယာဉ်ကွင်းက အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်ပြောပြီး ရယ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“အန်တီ ဖုန်းဆက်လိုက်ကတည်းက မာမိက ငှက်ကလေးကို ရုပ်ဖျက်ပြီး သွားရမယ်လို့ အမိန့်ချလိုက်တာလေ”

“သမီးက ရုပ်ဖျက်ပညာမှာ တကယ်တော်တယ်ကွာ။ ဖေဖေတောင် စမြင်လိုက်တုန်းက ရုတ်တရက် ကြောင်သွားတာကွ”

ဦးပေတစ်ရာက ဖေဖေဟူသော နာမ်စားကို သုံးလိုက်သဖြင့် ငှက်ကလေး ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားရလေ၏။ အေးလေ . . . ကိုယ်က သူတို့ချွေးမလောင်းအဖြစ် သတ်မှတ်ခံထားရသူကိုး။

“သမီးကိုမြင်လိုက်တော့ မောင်မင်းကြီးသား စိတ်ပျက်ပြီး သုတ်သုတ်ပါအောင် ပြန်သွားလိုက်တာလှည့်ကို မကြည့်တော့ဘူး။ သမီးက တကယ်လုပ်တတ်တယ်နော်”

“ငှက်ကလေးကို မချီးမွမ်းပါနဲ့။ အဲဒါ မမ နှစ်

ယောက် ဝိုင်းဖျက်ပေးလိုက်တဲ့ ရုပ်လေ”

“လေယာဉ်ပေါ်မှာ သမီးကို ဝိုင်းမကြည့်ကြဘူးလား”

“ကြည့်တာပေါ့။ အချို့ဆို ငှက်ကလေးကိုကြည့်ပြီး နှာခေါင်းရှုံ့ ဝေးဝေးမှာသွားထိုင်ကြတာ”

“စိတ်မကောင်းစရာပဲ။ သမီးလေး ရှက်မှာပေါ့နော်”

ဒေါ်ပန်းမာလာက စိတ်မကောင်းဟန်လေးနှင့်ဆိုသည်။ ငှက်ကလေးက သွားချွန်လေးတွေ ပေါ်အောင်ရယ်လျက် . . .

“ငှက်ကလေး မရှက်ပါဘူး။ အဲဒီလို ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ လုပ်ပြရတာကိုပဲ ငှက်ကလေးက သဘောကျတာ”

ဒါ ငှက်ကလေး အမှန်ကန်ဆုံးဝန်ခံတာပါ။ ငှက်ကလေးတို့ သူငယ်ချင်းတွေ စုံပြီဆိုရင် အလွန်ကဲ၍စရတ်ကျကြသည်။ လောင်းကြေးစားကြေးဆိုလျှင် ငှက်ကလေးက နိုင်ရမှ ကျေနပ်သူပါ။ မာနကြီးတဲ့သူတွေဆိုလျှင် ကိုယ့်ကို တောင်းပန်လာအောင် ဉာဏ်နီညာဏ်နက် အမျိုးမျိုးသုံး

၍ လုပ်တာမျိုး။ အချို့မိန်းကလေးတွေကို ငှက်ကလေးက ယောက်ျားလေးယောင်ဆောင်ပြီး ရည်းစားစကားလိုက်ပြောတာမျိုး။ အမျိုးမျိုးရှုပ်ခဲ့သော ငှက်ကလေးပါလေ။

“ကဲ . . . မေကြီးရေ မင်းရဲ့ သားတော် ပြန်မလာဘူးထင်ပါရဲ့”

“ကျွန်မ ချစ်သူဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီးပါပြီ။ ဒီကောင်လေး ချစ်သူအိမ်မှာပဲရှိလို့ စိတ်ချလက်ချနေတာပေါ့”

“သမီးရေ အဲဒါသာကြည့်တော့။ ဒီကောင်က မိန်းမယူရမှာကို သေမလောက်ကြောက်နေတာ”

ငှက်ကလေး မသိမသာမဲ့သွားလေ၏။ ဟင်း . . . သူ့သားက မိန်းမယူရမှာ သေမလောက်ကြောက်တယ်ဆိုတော့ ငှက်ကလေးက ငမ်းငမ်းတက် လင်လိုချင်နေတဲ့ အတိုင်းပဲ။ လူကြီးတွေမို့လို့ ငှက်ကလေး သည်းခံနေတာ။ ကိုယ်မြို့မှာဆို ပက်ခနဲပြန်ပြောပြီးပြီ။

“လူကြီးဖြစ်နေတဲ့သူကတောင် အဲဒီလိုဖြစ်နေမှတော့ ငှက်ကလေးဘက်ကရော ဘယ်လိုရှိမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ အန်ကယ်ရဲ့”

“ဟုတ်တာပေါ့ သမီးရယ်။ သမီးက သားထက်

အများကြီး ငယ်တာပဲဟာ။ အဲဒီ ကိုပေတစ်ရာ ဟာလေ နာမည်နဲ့မကအောင်ကို ပေတစ်ထောင်လောက် လျာရှည် တာ။ စကားကို ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းမပြောဘူး”

ဒေါ်ပန်းမာလာ မျက်စောင်းခဲလေတော့ ဦးပေတစ် ရာ ပါးစပ်ပိတ်သွားလေသည်။

“ဒီလောက်အဖြစ်သည်းနေတဲ့ အန်ကယ့်သားကို ငှက်ကလေး ပညာပေးရမှကျေနပ်မယ်”

“အေး . . . ပေး . . . ပေး . . . သမီးရေ။ ဒီကောင်ကို သမီး ပညာပြလိုက်စမ်းပါ။ ဖေဖေ အားပေး တယ်”

“စိတ်ချ။ အန်ကယ့်သား ပြောမဆုံးပေါင် တော့ သုံးထောင် ဖြစ်သွားစေရမယ်”

“ဟို . . . ထိပ်ကွဲ့၊ ခေါင်းပြတော့ မဖြစ်ပါစေနဲ့ သမီးရယ်”

ဒေါ်ပန်းမာလာ ခုလိုတောင်းပန်တာ အကြောင်းရှိ ပါသည်။ ငှက်ကလေးက ကွန်ဖူးတွေ ဘာတွေတတ်သတဲ့။ မတော်လို့များ သားကို . . .

“ငှက်ကလေး အဲဒီနည်းမျိုးနဲ့ သူ့ကို ပညာမပေးပါ

ဘူး အန်တီ။ စိတ်ချ . . . အန်တီသား ခန္ဓာကိုယ်ကို ဘာမှ မထိခိုက်စေရဘူး။ အဲ . . . သူ့စိတ်တွေကို သပြေသီးမှည့် ဖြစ်အောင် လုပ်ရုံလေးပဲ”

တော်ပါသေးရဲ့ဟု သက်ပြင်းချမိသည်။ သားက လည်း သားပဲ။ မြင်းကမလှုပ် ချုံကလှုပ်ဆိုတာမျိုး။ မိန်းကလေးက မိဘစကားကို နားထောင်လျက်နဲ့ သူက ငယ်တော့တဲ့အရွယ်မဟုတ်ဘဲ မိဘကို ကလန်ကဆန်လုပ် နေတာ ကောင်းသလား။ ဒေါ်ပန်းမာလာ သားကိုပဲ စိတ်တို နေမိတော့သည်။

“ကဲ . . . သမီးလေး သွားနားချင်နားတော့လေ။ ပင်ပန်းလာတယ် မဟုတ်လား”

“လေယာဉ်နဲ့လာခဲ့တာပဲ မမောပါဘူး”

“သမီးသွားဖို့လာဖို့ ဘာတွေလိုအပ်သလဲ ပြော နော်။ အားမနာနဲ့”

“အဖော်လိုရင်လည်း ထည့်ပေးမယ်နော်”

“ရပါတယ်။ ငှက်ကလေး မနှစ်က ကျောင်းလာ တက်ထားတာပဲ။ ရန်ကုန်သူ တစ်ဝက်ဖြစ်နေပြီလေ။ သူငယ်ချင်းတွေရှိတယ်။ အဲ . . . အမိက လိုတာကို ပြောရ

မယ်ဆိုရင်တော့”

ငှက်ကလေးက ဘယ်သူ့ကိုမှ အားမနာတတ်သူပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါ လိုချင်တာက တန်ဖိုးနည်းသည့်အရာမဟုတ်လေတော့ ပြောသင့်၊ မပြောသင့်တော့ စဉ်းစားရသေးသည်။ ပြီးတော့ မာမိက မှာလိုက်သေးတယ်။ သူများအိမ်မှာ ကျီမကျွန်းတဲ့။ ညည်းလုပ်သမျှ ငါသိတယ်။ ပုံစံမကျလို့ ငါရန်ကုန်ကိုဆင်းလာရင် နာပြီသာမှတ်လို့ ကျိန်းမောင်းလိုက်သည်လေ။ ကိုယ့်အိမ်မှာ အရိုက်ခံရတာ ကိစ္စမရှိပေမယ့် ရန်ကုန်မှာတော့ ငှက်ကလေး အရိုက်မခံနိုင်ပါဘူး။ သိက္ခာကျလို့ . . .

“ပြောလေ သမီး ဘာလိုချင်သလဲ။ သမီးလိုချင်တာကို မေမေက ဖြစ်အောင်ကို ရှာပေးမှာ”

“အန်တီတကယ်ပြောတာနော်”

“ဪ . . . တကယ်ပါ သမီးရယ်”

“ဒါဆိုရင် ငှက်ကလေး သွားရေးလာရေးအတွက် ကားတစ်စီးလိုချင်တယ်။ ဖြစ်မလား။ ဟို . . . မရဘူးဆိုရင်လည်း ဖြစ်တယ်နော်။ ငှက်ကလေးကို အားနာနေစရာမလိုဘူး။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲပြောပါ။

ဒေါ်ပန်းမာလာအပြုံးနှင့် ခင်ပွန်းသည်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ အဲဒီလို ငှက်ကလေး ဟန်မဆောင်တတ်တာကိုပဲ သူမ သဘောကျခဲ့တာပေါ့။

“ရစေရမယ် သမီး။ ကိုပေ သမီးကို ကားတစ်စီး ဝယ်ပေးဖို့ ရှင်စီစဉ်ပေးပါ။ ဟုတ်တာပေါ့။ ကိုယ့်အိမ်ရောက်လာတဲ့ ကိုယ့်သမီးအတွက် ကိုယ်ပဲ တာဝန်ယူရမှာပေါ့”

“ဇနီးရော၊ သမီးရော အလိုကျဖြစ်စေရမယ်ဗျာ”

“ဪ . . . ဟို . . . ငှက်ကလေးအတွက်ဆိုပြီး ကားသစ်တစ်စီးကို တကူးတက ရှာဝယ်စရာမလိုပါဘူး အန်ကယ်။ ပိုက်ဆံ အပိုဖြုန်းသလို ဖြစ်နေပါမယ်။ အိမ်မှာ ရှိတဲ့ ကားထဲက တစ်စီးပဲ ငှက်ကလေးကိုပေးပါ”

ဘယ်လိုလဲဟူသော သဘောနှင့် ဦးပေတစ်ရာက မေးခေါ်ပြုလေလျှင် ဒေါ်ပန်းမာလာက ခေါင်းညိတ်ပြုလျက်

“ကောင်းပြီလေ။ သမီး ဘယ်ကားကို ကြိုက်သလဲ ပြော”

“ဦးဖန်ဆင်းရာ စီးတဲ့ကားကို ငှက်ကလေးလိုချင်တယ်”

“ဟယ်”

“ဟေ”

ငှက်ကလေး Lesson 1 ကို စပြီး ညနေကတည်းက တစ်အိမ်လုံးမှာရှိတဲ့ လူတွေနဲ့ခင်အောင်လုပ်ပြီးပြီလေ။ ငှက်ကလေးပဲဟာ ဘယ်ညံ့ပါ့မလဲ။ ဦးဖန်ဆင်းရာရဲ့ အကြောင်းတွေကို စုံစမ်းရတာပေါ့။ ကိုတောက်တဲ့ ပြောပြတဲ့အထဲမှာ ဦးဖန်ဆင်းရာက သူ့ကားကို အရမ်းမြတ်နိုးတာတဲ့။ ဒါ ငှက်ကလေးရဲ့ Lesson ပေးစရာ အဓိကသော့ချက်ဖြစ်သွားလေသည်။ တော်တော်ကြီးကျယ်တဲ့လူကြီး တွေ ကြုံရောပေါ့ကွာ။

“ဘယ်လိုလဲ အန်တီ ရမှာလား”

“ဟာ . . . ရရမှာပေါ့သမီးရယ်။ ရမယ် . . . ရမယ်”

ဒေါ်ပန်းမာလာက ပျာပျာသလဲပြောတော့ ငှက်ကလေး သဘောကျသွားလေတော့၏။ မဲက ကိုယ့်ဘက်ကို သာနေတော့ ငှက်ကလေးတို့ ကံထူးတာပဲ။ နှစ်လုံးထိ သုံးလုံးထိပေါက်တဲ့သူထက်တောင် အဆင်ကပြေနေသေးသည်လေ။

“ဒါဆိုရင်တော့ အားလုံး အိုကေသွားပြီ။ ငှက်

ကလေး နားတော့မယ် အန်တီ”

“အေး . . . အေး . . . သမီး။ အိပ်ပျော်အောင် အိပ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဂွတ်နို့က အန်တီ”

“ဂွတ်နို့က သမီး . . . ဂွတ်နို့က”

ငှက်ကလေးပေါ့ပါး ဖျတ်လတ်စွာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ သူမအတွက် စီစဉ်ထားသော အခန်းထဲ သို့ရောက်တော့ တကယ်ကိုပဲကြည့်နူးမိပါ၏။ တစ်ခန်းလုံး ငှက်ကလေးအတွက် ပြင်ဆင်ထားလိုက်တာ တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ရှယ်တွေချည်းပဲ။ အန်တီက ငှက်ကလေးကို ဒီလောက် တောင်ပဲ ချစ်ရသတဲ့လား။ ခန္ဓာကိုယ်ကို အိပ်ရာပေါ်သို့ ပြစ်ချလိုက်ပြီး ဟမ်းဖန်းလေးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ပြီး နံပါတ်ကလေးတွေကို နှိပ်လိုက်တော့ . . .

“ဟဲလို”

“ဇင်မိုးဖြူလား။ ငါပါဟာ ငှက်ကလေး”

“ဟယ် . . . ငှက်ကလေး”

“ဟုတ်ပါ။ ငါဒီနေ့ပဲ ရန်ကုန်ကို ရောက်တယ်”

“ဟုတ်လား။ မနှစ်က အဆောင်မှာပဲလား”

“နိုး။ ဒီနစ် အဆောင်မှာ မနေရတော့ဘူးဟာ။
အသိအိမ်မှာ”

“ဪ . . . ကောင်းတာပေါ့ဟယ်”

“ဘာကောင်းတာလဲ။ ဒီမှာ ငရဲပန်းကို ကြာပန်း
အမှတ်နဲ့ ပန်နေရတာတော့ နင်မသိဘဲနဲ့”

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲဟ”

ဖန်ဆင်းရာဆိုတဲ့ လူကြီးအကြောင်းကို ပြောပြ
လိုက်ရင်ကောင်းမလား။ ၎င်းကလေး ယောက္ခမလောင်း
အိမ်မှာနေရတာလို့ ပြောရင်လည်း ဒီကောင် ဟားဦးမှာ။
ဟားကာမှာဟားရော ရင်ထဲမှာ မျိုသိပ်မထားနိုင်တာကြီးကို
တော့ သွန်လှုပ်ရမှာပဲ။ ဒါမှ သူတို့နဲ့တိုင်ပင်ပြီး လှုပ်ရှားလို့
ရမှာ။

“၎င်းကလေး ဘာလို့အသံတိတ်သွားတာလဲ”

“ဘယ်ကစပြောရင် ကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစားနေ
တာဟေ့”

“တယ်ဆိုတဲ့ စာပါလား။ ဟား . . . ဟား”

“အေး . . . နင်က ရယ်နေနော်။ ဒီမှာက ရေပေါ်
က ဆီအပြုံးမျိုးတောင် မပြုံးနိုင်ဘူး”

“ဆိုဝမ်းပါဦး”

“ဒီလိုဟ”

၎င်းကလေး တစ်ကနေစပြီး မာမီ ပြောသမျှကို
ပြောပြလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဖန်ဆင်းရာဆိုတဲ့ လူကြီး
အကြောင်း၊ သူ့အိမ်ကအကြောင်း ဇင်မိုးဖြူကို အာလုံးရှင်း
ပြလိုက်တော့ ဇင်မိုးဖြူ အတော်လေး အံ့ဩသွားပုံရလေ၏။

“ပါးစပ်မှာ နို့နံ့တောင်မပျောက်သေးဘူး။ နင့်မာမီ
က ဘာဖြစ်တာလဲဟာ”

“မသိပါဘူးဟာ။ ငါလည်း ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းကို
မသိတော့ဘူး”

“နင်ပြောပုံအရဆိုရင် ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို နင်မမြင်
ဖူးသေးဘူးပေါ့”

“ဓာတ်ပုံထဲမှာတော့ မြင်ဖူးတာပေါ့။ ဘွဲ့ဝတ်စုံနဲ့
ရိုက်ထားတဲ့ပုံလေ”

“ချောလား”

“အေး . . . ရုပ်ကတော့ နေတိုးနဲ့တူတယ်ဟေ့။
စိတ်ဓာတ်က ရေမချိုးထားတာက ခက်တယ်ဟ”

“ဟိဟိ . . . ငါတော့ စိတ်ဝင်စားလာပြီ”

အခန်း (၈)

“ဟိုမှာ တွေ့လား သုံးယောက်”

“အင်း . . . တွေ့တယ်”

“အလယ်ကလူ”

သုံးယောက်ယှဉ်ပြီး ရပ်နေသည့် အထဲမှာ အလယ်ကလူက ထင်းထင်းကြီးပေါ်လွင်နေသည်။ ဒီ လောက်ချောတဲ့လူကို ဘာလို့ ငှက်ကလေး ကြည့်မရဖြစ် နေတာလဲဆိုတာ ဇင်မိုးဖြူစဉ်းစားလို့မရ ဖြစ်နေသည်။ သူ ဘယ်ဘက်က လူလည်းချောတာပဲ။ ညာဘက်ကလူက တော့ နည်းနည်းညိုသည်။ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ချော

သည်ဟု ဆိုရမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဦးဖန်ဆင်းရာဆိုတဲ့ လူကြီးက ဟိုလူတွေထက်ကို ပိုပြီးကြည့်ကောင်းသည်ဟု ဇင်မိုးဖြူ ထင်ပါသည်။

“လာ . . . သွားရှုပ်ကြရအောင်”

သုံးယောက်သား တက်ညီလက်ညီ ချီတက်လာခဲ့ ကြသည်။ ဖန်ဆင်းတဲ့အဖွဲ့က တောင်းဘိနှင့်တီရှပ်အင်္ကျီ တွေကို ရွေးနေကြ၏။ ငှက်ကလေးဟိုကလည်း သူတို့ဘေး နားမှာကပ်၍ အဝတ်တွေ ရွေးသည်။

“မင်းကိစ္စကလည်း မလွယ်ပါလား ဖန်ဆင်းရယ်”

“မလွယ်ဆိုကွာ . . . ဂြိုဟ်ဝင်တာမှ စနေဂြိုဟ် ရော ရာဟုဂြိုဟ်ရောပဲ”

“ဗေဒင်မေးပြီး ယတြာလေးဘာလေး ချေကြည့် ပေါ့ကွာ”

“ယတြာချေခိုကုန်ပါဦးမယ်ကွာ။ ဟိုက ငိုကား ကိုတောင် အပိုင်စီးထားပြီ”

“ဟ”

ကားအကြောင်း ပြောပြီဆိုကတည်းက ငှက် ကလေးအကြောင်းကို ပြောနေသည်ဆိုတာ အထာက

ပေါက်ပြီးသား။

“မင်းရည်စားထားလိုက်ပါလား ဖန်ဆင်း”

“မလုပ်ပါနဲ့ သန့်ရှင်းရာ။ အဲဒါမှ သားအဖြစ်က အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်ခံရမှာ။ ပစ္စည်းတွေကို မက်မောလို့ တော့ မဟုတ်ဘူးဟေ့။ မေမေမုန်းသွားမှာကိုပဲ မခံနိုင်တာ။ ငါ့ဟာငါ ကပ္ပလီမပဲ ထုံးနဲ့ရေချိုးပေးပြီး ပေါင်းပါ့မယ်”

“ဒီကောင်က ဝဋ်ကြီးတာက သန့်ရှင်းရ။ ဟိုဘဝက ဘယ်လောက်တောင် အကုသိုလ်တွေ လုပ်တာများခဲ့ သလဲမသိဘူး”

“ဟေ့ကောင် . . . ချစ်သူ ဘဝဟောင်းတွေ အသစ်တွေနဲ့ ငါ့ကို လာပြီးနှိပ်ကွပ်မနေနဲ့။ မင်းဟိုဇာတ်လမ်းကို ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား။ မင်းကုသနဲ့ ပပဝတီလေ”

“ကြားဖူးသားပဲ။ အဲဒါနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဟ . . . ငါတို့ ဇာတ်လမ်းကလည်း မယ်ကုသနဲ့ မင်းဝတီ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ မင်းပြောနိုင်သလား”

မဖြစ်နိုင်တာကို ပြောတယ်ဟူသော သဘောနှင့် ချစ်သူက ခေါင်းခါ၊ လက်ခါပြုလေသည်။ ဖန်ဆင်း၏

မယ်ကုသနှင့် မင်းဝတီဟူသောစကားကြောင့် တစ်ဖက်မှ ငှက်ကလေးတို့အဖွဲ့ ပြုံးစိစိ ဖြစ်ကုန်ကြလေသည်။

“မင်းကုသက ဘုရားလောင်း ဖန်ဆင်းရ။ မင်းကောင်မလေးကတော့ မျောက်လောင်းပဲ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

ကြယ်စင်နှင့်ဇင်မိုးဖြူ ရယ်ချင်စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ခွီးခနဲရယ်လေ၏။ ငှက်ကလေးမျက်နှာကတော့ ချက်ချင်းပဲ ပုပ်သိုးသွားလေတော့သည်။ ဒါကို သန့်ရှင်း ဆိုသူက တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ကာ . . .

“အမယ် . . . သူတို့ကို ဟာသယရွှင်ဆေး တိုက်ကျွေးနေတယ်များ မှတ်နေသလားမသိဘူး”

“မင်းကလည်းကွာ . . . ရယ်တာ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါ”

“ရယ်တာမဟုတ်လို့ ဘာလဲ”

“ရေစီးကမ်းပြိုလိုက်နေတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဘာပြောတယ်”

ကြယ်စင် ခါးကိုထောက်လျက် ချစ်သူရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။ ချစ်သူက မသိကျိုးနွံပြုလျက် ဘောင်းဘီ

တစ်ထည်ကို ချိတ်ကနေ ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။

“စောစောက ဦးလေးကြီး ဘာစကားပြောတာလဲ”

“အမ်”

ဦးလေးကြီးဆိုသောကြောင့် ချစ်သူ မှန်ရှေ့သို့သာ အပြေးသွားရပ်ကြည့်လိုက်ချင်တော့သည်။

“ဒီမှာဦးလေးကြီး”

“မင်း ဘယ်သူ့ကိုခေါ်တာလဲ”

“ဒီအနားမှာ ဦးလေးကြီးတို့ပဲရှိတာ။ ခင်ဗျားကိုခေါ်တာပေါ့”

“နေစမ်းပါဦး။ ငါ့ရုပ်က ဒီလောက်တောင် အိုစနေသလား”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မှန်ထဲ ပြန်ကြည့် သူအိုသူနာ ရုပ်ပေါက်နေပြီသိလား”

“ဟ . . . ဘာလိုင်းကြီး လာဖွဲနေပါလား”

ချစ်သူ ဖန်ဆင်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကောင်းတယ်ဟူသော နှစ်ထောင်းအားရအပြုံးနှင့် တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားလေသည်။

“ဦးလေးကြီး စောစောက ကျွန်တော်တို့ကို ပြော

တာ မဟုတ်လား”

“ဘာပြောမိလို့လဲ”

“ရေစီးကမ်းပြိုလိုက်တာလေး ဘာလေးနဲ့လေ”

ချစ်သူ ဒီတစ်ခါတော့ သန့်ရှင်းကို စစ်ကူတောင်းသလို ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ သန့်ရှင်းက ချစ်သူအနားမှာ လာရပ်တော့ ကောင်မလေး၏ အဖော်များကလည်း ရှေ့သို့ တိုးလာသည်။

“ညည်းတို့ကို ပြောတယ်ဆိုရအောင် ညည်းတို့ကို မှ တို့ကမသိတာ။ တို့အချင်းချင်း ပြောနေတဲ့ကိစ္စကို ဘာလားကြောင်တာလဲ”

ပြောတုန်းကပြောပြီး ခုမှ ဝေလည်ကြောင်ပတ်လုပ်နေတာပါ။ သန့်ရှင်းတို့က ဒါမျိုးကို ကျွမ်းပြီးသားပါ။

“ဟုတ်သားပဲ ကြယ်စင်ရယ်။ သူတို့နဲ့တို့က သိတာမှမဟုတ်ဘဲနဲ့။ သူတို့စကားကို နင် တစ်မျိုးထင်သွားတာဖြစ်မှာပါ”

“နင်အသာနေစမ်း ဇင်မိုး။ သူတို့ တမင်ပြောလိုက်တယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်။ ရုပ်တွေကို ကြည့်ပါလား။ မိုးမလင်းခင်က သူများကို ကပ္ပလီထုံးနဲ့ရေချိုးမှာရောက်၊

မယ်ကုသရောက်၊ မျောက်ရောက်နဲ့ မှိုချိုး၊ မျှစ်ချိုး မိန်းမ ပါးစပ်ကမမီ အတင်းပြောနေတာ လူကောင်းတွေလား”

ဖန်ဆင်း သူ့ဘက်သို့ မြားဦးလည်လာပြီဖြစ်တာ ကြောင့် ဝင်မပါလို့မရတော့ချေ။

“ဒီမှာ ရာတိတ်”

ငှက်ကလေး သူ့ကို ရွတ်တည်တည်နှင့် ကြည့်ပစ် လိုက်သည်။

“တို့ဟာတို့ ကပ္ပလီကိုပဲထုံးသုတ်သုတ်၊ မယ်ကု သကိုပဲ ကော်ပတ်နဲ့စားစား၊ မင်းပိုက်ဆံ ဘယ်နှပြားစိုက်ရ လို့လဲ”

“မစိုက်ရလို့ပေါ့။ စိုက်များသာစိုက်ရရင် ခင်ဗျားတို့ မလွယ်ဘူး”

“အံ့မယ် . . . မလောက်မလေးမလောက်စား ကများ တစ်ချက်လည်းမက၊ နှစ်ချက်လည်း မရိုက်လောက် ကလေးက စွာနေပါလား”

“စွာတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

ငှက်ကလေးက ပခုံးဝင်တိုက်လေသဖြင့် ဖန်ဆင်း မနည်းလွတ်အောင် ရှောင်လိုက်ရသည်။ အာဂကောင်မ

လေးပါလား။ ရုပ်ကလေးက နုနညက်ညက်ကလေးနဲ့ စိတ် က မြန်လိုက်တာ။

“ဖန်ဆင်း”

“ဘာလဲကွ”

ချစ်သူက တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်ခေါ်လေသဖြင့် ဖန် ဆင်း မင်းစလို့ဖြစ်တာဟူသော အပြစ်တင်အကြည့်နှင့် မေး ဆတ်ထူးလေသည်။ သန့်ရှင်းကတော့ လက်လန်စရာပဲဟု ပခုံးကိုတွန့်လေ၏။

“လက်ထိပ်စော်နံ့လာပြီ သွားကြရအောင်”

“ဘာစကားပြောတာလဲ”

“အင် . . . မပြောပါဘူး”

ချစ်သူ ဖီဖီခေါ်ငြင်းလေသည်။ ဟိုခေတ်က ဆူးပေါ် ဖက်ကျရင် ဖက်ပဲပေါက်သလို၊ ဖက်ပေါ်ဆူးကျရင်လည်း ဖက်ပဲပေါက်တယ်လို့ ဆိုရိုးစကားရှိလို့ မိန်းကလေးတွေက သူတို့အန္တရာယ်မဖြစ်အောင် အနေအထိုင် အသွားအလာ ဆင်ခြင်ရသည်တဲ့လေ။ ယခု မော်ဒယ်လ်ခေတ်မှာက ဒီလို မဟုတ်ပေ။ ဖက်ပေါ်ပဲဆူးကျကျ၊ ဆူးပေါ်ပဲဖက်ကျကျ၊ ဖက် ပေါက်သလို ဆူးတွေလည်း အညွန့်ကျိုးတတ်တာပို့

အန္တရာယ်ကို ကိုယ်ကကြိုတင်ကာကွယ်မှုဖြစ်မည်။ ဘာတဲ့ ပွတ်ဆွဲ၊ ကပ်ဆွဲ ဆယ်သိန်းခွဲ၊ ပွတ်ရှောင်ကပ်ရှောင် ငါး သိန်းတောင်တဲ့။ မလွယ်ပါဘူးလေ။

“ဖန်ဆင်း သွားကြရအောင်ကွာ”

“မင်းကလည်း တစ်မှောက်၊ ကြောက်တတ်ရင် မျောက်ဇာတ် ဘာလို့ခင်းသေးလဲ။ သွား . . . ရှေ့ကကြွ”

“အဟင်း . . . သွားမယ်နော်။ ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး”

“တောက်”

သန့်ရှင်းက စပ်ဖြဲဖြဲလုပ်သွားသဖြင့် ကြယ်စင် တောက်ခေါက်လိုက်သည်။ ငှက်ကလေးကတော့ လျင်မြန် စွာ လှုပ်ရှားပြီး ဖန်ဆင်း ချထားသော ဟမ်းဖုန်းကို အင်္ကျီ တစ်ထည်နှင့် လှမ်းပစ်ဖုံးကွယ်ထားလိုက်၏။ ထင်တဲ့ အတိုင်းပါပဲ ဟိုလူကြီးမေ့သွားပြီ။ ဒါမှ သူ့ဟမ်းဖုန်းနဲ့ သူ့ကို ခုကွပေးလို့ရမှာ။ ချစ်သူက သူမတို့ကို သမင်လည်ပြန် တစ် ချက်ခွဲကြည့်ကာ . . .

“အလန်းလေးတွေကွ”

“ဟပ်ချိုး . . . ဟပ်ချိုး”

သန့်ရှင်းက လုပ်ကြံ၍ နာချေဟန်ဟန်ပြုလျှင်

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“နာဘူးလေ . . . နာဘူး။ နာရှူဘူးတောင်းတာ ဟဲ . . . ဟဲ”

“ . . . ”

“ငါ့ထိနဲ့နော်။ ငါ့ထိရင် ငါ့လင်ပဲ”

သန့်ရှင်းက နွဲ့ကလျလုပ်သဖြင့် အားလုံးပြုံးမိကြ သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖန်ဆင်းနှင့် ချစ်သူ စိတ်ထဲမှာတော့ ဆံပင်တိုတိုနှင့် ဆံညိုရောင် မျက်နှာလေးက စွဲငြိသွားခဲ့ သည်။ စွာပေမယ့် ရုပ်ကလေးက ငယ်မူပင်မပျောက်သေး သလို ချစ်စရာကောင်းတာက အမှန်ပဲဖြစ်သည်လေ။

အခန်း (၉)

ဒေါ်ပန်းမာလာ သားကိုဖုန်းဆက်တာ ဆက်လို့မရဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ဒါနဲ့ပဲ ချစ်သူဖုန်းကိုပဲ ဆက်ရတော့၏။ ပြီးမှ သားကိုခေါ်ပေးပါလို့ ပြောရတော့သည်လေ။

“မေမေ”

“သား ဘာလို့ဖုန်းပိတ်ထားတာလဲ”

“ဟို . . . သား ဖုန်းပျောက်နေလို့ မေမေရဲ့”

“ဟယ် . . . သားဆက်သွယ်မကြည့်ဘူးလား”

“ဆက်သွယ်တာပေါ့ မေမေရဲ့။ တစ်ဖက်က ပြန်

မပေးချင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့ မေမေရယ်။ ဖုန်းပိတ်ထားတယ်”

“ဒါဆို ရဲတိုင်လိုက်ပါလား သားရဲ့”

“နေပါစေတော့ မေမေရယ်။ ဖုန်းတစ်လုံးနဲ့တော့ အလုပ်ရှုပ်ခဲပြီး သားရဲစခန်းကို မသွားပါရစေနဲ့”

ငှက်ကလေးက အန်တီအနားမှာဆိုတော့ အားလုံးကြားနေရသည်။ ဟွန်း . . . ဖုန်းတစ်လုံးရဲ့ တန်ကြေးက နည်းသလား။ ဒါတောင် ဟိုပုဂ္ဂိုလ်က အရေးမစိုက်ပါလား။ ရဲစခန်းသွားရမှာစိုးလို့တဲ့။ တော်တော်မာန်တက်နေတဲ့ လူကြီးပဲ။

“သား မင်းဒီမိကို ပြန်လာသင့်ပြီ။ ဒီထက်ရက်ပိုရင် မေမေ ခွင့်မလွှတ်ဘူးနော်”

“အခုပဲ ပြန်လာတော့မလို့ပါ မေမေရဲ့”

“ဒါဆို မြန်မြန်ပြန်ခဲ့။ မေမေ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

“အိုစေ”

ဒေါ်ပန်းမာလာ ဖုန်းကိုချပြီး ငှက်ကလေးဘက်သို့ လှည့်လာလေသည်။

“အဲဒါသာ ကြည့်တော့ သမီးရေ။ ဒီကောင်လေး

ဟာ နမော်နမဲ့ကို နိုင်လွန်းတယ်။ ခုပဲ ဖုန်းပျောက်လို့တဲ့။ သမီးလည်း ကြားမှာပေါ့”

“ကြားပါတယ်။ အခြားသူဆိုရင်တော့ ရဲတိုင်မှာ ကြောက်လို့ ဖုန်းကိုပြန်ပေးမှာပေါ့။ ခုဟာက သူ့ဟန်းဖုန်းကို ငှက်ကလေး ယူလာတာ။ ရော့ . . . အန်တီလက်ထဲကို ပြန်အပ်ပါတယ်”

ငှက်ကလေး ဦးဖန်ဆင်း၏ ဟမ်းဖုန်းကို အန်တီ လက်ထဲသို့ ပြန်အပ်လိုက်လေ၏။ ပြန်မအပ်လို့ရော ငှက် ကလေးက ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ဒီလူကြီးကို ကျောင်းမှန်းကန် မှန်းနားလည်အောင် နည်းနည်း Lesson ပေးလိုက်တာပဲ ရှိတယ်။

“ဒါဆို သမီးက သားနဲ့တွေ့ပြီးပြီပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ပြီးပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ငှက်ကလေးက သာ သူ့ကိုသိတာပါ။ သူက ငှက်ကလေးကို မသိဘူးလေ။ အဲဒါကြောင့် ဒီဟမ်းဖုန်းကိုယူလာပြီး ပညာပေးလိုက်တာ”

“ကောင်းတယ်။ ဒီကောင်ကိုဒီလိုပညာပေးထားမှ ဒေါ်ပန်းမာလာ ငှက်ကလေး၏ဉာဏ်ကောင်းပုံကို မချီးမွမ်းဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။ ခုအနေမှာ ကလေးသာသာ

အရွယ်မို့ ဆိုးချင်နဲ့ချင်ပေမယ့် အိမ်ထောင်ကျသွားရင်တော့ အိမ်ထောင်တာဝန်ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်မယ့် မိန်းကလေးဖြစ် မယ်လို့ ဒေါ်ပန်းမာလာ ယုံကြည်ပါတယ်။ သားလည်း ခု အနေ ရှက်ရှက်နဲ့ငြင်းနေပေမယ့် အနေနီးလာရင် ငှက် ကလေးရဲ့ အလှကွန်ဂရက်ထဲကနေ နှုန်းထွက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုလည်း ကြိုတင်၍သိနေ၏။

ငှက်ကလေး အန်တီကို ကျောခိုင်း၍ ထွက်လာခဲ့ သည်။ မကြာခင် ဦးဖန်ဆင်း ပြန်ရောက်လာတော့မှာလေ။ ငှက်ကလေး လေးစွနှင့်လေးသီးတွေ ထည့်ထားသော လွယ်အိတ်ကိုယူ၍ ဝရန်တာမှာ စောင့်နေလိုက်၏။

“မင်းကလည်း ခြံထဲတောင် မဝင်တော့ဘူးလား။ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟေ့ကောင် . . . ဖန်ဆင်း မင်းမရစ်နဲ့။ ငါ့တာဝန် ကျေအောင်လိုက်ပို့ပြီးပြီ။ ခြံထဲဝင်လို့ မင်းအမေနဲ့တွေ့ရင် ငါ့ပါရောသမမေ့ပြီး အဆူမခံနိုင်ဘူး”

“ကဲ . . . မဝင်ရင်လည်း ကြွ . . . ကြွ”

“ဘိုင့် . . . ဘိုင့်”

ချစ်သူ ကားလေးမောင်း ထွက်သွားလေတော့မှ

ဖန်ဆင်း ခြံထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

“ဒေါင်”

“ဟာ”

လက်ထဲမှာကိုင်ဆွဲလာသော UPG ဆေးပုံးကြီး
ဘေးမှာ ခွက်ခွက်ရာရာကြီး ထင်သွားလေသည်။ အောက်
ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ လေးသီးတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရ၏။
ဒါ လေးနဲ့ပစ်တာပဲ။

“ဒေါင်”

“ဟ”

ဖန်ဆင်း တဟ . . . ဟ ဖြစ်နေသည်။ လေးသီး
တွေက ဆေးပုံးပေါ်မှာ ပလူပျံနေ၏။ အိမ်နောက်ဖေးဘက်
မှာ နည်းနည်းအရောင်လွင့်နေလို့ ဆေးသုတ်ဖို့ရာ ဒီဆေး
ပုံးကို ဝယ်လာတာ။ ဆေးပုံးတစ်ခုလုံး ရစရာမရှိတော့ဘူး။
လူသာဆို ဘိုင်းခနဲ ပြစ်လဲသွားနိုင်သော လေးပြစ်ချက်
တွေ။

“ဒေါင်”

“ဟေ့ . . . ဘယ်ကောင်က လက်ကမြင်းကြော
ထနေတာလဲကွ။ မကျေနပ်ရင် ထွက်ခဲ့ပါလား။ သတ္တိရှိရင်

မျက်နှာချင်းဆိုင်ချမယ်ကွ”

အဲ . . . ပြောပြီးမှ သတိရတယ်။ ဒါက ကိုယ်ခြံ
ကိုယ့်အိမ်ပဲ။ သူ့ကို ဘယ်သူက လေးနဲ့ပစ်မှာလဲ။ ဟိုဘက်
ခြံက ကလေးတွေများလား။ ဒီကလေးတွေကရော ဒီ
လောက် လက်တည့်မှာတဲ့လား။ ဒါ တမင်သက်သက် လုပ်
ကြံတာမှန်း သိသာနေပါသည်။ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ စဉ်း
စားရင်း ဖန်ဆင်း အိမ်ပေါ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်တက်လာခဲ့
တော့၏။

“မေမေ . . . မေမေ”

“ဟော . . . သားပြန်လာပြီ”

“ဟုတ်တယ်။ ပြန်လာပြီ။ သားကို လေးနဲ့ပစ်တာ
ဘယ်သူလဲ မေမေ။ မေမေ သိလား။ လူကိုမမှန်လို့ တော်
သေးတာပေါ့။ ဒီမှာ ဆေးပုံးတစ်ခုလုံး ရစရာမရှိတော့ဘူး”

ဖန်ဆင်း မြှောက်ပြသော ဆေးပုံးကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်
ဖန်းမာလာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရလေသည်။
လေးနဲ့ပစ်တာဆိုရင် ဘယ်သူရှိဦးမှာလဲ။ ငှက်ကလေးပဲ
ပေါ့။ သစ်ပင်ကနေ ထပျံသွားတဲ့ငှက်ကိုတောင် မှန်အောင်
ပြစ်နိုင်သေးတာ။ လက်ထဲမှာဆွဲလာတဲ့ ဆေးပုံးကို မှန်

အောင်ပစ်တာတော့ ငှက်ကလေးအတွက် ထမင်းစား ရေ
သောက်လောက်ပဲရှိမှာပါ။

“မေမေ သိတယ်မဟုတ်လား။ ဘယ်သူပစ်တာလဲ
မေမေ”

“ဟို . . . အဲဒါလေ ဟို”

“အန်တီကိုမေးလို့ ဘယ်သိမလဲ။ လေးနဲ့ပစ်တာ
ကျွန်တော်။ ခင်ဗျားကို ကြည့်မရလို့ တမင်လေးနဲ့စောင့်ပြီး
ပညာပြလိုက်တာ”

အသံနှင့်အတူ အပေါ်ထပ်မှ ပြေးဆင်းလာသူက
ယောက်ျားမမယ်၊ မိန်းမမကျ။ ဖားတစ်ပိုင်း၊ ငါးတစ်ပိုင်း ပုံ
စံမျိုးနှင့်။ သူ့ကိုမြင်တော့ ဖန်ဆင်း မျက်လုံးပြူးရပြီ။

“ဟင် . . . မင်း ဟိုနေ့က”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီနေ့ကလည်း ခင်ဗျားမှန်းသိလို့
တမင်ရှုပ်လိုက်တာ”

“မင်း ဘယ်သူလဲ။ ဘာကိစ္စနဲ့ ငါ့အိမ်ကို ရောက်
နေတာလဲ”

ငှက်ကလေးက လှေကားရင်းမှ လက်ကိုင်ကို မှီ
ရပ်လိုက်ရင်း . . .

“ကပ္ပလီလေ”

“ဟင်”

“သူက ငှက်ကလေးလေ သားရဲ့”

“ဗျာ”

ဖန်ဆင်း မယုံနိုင်သလို မေမေ့က ကြည့်လိုက်၏။
လေယာဉ်ကွင်းမှာတွေ့ခဲ့တဲ့ ကပ္ပလီမက ဘယ်သူလဲ။ စိတ်
ထဲမှာ ဒွိဟဖြစ်နေစဉ် . . .

“ဘယ်လိုလဲ သိပ်အံ့ဩသွားသလားသား”

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ မေမေရယ်။ ကျွန်တော့်
ကို မျက်လှည့်ပြနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မျက်လှည့်ကိုပြနေတာ သားရဲ့။ လေယာဉ်ကွင်း
ကို သားတို့လိုက်လာတာ မေမေသိတာပေါ့။ ဒီယုန်မြင်လို့
မေမေကလည်း ဒီပုံစံပြင်ဆင်ထားတာ။ အဲဒီနေ့က ကော်ဖီ
ထဲမှာ အိပ်ဆေးထည့်ခဲ့တာလည်း မေမေပဲ”

“ဗျာ . . . မေမေ ဘာလို့ အဲလိုလုပ်ရတာလဲ”

“သားရဲ့အကြံကိုသိလို့ မေမေကလည်း ပညာပြန်
ပြလိုက်တာ”

ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ်တွေးပြီး ဖန်ဆင်းရှက်လိုက်တာ

မပြောပါနှင့်တော့။ တကယ့်ကပ္ပလီမကို လက်ထပ်ရမယ် ထင်ပြီး စိတ်ညစ်လိုက်တာလည်း မပြောပါနှင့်တော့။ စု တော့ ဟိုကောင်တွေကို တမင်မခံချင်စိတ်နဲ့ ပြောလိုက် တာက တကယ်ဖြစ်နေပြီ။ မယ်ကုသနဲ့ မင်းဝတီဆိုတာ လေ။

“ဘယ်လိုလဲ ဦးမင်းဝတီရဲ့ ငှက်ကလေး ထုံးရည် ကို ချိုးရဦးမှာလား”

ငေါ့လုံးထေ့လုံးတွေက လာပြီ။ ကလေးနဲ့တူပြီး ငြိမ်ခံနေရလျှင်လည်း ကိုယ်က လူပျော့လူညံ့ကြီး ဖြစ်ရဦး မည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးချိုးထားမှ။

“ထုံးရည်မချိုးရလည်း မင်းပုံစံကြည့်ရတာ ဘယ် တော့မှ အချိုးပြေမှာ မဟုတ်ဘူး။ အလကား ဆန်ကုန်မြေ လေး ပုံစံပေါက်နေတာ”

“ဟဲ့သား . . . ကလေးကို ဘယ်လိုပြောလိုက်တာ လဲ”

“ပြောပါစေ အန်တီရယ်။ ခွေးကို ရန်မူရိုက်တဲ့သူ ရိုက်သူလည်းခွေး၊ ခွေးလည်းခွေးတဲ့။ ငှက်ကလေးက ကလေးပဲဟာ”

ကြည့်စမ်းပြောပုံက ရင်ထဲမှာ ကလိကလိဖြစ် သွားရလေသည်။ ခွေးနဲ့နှိုင်းသလိုလိုနဲ့ မိုက်ရိုင်းတယ်ပြော ဖို့ခက်အောင် ကလေးနဲ့ အဖျားရှူးလုပ်ချသွားတာ။

“ပြောတာကြားလား မေမေ။ ဒီပုံစံကို သား ဘယ် လို ပြုပြင်ယူရမှာလဲ”

“ဪကွယ် . . . သားရယ်”

“ပြုပြင်တယ်ဆိုတာ သူများပုံစံချလို့ မရပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပြုပြင်မှ။ ဆုံးမမှ ရတာ။ ငှက်ကလေးက ကိုယ့်အရွယ်နဲ့တန်တဲ့ စရိုက်ကိုပဲ ကျင့်သုံးတာပါ။ ဟုတ် တယ်မို့လား အန်တီ”

“ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်။ ဟုတ်တာပေါ့”

“ဟား”

ဖန်ဆင်း စိတ်ပျက်စွာပဲ သက်ပြင်းကို ပါးစပ်ဟ ထုတ်လိုက်၏။ မေမေနဲ့ငှက်ကလေးက အတိုင်အဖောက် ညီနေသည်လေ။ သူပြောသွားပုံက သူက သူ့အရွယ်နဲ့တန် တဲ့ စရိုက်ကျင့်သုံးတာဆိုတော့ ဖန်ဆင်းက အသက်ကြီးပြီး အချိန်မစီးရာရောက်သွားလေပြီ။ မလွယ်ပါလားနော်။

အခန်း (၁၀)

“ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲ ဖန်ဆင်းရာ။ မင်းဟာက ဟုတ်ရောဟုတ်ရဲ့လားကွာ”

“မယုံရင် အိမ်လိုက်ကြည့်ကွာ။ အနည်းလေး မင်းကို လေးသီးကျွေးပြီးတောင် ဧည့်ခံလိုက်ဦးမယ်”

ချစ်သူ မယုံရခက် ယုံရခက်ဖြစ်နေသည်။ ဖန်ဆင်း ဇာတ်လမ်းက သူပြောသလို မယ်ကုသနဲ့မင်းဝတီ ဖြစ်နေပြီ။ ချာတိတ်ကလေးက စွာလည်းစွာ၊ လှလည်းလှတော့ ဖန်ဆင်းတို့ ပုခက်လွှဲသော လက်ရှင်မဖြစ်ရင် ကံ

ကောင်းတယ်မှတ်။ ဖန်ဆင်း နေရာမှာ သူသာဆိုရင်လျှင် ပုခက်လွှဲသိပ်ရရုံတင်မကဘူး။ မုန့်ပါခွံကျွေးဦးမှာဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်းရဲ့ ဇနီးလောင်းမို့ မပြစ်မှားကောင်းပါဘူး။ ချစ်သူစိတ်ကို လျှော့ချလိုက်တော့၏။

“ငါကတော့ မင်းချာတိတ်ကို မမြင်ဖူးတော့ မသိဘူးကွာ။ သန့်ရှင်းပြောတာတော့ ချစ်စရာလေးဆို ဖန်ဆင်း”

လင်းနိုင်မေးတော့ ဖန်ဆင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ဒီနေ့ ရဲရင့်တို့အိမ်မှာ သူငယ်ချင်းငါးယောက်မတွေ့တာကြာလို့ ချိန်းပြီး ထမင်းစားဖို့ လုပ်ထားကြတာ။ ရဲရင့်မိန်းမ ခင်နှောင်းခယျာမှာ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ချွေးစို့နေရော့မည်။

“မင်း ကောင်မလေးကို စိတ်ဝင်စားရဲ့လား”

“အင်း . . . အမှန်ကို ဝန်ခံရရင် သူ့ကို ငါစိတ်ဝင်စားတယ်ကွ”

“ဒါဆိုလည်း မူမနေနဲ့တော့ ဖန်ဆင်း။ ငါ့ကိုကြည့်စမ်း။ ဒီမှာအပိုဆုလေး။ ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းလဲ”

ရဲရင့်က ဖန်ဆင်းအားကျအောင် သူ့သားလေးကို နမ်းပြုလေ၏။

“ဟုတ်တယ် ဖန်ဆင်း။ ငါနဲ့ လင်းနိုင်လည်း ဒီနှစ်
 တော့ မိန်းမယူမယ်လို့ တိုင်ပင်ထားတယ်။ တို့သဲသဲလေး
 တွေကလည်း ဒီနှစ်တော့ လက်ထပ်ဖို့ ခေါင်းညိတ်ကုန်ပြီ။
 အရွယ်လွန်သွားရင် မကောင်းဘူးကွ။ ဟိုကောင် ချစ်သူ လူ
 ပျိုကြီးဖြစ်တာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ သူ့မှာ အိုဇာတာ
 အတွက် ပြုရမယ့် တူတွေ၊ တူမတွေ ပေါတယ်။ မင်းမှာက
 နှစ်ဝမ်းကွဲတောင် ရှိတာမဟုတ်ဘူး”

သူ့ကိုပြောတော့ ချစ်သူ မခံနိုင်ဖြစ်လေပြီ။

“ဟေ့ကောင် . . . ပထွေးကိုပြောတာ မအေရင်း

ကို ဆွဲမထည့်နဲ့”

“မင်းသာ ငါ့အဖေဖြစ်ရင် ငါမြေမျှော်ရမလား။ မိုး-

ကြိုးစာ မိမလားဘဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

လင်းနိုင်က ရယ်လျက်မေးလေလျှင် . . .

“ဒီကျွန်သရေတုံးလို့ ဆေးကျွေးသတ်မိမှာ”

“အံ့မယ် . . . ဒီလောက်ချောတဲ့ ကိုရီးယားက

Rain ကိုများ”

ချစ်သူက သူ့ကိုသူ Rain ဟု ဆိုလေသဖြင့် အား

လုံး လှောင်ပြောင်ရင်းမောကြလေတော့၏။

“ကိုယ်ထိတာနဲ့ ယားမှာပေါ့။ ခွေးလေးယားသီး
 ကြီးပဲဟာ”

“ကဲ . . . ရယ်စရာတွေ တစ်ခန်းရပ်လို့ မင်းသား
 ကို Interview ခန်းထုတ်ကြဖို့”

သန်ရှင်းက လူရွှင်တော်ကြီးဟန်နှင့်ဆိုလေသည်။
 ချစ်သူက ဖန်ဆင်းအနားသို့ တိုးကပ်၍ . . .

“ဖန်ဆင်း မင်းပဲပြောတော့ စနေပြိုလိင်တာဆို
 ကွ”

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . အဲဒါ အရင်ကပြောတာလေ
 ကွာ။ အတိတ်နဲ့ပစ္စုပ္ပန်ဆိုတာ ကြီးတစ်ချောင်းလို နှစ်ပင်
 လိပ်လို့မရဘူး။ စနေပြိုလိင်က ငှက်ကလေးရဲ့လေသံကို
 ကြောက်လို့ထွက်ပြေးသွားပြီ”

“တတ်လည်းတတ်နိုင်တဲ့ ပါးစပ်ပဲ”

“ငါကတော့ ဖန်ဆင်းကို အားပေးတယ်။ မင်း
 အမေကို အမြန်ဆုံးသာ စီစဉ်ခိုင်းလိုက်တော့။ မဟုတ်ရင်
 ငှက်ကလေးတို့အရွယ်က တစ်ပင်မှ တစ်ပင်ပြောင်း”

“တော်တော့ . . . လင်းနိုင် ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့ မပြော

နဲကွာ

ရောဂါက မသေးပါလားဟု တိုးတိုးရေရွတ်ကာ လင်းနိုင်က ပခုံးတွန့်လေသည်။ ချစ်သူက မနာလိုဘူးဟူ သော အဓိပ္ပာယ်နှင့်ကြည့်လေ၏။ ဒါကို ဖန်ဆင်းကလည်း သဘောပေါက်စွာ လက်သီးကိုထောင်ပြလေလျှင် ရဲရင့်က ဖောက်လေ၏။

“ချစ်သူ . . . မင်းကို မဟော်သစာ မယားပါသား က မေးနေတယ်။ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ယောက်ျား ရှိ သလားတဲ့”

ပြောမှပဲ ချစ်သူ ကနွဲ့ကလျာလုပ်ပြလျက် . . .

“ဟင့်အင်း . . . မီးမှာ ယောက်ျားမရှိပါဘူး။

ချစ်သူ ကျော့ကိုကော့၍ အလေးခါပြသဖြင့် အား လုံးပွဲကျသွားလေတော့၏။ သူတို့ ငါးယောက်ဆုံမိလျှင် ဒီလို ပဲ တောင်စဉ်ရေမရတွေက ပြောနေကျပါ။ ခုလည်း စကား ဆယ်လုံးပြောလို့ တစ်လုံးလောက်သာ စကားလုံးကောင်း က ပါသည်လေ။ ကျောင်းတုန်းကဆိုရင် သူတို့အဖွဲ့ကို သပွတ်အူအဖွဲ့ဟု တင်စားအခေါ်ခံရသည်သာ။

“ချာတိတ်ဘက်ကရော မင်းကို စိတ်ဝင်စားတဲ့

အရိပ်တွေ ဘာတွေပြရဲ့လား ဖန်ဆင်း”

သန်ရှင်းက ငှက်ကလေးအကြောင်းကို ပြန်စမေး ပြန်သည်။ သူ့အမေးကြောင့် ဖန်ဆင်းရယ်ကာ . . .

“စိတ်ဝင်စားတဲ့ အရိပ်အယောင်ပြသလားတော့ မမေးနဲ့။ ခြံထဲကို စဝင်လိုက်ကတည်းက လေးနဲ့ပစ်တာကို ပဲ စဉ်းစားကြည့်တော့”

“အဲဒါအချစ်စမ်းတာဖြစ်မှာပေါ့”

“ဘာဖြစ်လဲကွာ။ လေးပစ်ကျွမ်းတဲ့သူကိုရတော့ စာကလေးကြော်၊ ဂျိုးကြော်၊ ဆက်ရက်ကျော် ရောင်းဝယ် ရေး ကုမ္ပဏီထောင်လိုက်ပေါ့ကွ”

“ဘာကုမ္ပဏီထောင်မယ် ပြန်ပြောစမ်းပါဦး”

ရဲရင့်ဖနီးခင်နှောင်းက လက်ဖက်သုပ်တွေလာဖို့ ရင်း နားစွန်နားဖျားကြားလိုက်တာကို ဆက်မေးလေသည်။ ဖန်ဆင်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားရလေ၏။

“ဖန်ဆင်းကို ငှက်ကြော်ရောင်းဝယ်ရေး ကုမ္ပဏီ ထောင်ဖို့ပြောနေတာ မိန်းမရေ။ သူ့ကောင်မလေးက လေး ပစ်ချန်ပီယံတဲ့”

“ဟယ် . . . ဖန်ဆင်း တကယ်အတွဲရသွားပြီလား။

နာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ငှက်ကလေးတဲ့”

“ဟင် . . . လူနာမည်လည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဪ . . . ဟို သူနာမည်အပြည့်အစုံက သံစုံ ကျူးငှက်ပါ”

“အမယ်လေး . . . ဆန်တစ်အိတ်လောက်စား ခေါ်ရမယ့်နာမည်ပါလား”

ငှက်ကလေးနာမည်က လူအများအတွက်တော့ ဟာသဖြစ်နေပါသည်။ ဖန်ဆင်းကတော့ ထိုနာမည်လေးကို ခေါ်လိုက်ရတိုင်း လျှာဖျားမှာ နတ်သုဒ္ဓါကို စားလိုက်ရသည့် နှယ်။ ရာတိတ် သူရင်ထဲကို ခုလိုလွယ်လွယ်နဲ့ ဝင်ရောက် လာလိမ့်မယ်လို့ မထင်ထားခဲ့ပေမယ့် ခုတော့ . . .

“မင်းအစား ရင်တော့ ခပ်လေးလေးပဲ ဖန်ဆင်း ရေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“မိန်းမယူပြီး ဆိုင်မှာထမင်းစားရမယ့် ကိန်းမြင် လို့”

“မင်းကလည်း အဲဒါတော့ မပူနဲ့။ မေမေတို့နဲ့ ငါက

ခွဲမနေဘူး”

“ဪ . . . ဪ . . . မိဘကို ဒုက္ခပေးဦးမယ် ပေါ့”

“သူများကိုချည်းပဲ နှိပ်ကွပ်မနေနဲ့ လင်းနိုင်။ ငှက်ကလေးကမှ ကလေးစိတ်မပျောက်သေးလို့ဆိုပြီး ဖြေ ယူလို့ရသေးတယ်နော်။ မင်းရဲ့ မခင်တာရာလင်းလက်ကြယ် ကမှ လက်သည်းကျိုးမှာစိုးလို့၊ လက်မောင်းပွေး၊ မီးလောင် မှာစိုးလို့တို့နဲ့ မင်းငတ်ဖို့ကျိန်းသေးနေတာ။ မိန်းမရေ ကိုယ့် ကို ရေတစ်ခွက်လောက်ပေးပါကွာ”

မခင်တာရာလင်းလက်ကြယ်ဟု ခေါ်လိုက်ရတာ ကို မောသွားဟန်နှင့် ရဲရင့်က ရေတောင်းလေသဖြင့် အား လုံး လင်းနိုင်ကို လှောင်ပြောင်မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ကြ လေသည်။ ရဲရင့် ပြောတာမှန်နေတော့ လင်းနိုင် ခေါင်းငုံ့ နေရပြီ။

“သန့်ရှင်း မင်းရဲ့ဘေဘီကရော ဘယ်လိုလဲ”

“ဟာ . . . ငါ့ကောင်မလေးအတွက်ကတော့ ဘာမှမပူနဲ့။ ဆယ်နှစ်စပ်ဂျင်ဂျင်လည်ပဲ ဘက်စုံကျွမ်းပြီး သား”

“ဟ . . . ဒါဆို ဆယ့်နှစ်ကြီးကဝေပေါ့”

“ဘာတဲ့ ထဘီခြံရင် ကြက်ဖြစ်ရောလား”

“ရိုးတဲ့မှ၊ မင်းတို့ကောင်တွေ သူများသားသမီးကို ပိုချိုးပျစ်ချိုးနဲ့ ပြောတဲ့နေရာမှာပဲ”

“မွေးရာပါ ဝါသနာမို့ပါကွာ”

သူငယ်ချင်းတွေ ဆုံတုန်းမို့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နှစ်နှစ်ပျစ်ပျစ်ကြီးကိုပဲ ဖိနှိမ်နေကြသည်။ ရဲရင့်ကတော့ သူ့မိန်းမ မီးဖိုထဲကို ပြန်ဝင်သွားတာ လက်ညှိုးထိုးပြပြီး “ကြည့်ထား ငါ့မိန်းမက စံထားစရာမိန်းမကွ” လို့ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာပြောလေလျှင် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ထဖွကုန်ကြလေ၏။

“ကလေးထိန်းရတာကိုလည်း စံနာမူနာယူထားဖို့ ပြောဦးလေ”

“ဒါကတော့ ကိုယ့်သားသမီးပဲကွ။ ထိန်းရမှာပေါ့”

“ချစ်သူရေ မင်းကတော့ အသက်လေးဆယ်ကျော်မှ ဘဝကိုစသိလား။ အဲဒါမှ နှုတ်ခမ်းမွေးကို ကလေးမစင်ပေခံရမှာ”

“ရွံ့စရာကြီးကွာ”

ရယ်သံတွေက ဆူညံသွားလေတော့သည်။ ထမင်းဝိုင်းပြင်ပြီးလို့ ခင်နှောင်းလာခေါ်တော့ အားလုံး အုံးအုံးကျက်ကျက်နှင့် ထမင်းဝိုင်းမှာ စည်ကားနေတော့၏။

“မင်းတို့ လေးယောက်စလုံးကို လာမယ့်ဆန်းဒေးမှာ ငါထမင်းစား ဖိတ်တယ်ကွာ။ ခုလိုပဲ ပျော်ပျော်ပါးပါးစားရတာပေါ့။ ငှက်ကလေးကိုလည်း ဝိုင်းပြီးအကဲခတ်ရအောင်လေ”

“ငှက်ကလေးလက်ရာကို စားရမှဖြစ်မှာနော်”

“ချစ်သူ . . . အဲဒါတော့ ငါ့ကိုမကြပ်နဲ့ကွာ”

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ။ တော်ကြာမှ အငန်၊ အခါ၊ အချဉ်၊ အိမ်သာ ဘယ်အရာနဲ့ နှစ်ပါးသွားရမှန်းမသိဖြစ်နေမယ်”

သန့်ရှင်းစကားကြောင့် အားလုံးပျက်နာကြီးတွေ ရွံ့မဲ့သွားကြလေတော့၏။ ဖန်ဆင်းကတော့ ရယ်လျက်သာ “သေချာတယ်” ဟု ဆိုလေ၏။

အခန်း (၁၁)

“ဟင်”

ဖန်ဆင်း လှေကားပေါ်သို့ တက်ခါနီးမြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားရလေ၏။ ကြည့်ပါဦး ထိုင်နေပုံက လှေကားလက်ရမ်းကိုမှီလျက် ခြေဆင်း၍ ဝတ္ထုဖတ်နေသော ငှက်ကလေး။ သူ့လာတာမြင်လျက် သားနှင့် မသိဟန်ဆောင်နေသည်။ ဘယ်လောက် ဒေါသဖြစ်ဖို့ကောင်းသလဲ။ သူ အဲဒီလိုထိုင်နေတော့ ဖန်ဆင်းက အပေါ်ကို ဘယ်လိုတက်ရမှာလဲ။ ကျော်သွားလို့လည်း

မဖြစ်။ မရှိတာထက် မသိတာက ပိုခက်တယ်တဲ့။ ဖန်ဆင်း ပြောမှဖြစ်မည်ဖို့ သူမ ရှေ့မှာရပ်လိုက်သည်။ ဒါတောင် သူမက ဖန်ဆင်းကို တစ်ချက်ကလေးမှ မော့မကြည့်ပေ။

“ချာတိတ်”

“ . . . ”

“ဟေ့ . . . ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား။ ဘာလဲ နားကန်းနေသလား”

သည်တော့မှ သူမက တစ်ချက်မော့ကြည့်ကာ

“ကြားသားပဲ မထူးချင်လို့မထူးတာ”

“ဘာ”

“ခင်ဗျား မြန်မာစကား နားလည်တယ်မဟုတ်လား”

“ငါက မြန်မာစကားကို နားလည်တယ်ကွ။ မြန်မာ့ သဠ်ကျေးမှုကို နားမလည်တာက မင်း”

“အောင်မာ . . . ငပြူးကပဲ ပြုရတယ်ရှိသေး။ ခင်ဗျား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မှန်ထောင်ကြည့်ဦး။ မြန်မာ တို့ရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု ခင်ဗျားကိုယ်မှာ ဘာရှိလဲ”

ငှက်ကလေး၏ပုံစံက တကယ်လှစ်ကန်ကန် မိုက်

ကန်းကန်း ကောင်လေးတစ်ယောက်၏ ပုံစံမျိုး။ ဖန်ဆင်း
 ဘောင်းဘီနဲ့တီရှပ်ဝတ်ထားကိုပဲ သူမက မြန်မာမဆန်ဘူး
 ဟု ပြန်ပြောနေသေးသည်။ သူမကို ပြန်ကြည့်တော့ရော
 ဘာထူးသေးလဲ။ ဖန်ဆင်းလိုပဲ ဘောင်းဘီပွပွနှင့်တီရှပ်ကို
 ဝတ်ထားသည်လေ။ အခြားမိန့်ကလေးတွေလို ပိန်ပိန်ကပ်
 ကပ်မဟုတ်ဘဲ အရပ်ရှည်ရှည် ခန္ဓာပြည့်ပြည့်ကြောင့် မသိ
 ရင် ယောက်ျားလေးဟု ထင်မှတ်ဖွယ်ရာရှိလေ၏။

“မင်းဟာလေ လူကြီးကို လူကြီးမှန်းမသိ၊ ရှိသေ
 ရမှန်း၊ ခန့်ညားရမှန်း ဘာမှကိုမသိဘူး။ ခံပြောလိုက်တဲ့နေ
 ရာမှာလည်း တာတောလန်ရောပဲ”

“ခင်ဗျားကရော လူကြီးလိုနေလို့လား။ မိန်းမတွေ
 လို ပစိပစပ်ကများလိုက်ပါဘိနဲ့။ ကန်တော့ပွဲနဲ့ ထိုင်ကန်
 တော့ခံချင်ရင် ကတုံးကိုပြောင်အောင်ရိတ် သင်္ကန်းကြီး
 ပတ်ပြီး ဘုန်းကြီးဝတ်လိုက်”

“မင်း ပြောလေကဲလေပါလား . . . တောက်”
 သူဒေါသဖြစ်နေတာကိုပဲ ငှက်ကလေးက ဂရုစိုက်
 သလို နည်းနည်းကွေးထားသော ခြေထောက်ကိုပင် ဆန့်
 ပြစ်လိုက်သေး၏။

“မင်းနဲ့စကားပြောရတာ အပိုလေကုန်တယ်။
 လမ်းဖယ်ပေး”

ငှက်ကလေး မကြားဟန်ပြုနေလိုက်သည်။
 “ဟေ့ . . . ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”
 ဒါလည်း မတုန်လှုပ်ပေ။ မျက်လုံးက ဝတ္ထုစာအုပ်
 ဆီမှာသာ။

“ငှက်ကလေး”
 “ဘာလဲ”
 “ငါပြောနေတယ်လေ လမ်းဖယ်ပေးလို့”
 “မဖယ်ပေးနိုင်ဘူး”
 “နာ”

ဖန်ဆင်း ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။ ဒီ
 ကောင်မလေးတော့ စိတ်ရှိလက်ရှိ ကိုင်ပေါက်ပစ်ရရင်
 တော့ အရိုးတခြား၊ အသားတခြား ဖြစ်တော့မှာပဲ။

“ဒီမှာ”
 “ဘာလဲ”
 “ဒီအခန်းက ငှက်ကလေးပိုင်တဲ့အခန်း။ ဒီလှေ
 ကားက ငှက်ကလေးအခန်းရှေ့မှာဆိုတော့ ငှက်ကလေးပဲ

ပိုင်တယ်။ အဲဒီတော့ ဦးဖန်ဆင်းအပေါ်ကို တက်ချင်တယ် ဆိုရင် ငှက်ကလေးကို မာရေကြောရေ ဆက်ဆံတဲ့အတွက် ငှက်ကလေးပိုင်တဲ့ လှေကားကတော့ တက်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ အခြားကပဲ တက်ပေတော့”

“တောက်”

ဖန်ဆင်း ရူးချင်လာပြီ။ ဒီချာတိတ်နဲ့တွေ့မှပဲ လှလှ နဲ့ဒုက္ခ။ အဲလေ . . . ဒုက္ခနဲ့လှလှကြီးတွေ့နေရပြီ။ ချာတိတ် ပညာပြသမျှ ခံနေရတဲ့ ကိုယ့်အဖြစ်ကို သူငယ်ချင်းတွေ မြင်လို့ကတော့ ကျွမ်းပြန်အောင်လှောင်ကြလိမ့်မည်သာ။

“အေး . . . မင်း ဖယ်မပေးရင် ငါကတော့ ဖယ် တဲ့နည်းပဲ သုံးရမှာပဲ”

“ဟွန်း . . . သနားတယ်”

“တွေ့မယ် . . . မင်း”

ဖန်ဆင်း စလွယ်သိုင်းလွယ်ထားသော ကြီးရှည် လွယ်အိတ်ကို ပခုံးမှချွတ်၍ အပေါ်ထပ်သို့ ပစ်တင်လိုက် သည်။ ဒီနေ့ ကုမ္ပဏီကို သွားတာမဟုတ်တော့ ဒီလွယ် အိတ်ကို လွယ်ဖြစ်သွားတာ။ ငှက်ကလေးက မထီမဲ့မြင် လုပ်နေတာ သူ ငှက်ကလေးကို စွေ့ခနဲ ပွေ့ချီလိုက်၏။

“ဟင် . . . ဦးဖန်ဆင်း ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲ ခုချပေး”

“ကိုယ့်အတတ်နဲ့ကိုယ်ဆူးတာ မချပေးဘူး”

“ခင်ဗျားနော်။ ငှက်ကလေးကို အောက်ချပေး”

ဖန်ဆင်းက ဂရုမစိုက်သလို အပေါ်ထပ်သို့တက် သွားပြီး ငှက်ကလေး၏အခန်းတံခါးကို ခြေထောက်နှင့်ကန် ၍ ဖွင့်လိုက်ပြီး ဝင်သွားလေသည်။

“ဦးဖန်ဆင်း . . . ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကတ်ကိုးကတ်ဖဲ့နိုင်တဲ့ မင်းကို ပညာပေးမလို့”

“ခင်ဗျား ယုတ်မာမယ်တော့ မကြံနဲ့နော်။ ငှက် ကလေး အော်လိုက်မှာ”

“အော်ကွာ . . . မင်းနဲ့ငါတစ်နေ့ လက်ထပ်ရမှာ

ပဲ ကြီးကျယ်မနေနဲ့”

ပြောပြီး ဖန်ဆင်း ငှက်ကလေးကိုယ်ကို မွေ့ရှာပေါ် သို့ မညှာမှတာ ပစ်ချလိုက်လေတော့၏။

“အား”

ငှက်ကလေး အတင်းကုန်းထလေသည်။ ဖန်ဆင်း က ခါးထောက်လျက်ရပ်ကာ ငှက်ကလေးကို ကြည့်နေ၏။

“ဦးဖန်ဆင်း . . . ခင်ဗျား ဒီအခန်းထဲကနေ ထွက်
သွား”

“မသွားဘူးကွာ”

“သွားလို့ ပြောနေတယ်နော်”

“မသွားဘူးလို့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

ပြောကာမှပဲ ပိုဆိုးတော့သည်။ ဖန်ဆင်း တစ်
ယောက် ငှက်ကလေး၏ မွေ့ရာစွန်းမှာ ငုတ်တုတ်ဝင်ထိုင်
နေလေတော့၏။

“ပြောလို့မရဘူးလား။ ပြီးမှ ငှက်ကလေးကို အဆိုး
မဆိုနဲ့နော်”

ဖန်ဆင်း သူမကို ပေစောင်းစောင်းနဲ့ကြည့်လိုက်
၏။ နေပစေ ဒီကောင်မလေးလန်ဖျပ်ပြီး တောင်းပန်မှ သူ
သွားမယ်။ ငှက်ကလေးကလည်း နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်၍ ဂျစ်
ကန်ကန် ပြန်ကြည့်ရင်း . . .

“ဒီလောက်တောင် မသွားချင်တာ တွေ့မယ်”

ငှက်ကလေး လေးစွနှင့်လေးသီးအချို့ကို လွယ်
အိတ်ထဲမှာ သွားယူလိုက်သည်။ ဒါကို ဖန်ဆင်း မြင်လေ
တော့ . . .

“ဟာ . . . ချာတိတ် မင်း အဲဒီလိုတော့ မလုပ်နဲ့
နော်”

“ဒါဆိုရင် ထွက်သွားလေ”

ဖန်ဆင်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပေ။ ဓားဆိုတာ
ကမှ လုလို့ရဦးမည်လေ။ ခုဟာက လေ့လာဆိုတော့ ရှေ့တိုး
တာနဲ့ အပစ်ခံရမှာ။ ဒီတစ်ခါလည်း ဖန်ဆင်း ရှုံးပြန်ပြီ။
ဆိုးလိုက်တဲ့ ဘဝပါလားနော်။ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ဖန်
ဆင်းရာများဖြစ်နိုင်ရင် ကျားယောင်ဆောင်ပြီး ခုန်အုပ်ပစ်
လိုက်ရဲ့။ ခုတော့ . . .

“တောက်”

“ဘာတောက်ခေါက်တာလဲ။ ပစ်ထည့်လိုက်မှာ
နော်”

“ငါ့ပါးစပ်နဲ့ ငါခေါက်တာ မင်းဆီမှာ လိုင်စင်ယူရ
ဦးမှာလား”

“ခင်ဗျားက ငှက်ကလေးကို မာန်ခေါက်တာကိုး”

“မင်း ဒီအိမ်ကို ရောက်လာတာလေ ငါ့အတွက်
တော့ ဂြိုဟ်ဝင်တာပဲ သိလား”

“အောင်မာ . . . ကြီးကျယ်လို့”

ငှက်ကလေးစိတ်ထဲမှာ ဖျင်းခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။ သူ့အိမ်ကို ငှက်ကလေးက နေချင်လွန်းလို့ ရှိခိုးဦးချနဲ့ လာနေတာကျလို့။ မာမိုကိုကြောက်လို့ လာနေတာကိုများ။ ပြီးတော့ သူ့အမေ ငှက်ကလေးကို ချစ်လှပါချေချေဆိုပြီး ခေါ်ထားတာလေ။ ဒါကိုများ ဟင်း . . . တွေ့မယ်။ ကျောခိုင်း၍ ထွက်သွားသော သူ့ကျောပြင်ကို ငှက်ကလေး အားမသုံးဘဲ သရေခပ်လျှော့လျှော့လုပ်ကာ ပစ်ထည့်လိုက်၏။

“ဒေါက်”

“အောင်မယ်လေးဗျ”

“ဟာ”

“အယ်”

ဖန်ဆင်းက တံခါးကိုဖွင့်၍အထွက် အခန်းဝမှာ ဖေဖေကိုဘွားခနဲ မြင်လိုက်ရ၍ ဘေးကိုကပ်အပေး နောက်ကလာတဲ့ လေးသီးက ဦးပေတစ်ရာ၏ နဖူးကို ချစ်စနိုးနမ်းသွားလေတော့၏။

“ဟော . . . ဖေဖေ . . . ဖေဖေ”

ဦးပေတစ်ရာ နဖူးကိုလက်နှင့်အုပ်ကိုင်၍ တအိအိနှင့်လဲကျ ပြိုဆင်းသွားလေသဖြင့် ဖန်ဆင်း ထိန်းမတ်

ဖက်တွယ်ကာ . . .

“ဖေဖေ . . . ဖေဖေ . . . ဟာ . . . ဒုက္ခပါပဲ။ ငှက်ကလေး မင်းဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲကွ”

“အဲဒါ . . . အဲဒါ . . . ဟို . . . ငှက်ကလေးက ဦးဖန်ဆင်းကို ပစ်လိုက်တာ”

“တောက် . . . မင်းတော့ကွာ”

ထိုစဉ် ဒေါ်ပန်းမာလာ ရောက်လာပြီး ခင်ပွန်း၏ အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ . . .

“အမယ်လေး . . . ကိုပေရဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲရှင်”

“အန်တီ . . . အဲဒါလေ ငှက်ကလေးက ဦးဖန်ဆင်းကို လေးနဲ့ပစ်တာ။ အန်ကယ်က ဘွားခနဲ ပေါ်လာပြီး အန်ကယ်ကို မှန်သွားတာ”

“ဟောတော့”

ဒေါ်ပန်းမာလာ ရင်ဘတ်ကို ဖိပြီး မျက်လုံးပြူးရချေတော့၏။

အခန်း (၁၂)

“ညည်းကြောင့်တော့ ခက်ပါတယ်။ ငါသေသာ
သေလိုက်ချင်တော့တယ် ငှက်ကလေးရယ်”

ငှက်ကလေး၏ လေးချက်ထိမှန်ကာ ဦးပေတစ်ရာ
နဖူးကွဲသွားသည့်ကိစ္စကို မာမိ ဘယ်ကနေဘယ်လို သိ
သလဲတော့မသိ။ နောက်နေ့မှာပဲ ပေါက်ချလာတော့၏။
မာမိရောက်လာပြီဆိုတော့ ငှက်ကလေး ငြိမ်ကုတ်နေရ
သည်။ မဟုတ်မှလွဲရော။ ဒါ ဦးဖန်ဆင်းရဲ့ လက်ချက်ပဲဖြစ်ရ
မယ်။ လူကြီးတွေကတော့ စိတ်ဆိုးသည်ထားဦးတော့ မာမိ

မျက်နှာကြောင့် အားနာပြုံး လှမ်းတိုင်မှာတော့ မဟုတ်ပေ။
ပစီပစပ်များလွန်းတဲ့ ဦးဖန်ဆင်း ဖုန်းဆက်တိုင်တာလို့ပဲ
ငှက်ကလေး တစ်ထပ်ကျတွက်နေမိ၏။

“ငှက်ကလေး”

“ရန်”

“ညည်းကို ငါဘယ်လိုဆုံးမရမလဲဟင်။ ဘာလဲ
ငါက ညည်းကို ပြန်ကန်တော့ပြီး လိမ်လိမ်မာမာနေဖို့
တောင်းပန်ရမှာလား”

“အာ . . . မာမိကလည်း ငှက်ကလေးကို အပြစ်
ပေးနေပြန်ပြီ”

“ဪ . . . အပြစ်ရမှာတော့ ကြောက်သတဲ့
လား”

“ကြောက်တာပေါ့ မာမိရဲ့။ ငရဲကျရင် ဆီထဲထည့်
ကြော်ခံရမှာ”

“ဟွန်း . . . ပြောလိုက်ရင်တော့ မသိတာမရှိဘူး။
ညည်း ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲအေ”

ဒေါ်မြမိမိ။ တကယ်ကိုပဲ စိတ်ပျက်မိပါသည်။
ဘယ်လိုပဲ ဆုံးမ၊ ဆုံးမ တုတ်အောက်ကိုခုန်တိုးတဲ့ ကလေး

မ။ သူမ ညံ့ဖျင်းမှုတွေကြောင့်ဟုပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ် ရှိနှစ်သိမ့်ပေးလေသည်။ တင်မိပါတော့သည်။

လေ၏။ စဉ်းစားနေတာ ဟိုလူကြီးကို မကျေနပ်လို့ နောက်

“ကလေးကို မဆူပါနဲ့ မဉ္ဇူရယ်။ သူလည်း တမင် လုပ်တာမှ မဟုတ်တာ။ မတော်တဆဖြစ်သွားတဲ့ ကိစ္စကို အပြစ်တင်မနေပါနဲ့တော့”

ထပ် ဘယ်လို ဒုက္ခပေးရင်ကောင်းမလဲလို့။ “ငှက်ကလေးက ကလေးသာသာပဲရှိသေးတာကိုး မဉ္ဇူရဲ့”

ဒေါ်မာလာ ငှက်ကလေး ဘာပဲလုပ်လုပ် အပြစ် မြင်သူမဟုတ်ပေ။ အပြစ်ကို အချစ်နဲ့စုံကွယ်ထားခြင်းပင် ဖြစ်ပေမည်။

ခပ်ချောချော မျက်နှာလေး အရုပ်ဆိုးသွားအောင် ကိုပဲ ဒေါ်မဉ္ဇူ မှဲလေသည်။ “ဒါလား ကလေး။ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်များတဲ့

“မာလာ . . . ငှက်ကလေးကို ဒီလောက်အလို မလိုက်ပါနဲ့”

နေရာမှာ နှစ်ယောက်မရှိဘူး” “ကဲ . . . အဲဒါတွေထားလိုက်ပါတော့ မဉ္ဇူရယ်။

“အလိုလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး မဉ္ဇူရဲ့။ ခုကိစ္စက ငှက်ကလေး မှားတာမဟုတ်ဘူး။ သားဘက်က မှားတာပါ”

ပြီးသွားပြီပဲဟာ။ ခု ရှေ့ဆက်ရမယ့် အနာဂါတ်အတွက်ပဲ ဆွေးနွေးကြရအောင်နော်”

“မာလာရယ် . . . မဉ္ဇူက သူ့ကိုမွေးထားတဲ့အမေ ပါ။ ငှက်ကလေးအကြောင်းကို မဉ္ဇူ သိတာပေါ့။ မောင်ဖန် ဆင်းဘက်က မှားတယ်ဆိုတာကိုပဲ မဉ္ဇူ လက်မခံနိုင်တာ။ ဒီကောင်မလေးက တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လို စိတ်ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်ရမလဲဘဲ စဉ်းစားနေတာ”

ငှက်ကလေး ဒီလောက်ဆိုးဝါးနေတာတောင် တစ် ခုက်ကလေးမှ မငြူစုဘဲ ခွင့်လွှတ်နေသည့် မာလာကို မဉ္ဇူ နားမလည်နိုင်တော့ပေ။ “ကဲ . . . ပြော . . . မာလာ ဘယ်လိုဖြစ်နေချင်လဲ”

ဒေါ်မာလာ အပြုံးချိုချိုဖြင့် ငှက်ကလေးကို လှမ်း

ဆိုက်သည်။ တော်တော်သည်းခံပါရမိနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ အန်တီ

ပဲ။

“သားကလေး ငှက်ကလေးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို မြန်မြန်စီစဉ်ပေးပါတဲ့ မဇ္ဈရဲ့”

“အင်”

ငှက်ကလေးကိုယ်လေး တောင့်ခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။ တော်တော်လာတဲ့ လူကြီးပါလား။ ဒီလောက် Lesson တွေ ပေးနေတာတောင် မမှတ်ဘူး။

“မာလာ့သဘောအတိုင်းပဲ စီစဉ်တော့ မာလာရေ။ ဒါမှ ဒင်းခြေမငြိမ်ရင် မဇ္ဈ ကိုယ်တိုင်ပဲ ရိုက်ချိုးခဲ့တော့မယ်”

“ဟာ . . . မာမိကလည်း မမြန်လွန်းဘူးလား။ ဦးဖန်ဆင်း သက်သက်အကြပ်ကိုင်တာ။ ငှက်ကလေးက လက်စားချေချင်လို့”

“တော်တော့ ငှက်ကလေး”

မာမိ မျက်ထောင့်ကြီးနီလာပြီမို့ ငှက်ကလေး စကားမဆက်ရဲတော့ပါ။ မတော်လို့ ထရိုက်ရင် သူများအိမ်မှာ ရှက်စရာကြီး။

“သမီးထင်သလို မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ သား

သမီးလေးကို တကယ်မြတ်နိုးတာပါ”

“ဟွန်း . . . ယုံစရာလား။ ငှက်ကလေးကို တကယ် မြတ်နိုးတယ်ဆိုရင် အလိုလိုက်ပြီး ချော့ချော့မော့မော့ ဆက်ဆံပါတော့လား။ ခုတော့ ကြီးလည်းကြီးလေသေးရဲ့ ပုစွန်ကြီးနှစ်ခါလျှောက်”

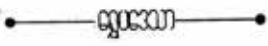
“ဆင်ခြေဆင်လက်တွေ ထူမနေနဲ့ ငှက်ကလေး။ မောင်ဖန်ဆင်းနဲ့ ညည်း အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ရမယ်။ ဒါ ငါ့ အမိန့်ပဲ”

အလိုမကျပေမယ့် ကိုယ်က သူမွေးထားတာဆိုတော့ ဘာများတတ်နိုင်ဦးမှာလဲ။ မလိုချင်ဘူးဆိုပြီး ထွက်ပြေးရင်လည်း ကိုယ်ပဲ ဒုက္ခရောက်ဦးမှာ။ ငုမှတော့ ပေါက်တဲ့နဖူး မထူးတော့ပါဘူးလေ။

အခန်း (၁၃)

ဖန်ဆင်း ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်တော့ ပျော်နေမိသည်။ မေမေ့ကို ငှက်ကလေးနဲ့ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ပေးပါလို့ ပူဆာပစ်လိုက်သည်။ ဒါမျိုးဆို မေမေတို့က ကြာသလားလို့၊ လက်ထပ်ပြီးမှ ချာတိတ်ကို ကောင်းကောင်းပညာပြန်ပေးရမယ်။ ပြီးတော့ စိတ်မချတာလည်း ပါသည်လေ။ ကျောင်းမှာ ငှက်ကလေးကို ကြိုက်တဲ့ကောင်လေးတွေ အများကြီးပဲတဲ့။ လူငယ်တွေဆိုတော့ ပြောလို့မရဘူးလေ။ မတော်လို့ သူများနှော့က်ပါသွားရင် ဖန်ဆင်း ရင်ကို

သံစုံကျားတဲ့ငှက်ကလေး

ရမှာ။

“မင်းဟာက ဆိုင်းမဆင့် ငုံ့မဆင့်ကြီးပါလား ဖန်ဆင်းရာ”

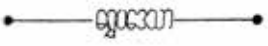
ဖန်ဆင်း ရှုံ့မဲ့မဲ့ဖြစ်နေသော ချစ်သူကို ကိုယ်ချင်း တပါသည်။ တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖော် နှစ်ယောက်ရှိသည့် အနက်က ဖန်ဆင်း လက်ထပ်တော့မည်ဆိုတော့ သူ အားငယ်မှာပေါ့။ စိမ်းသူဖက်လာရင် ဘယ်သွားသွား၊ ဘယ်လာလာ မလွတ်လပ်တော့ဘူးလေ။ ဖန်ဆင်းကလည်း ငှက်ကလေးကို ချစ်မိနေပြီဆိုတော့။

“ဘာဖြစ်တာလဲကွာ။ မိန်းမယူတာက ယူတာပဲ။ သူငယ်ချင်းက သူငယ်ချင်းပဲ တစ်ကန့်စီ”

“ဘယ်တူတော့မှာလဲကွာ”

“ဒါဆို ငါလက်မထပ်ရဘူးလားပြော”

ချစ်သူ ဒီလိုတော့လည်း အဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူးလေ။ ဘယ်လောက်ချစ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပဲဖြစ်ပါစေ တစ်နေ့ ကိုယ်လမ်းကိုယ်လျှောက်ကြရတာပဲ မဟုတ်လား။ ဘာဟာ ရဲရင့်ကိုပဲကြည့်။ သူ့ဘဝနဲ့သူပျော်မွေ့နေပြီလေ။ သူလည်း တစ်သက်လုံး လူပျိုကြီးလုပ်ပါမယ်လို့ အာမာန္တ

မခံနိုင်ပါဘူး။

“ငါက စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာပါ။ လက်မထပ်ရဘူးလို့ မတားဆီးပါဘူး။ မြန်မြန်သာလက်ထပ်လိုက်”

“အဲဒီလိုလုပ်စမ်းပါကွာ”

ဖန်ဆင်း ချစ်သူ ပခုံးကိုဖက်၍ ရယ်မောလေလျှင် ချစ်သူလည်း ရယ်မောရတော့သည်ပေါ့။

“ကဲ . . . ထ ဟိုကောင်တွေ လာကုန်ရော့မယ်”

ဒီနေ့ ဖန်ဆင်းအိမ်မှာ သူငယ်ချင်းတွေကို ထမင်းစား ဖိတ်ထားသည်လေ။ ဒါကြောင့် နှစ်ယောက်သား ဖန်ဆင်းတို့ အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။

အခန်း (၁၄)

ဖန်ဆင်းနှင့်ချစ်သူ အိမ်ပြန်ရောက်လို့မှ သိပ်မကြာလိုက်ပါ လင်းနိုင်၊ သန့်ရှင်းနှင့် ရဲရင့်တို့ ရောက်လာကြသည်။

“လာကြကွာ . . . ထိုင်ကြ”

အားလုံး လေကောင်းလေသန့် ရှူရှိုက်ရအောင် ဟူ၍ မြက်ခင်းထဲမှာ စားပွဲတွေ ကုလားထိုင်တွေချ၍ ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ဒါမျိုးတော့ ခြေထောက်တွေက မနေးကြပါလား”

ချစ်သူတို့စပြီ . . .

“အစားအသောက်နဲ့ပတ်သက်လို့ကတော့ ခြေ
ရော၊ လက်ရော မနွေးဘူး ဟော့ကောင်ရေ”

“ကိုယ်အိမ်မှာ ငတ်တိုင်းပြတ်တိုင်းကိုပဲ ဒီပွဲမျိုး
ရှာနေတာ”

အားလုံး၏မျက်လုံးတွေက ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့်ပါ။
ဒီနေ့ မိုးလည်းမရွာ၊ နေလည်းမပူဘဲ မိုးလေးအုံ့အုံ့နှင့် ရာသီ
ဥတုက အလိုက်သိပေးနေပြန်သည်။ ကောင်းကင်မှာ တိမ်
ဖြူလေးတွေကတော့ ရှိနေပါ၏။

“ဖန်ဆင်း”

“ဟင်”

“မင်းရဲ့ဘေဘီလေးနဲ့ တို့ကို မိတ်ဆက်ပေးဦး
လေ”

“မင်းတို့ကလည်းကွာ အချိန်တွေရှိပါသေးတယ်”
ထမင်းဝိုင်းရောက်မှ မိတ်ဆက်ပေးလို့ ဖြစ်မည်
ပေါ့။ လောလောဆယ် ခေါ်ထုတ်ရေးက မလွယ်ပေ။ တော်
ကြာ မထော်မငန်းဖြစ်နေလျှင် ဖန်ဆင်းပဲ မျက်နှာငယ်ရ
မှာ။

“ဥသြ . . . ဥသြ . . . ဥသြ”

“ဟ . . . ဟ”

အားလုံးခေါင်းထောင်လာကြလေသည်။ ဘယ်လို
ပါလိမ့်ဟူ၍ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်
ကြ၏။

“ဥသြ . . . ဥသြ . . . ဥသြ”

လင်းနိုင်က ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်လျက် . . .

“မိုးတွင်းကျိုကျိုကြီးမှာများကွာ။ ဘယ်က ဥသြက
အော်နေသလဲမသိဘူး။ ရာသီဥတုကပဲ ဖောက်ပြန်လို့လား။
ငှက်ကပဲ ဦးနှောက်ထဲကို ငှက်ဖျားပိုးဝင်ပြီး ရူးကြောင်
ကြောင် ဖြစ်နေသလားမသိဘူး”

“မင်းကလည်း အပျိုကွာ။ ဝါမှမဝင်သေးတာ ဥသြ
တွေ ခဏပြန်လာပြီး နွေကို နှုတ်ဆက်တာနေမှာပေါ့”

“ပညာရှိစကား မှတ်သားထားပါ့မယ်နော်”

ဒေါ်ဖြူမ လက်ဖက်သုပ်နှင့် ရေနှေးကြမ်းကို လာ
ချပေးသဖြင့် စားပွဲပေါ်မှာ လက်တွေ့ ရှုပ်ယှက်ခတ်သွား
လေသည်။

“စည်းကမ်းတွေ ဘောင်ကျော်လာပြီ”

သန့်ရှင်းက လက်ဖက်သုပ်ကို သုံးဖွန်းဆက်တိုက် ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်နေသဖြင့် ရဲရင့်က လက်ကို ဖြတ်ရိုက် လေ၏။

“ကူကူး . . . ကူကူး . . . ကူကူး”

“ဟော . . . ဒါက ဂျိုးကူသံကွ”

“အေးကွ . . . ဂျိုးကူရင် နေပူတတ်တယ်ကွ”

ကျန်တဲ့လူတွေ ထင်ရာမြင်ရာစွတ်ပြောနေပေ မယ့် ဖန်ဆင်း နားစိုက်၍ ဂျိုးကူသံကို နားထောင်နေသည်။ စဉ်းစားရပြီလေ။ စောစောက ဥသြအော်သံ၊ ခုက ဂျိုးကူ သံ။ ဒီနှစ်သံစလုံးက တစ်နေရာတည်းကနေလာတာ။ ဥသြ နဲ့ဂျိုး တစ်ကိုင်းတည်းမှာ အမျိုးစပ်နေသလား။

“ဖီးကွက် . . . ဖီးကွက် . . . ဖီးကွက်”

“နေခင်းကြောင်တောင်ကြီး ဖီးကွက်လည်း အော် တယ်ကွ”

ဝေဖန်သံတွေက တစ်ယောက်တစ်ပေါက်။ ဒါပေ မဲ့ အာရုံစူးစိုက်နေကြတာမဟုတ်တော့ ဒီအသံတွေ ဘယ် က လာတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိကြပေ။ ဖန်ဆင်းက တော့ သိလိုက်ပါပြီ။

“ဖန်ဆင်း”

“ဘာလဲ”

“မင်း ငှက်မွေးမြူရေးတော့ လုပ်မထားပါဘူးနော်”

ဖန်ဆင်း ဘာစကားမှပြန်မပြောဘဲ ထိုင်ရာမှ ထ သွားလေလျှင် လင်းနိုင်က . . .

“မင်း ဘယ်ကိုလဲ ဖန်ဆင်း”

ဇောလေးဟူသောသဘောနှင့် ဖန်ဆင်း လက် ကာပြခဲ့ပြီး သရက်ပင်သုံးပင်ရှိလေ၏။ စားချင်ရာအချိန် စား ရအောင်ဟု တမင်စိုက်ထားတာ။ အားလုံး ဖန်ဆင်းကို စိတ် ဝင်စား လိုက်ကြည့်နေကြလေသည်။ သရက်ပင်အောက် သို့ ရောက်လေတော့ ဖန်ဆင်း မော့ကြည့်လိုက်လျှင် တင် တဲ့အထိုင်းပါပဲ။

“ငှက်ကလေး”

လွယ်အိတ်ထဲသို့ သရက်သီးတွေ ခူးထည့်နေ သော ငှက်ကလေး။ သူခေါ်လိုက်တော့ အောက်ကို ပြန်ငဲ့ ကြည့်လေသည်။

“ငှက်ကလေး”

“ဘာလဲဗျာ။ ဘာလို့ခေါ်နေတာလဲ။ ဒီမှာ ခါချဉ်

တွေ ကိုက်တာကတစ်မျိုး၊ ခင်ဗျားကတစ်မျိုး”

“အေး . . . ခါချည်ကိုက်တာ နည်းတောင်နည်း သေးတယ်။ လာ . . . ခုဆင်းခုံ”

ခါချည်ကိုက်ခံရလို့ထင်ပါရဲ့ ငှက်ကလေး မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့မဲ့လေးဖြစ်နေသည်။ သရက်သီးတွေက လွယ်အိတ်တစ် လုံးကြီးမို့ မနိုင်တော့ဘူးထင်ပါရဲ့ ပခုံးကနေချွတ်ပြီး လွယ် အိတ်ကြိုးကို တင်းနေအောင် အဖုထုံးလျက် အောက်သို့ ပစ်ချလေသည်။

“ဟ”

“ဘုတ်”

ဖန်ဆင်း မနည်းလွတ်အောင်ရှောင်လိုက်ရသည်။ ကျန်တဲ့လူတွေလည်း လွယ်အိတ်နှင့် သရက်သီးတွေကို မြင်မှ သဘောပေါက်ကာ . . .

“သရက်ပင်ပေါ်မှာ လူရှိတယ်ကွ။ ခုနက ငှက် ပေါင်းစုံရဲ့အသံကိုအော်တာ အဲဒီလူပဲ”

“ဒီသရက်ပင်ကို ငါတို့တောင် မတက်နိုင်လို့ ဒီအိမ် ကိုလာတိုင်း စားချင်လျက်နဲ့ ဝေး . . . ဝေးပြီး ပြန်ရတာ။ ဒီ အပင်ပေါ်ကို တက်နိုင်တာ ဘယ်မျောက်လောင်းလဲ။ သွား

ကြည့်ရအောင်”

လေးယောက်သား တက်ညီလက်ညီပါပဲ။ သရက် ပင်အောက်သို့ ပြေးခဲ့ကြသည်။ ငှက်ကလေး သရက်ပင်ပေါ် က ဆင်းလာပုံက တကယ့်မျောက်တစ်ကောင်လို လွှားခနဲ ဝှေ့ခနဲ။

“ဘုတ်”

မြေပြင်ပေါ်သို့ ခုန်ချလိုက်သော ငှက်ကလေးကို မြင်တော့ အားလုံး “ဟာ” ခနဲ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

“မင်း ဒီအပင်ပေါ်ကို ဘာလို့တက်ရတာလဲ။ မတော်လို့ ပြုတ်ကျရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အာ . . . ခင်ဗျား တော်တော်စကားများပါလား။ ဒီလောက်ခါချည်တွေ လမ်းသလားနေတာ ဘယ်သူက တက်ချင်မှာလဲ”

ငှက်ကလေး တစ်ကိုယ်လုံး ခါချည်တွေကိုက်ထား တာ ရဲနေသည်။ အသားအရေက ဝင်းဖန့်နေတော့ ပိုပြီး သိသာတာပေါ့။ ဟိုကုတ်ဒီဖဲ့နှင့် ငှက်ကလေး ခါချည်တွေ ကပ်နေတာကို ခါချနေလေ၏။

“တက်ချင်လို့ တက်တာမဟုတ်ရင် မင်းကို ဘယ်

သူတက်ခိုင်းတာလဲ”

၎င်းကလေး ဦးဖန်ဆင်းကို ခပ်စူးစူးကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ”

“ဘာဆင်ခြေပေးဦးမလို့လဲ”

“ဘာဆင်ခြေမှမပေးဘူး။ ခင်ဗျားတို့ကို သရက်သီးလေးသုပ်ကျွေးချင်တယ်။ တက်နိုင်တဲ့သူကလည်း မရှိဘူး။ တစ်ယောက်မှ အသုံးမကျဘူးနဲ့ အန်တီညည်းနေသကြားလို့ မနေစိမ့်လို့ ခါချည်ကိုက်ခံပြီး စေတနာနဲ့လာတက်ပေးတာ။ ဒါ ခင်ဗျားတို့ ယှိုဖို့ဆိုဖို့ သိရဲ့လား”

ပြောပြီးတာနှင့် သရက်သီး လွယ်အိတ်ကို မနိုင်မနင်း ကောက်သယ်သွားသော ၎င်းကလေးကိုကြည့်၍ အားလုံးပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့်ကျန်ခဲ့လေသည်။ အတန်ကြာမှ ချစ်သူကစ၍ . . .

“ငါတို့တော့ ကျိန်စာ စားရမှာပါလား”

ရဲရင့်က သဘောတကျရယ်ကာ . . .

“အပေါက်သာ ဆိုးတာကွ။ စိတ်ရင်းလေးက ကောင်းရှာပါတယ်”

“ရှပ်ကလေးက ငယ်မူသွေးတောင် မပျောက်သေးဘူးဆိုတော့ ဒီလောက်တော့ရှိမှာပေါ့ကွာ။ ဒီလောက်ဖြူဖြူနုနုလေးဆိုတော့လည်း ဖန်ဆင်းတို့ ချာန်လျောတာ မဆန်းပါဘူး”

လင်းနိုင်က ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်နေပြန်ပါပြီ။ ၎င်းကလေးပုံစံလေးက တကယ်ကို ချစ်စရာလေးပါလေ။ လင်းနိုင်ခန့်မှန်းရသလောက်တော့ ၎င်းကလေးဟာ ကလေးဆန်တာကလွဲပြီး ပွင့်လင်းရိုးသားသူလေးပဲ ဖြစ်ရမည်ဟု ယုံကြည်လေ။

“ဒါမျိုးပေါ့ကွ။ နွားအို မြက်နကြိုက်ဆိုတာ”

“ဟေ့ကောင်”

သန့်ရှင်း အပြောကြောင့် ဖန်ဆင်းမခံနိုင်စွာ ထဟောက်လေသည်။ ချစ်သူက ဖန်ဆင်း ပခုံးကို ဖက်လိုက်ရင်း . . .

“သန့်ရှင်းကလည်းကွာ ဆယ်နှစ်လောက် ကြီးတာများ ဘာဖြစ်မှာမှတ်လို့။ တို့သူငယ်ချင်းကလည်း နုပျိုပြီးချောတာပဲဟာ။ မိန်းကလေးပုခက်တွင်း ယောက်ျားလေးရှင်လူထွက်တဲ့ ဖန်ဆင်းနဲ့ ၎င်းကလေးက သိပ်လိုက်ဖက်

ညီမယ့် စုံတွဲလေးပါကွ”

“ဟုတ်တယ်။ ငါတို့လည်း ထောက်ခံတယ်”

သန့်ရှင်းစကားကို ပယ်ဖျက်၍ ကျန်တဲ့သုံး
ယောက်က ဖန်ဆင်းဘက်မှ ထောက်ခံလေသည်။ အေး
လေ အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်သွားရင်တော့ ငှက်ကလေး
ပြောင်းလဲချင် ပြောင်းလဲသွားမှာပါ။ မပြောင်းလဲရင်လည်း
ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဖန်ဆင်းက ငှက်ကလေးရဲ့ ထော်လော်ကန့်
လန့်နဲ့ ဂျစ်ကန့်ကန့် အမူအရာကလေးကိုပဲ ချစ်မြတ်နိုးခဲ့မိ
တာလေ။

အခန်း (၁၅)

“နင်တို့ဟာကလည်း ကတိုက်ကရိုက်ကြီးပါလား
ငှက်ကလေးရယ်”

ငှက်ကလေး စိတ်ညစ်နေသည်။ ကျောင်းပြီးမှ
လက်ထပ်ပါရစေလို့ ပြောလိုလည်းမရ။ အချစ်ဆိုတာ နူးညံ့
သိမ်မွေ့ခြင်းတွေ စီခြယ်ထားတဲ့ ဖဲမွေ့ရာလိုပဲလို့ သူငယ်
ချင်းတွေ ပြောတာကိုတော့ ကြားဖူးပါတယ်။ အဲဒီအချစ်
ဆိုတဲ့အရာကို ငှက်ကလေး ဘယ်လိုမှ အဓိပ္ပာယ်မဖွင့်ဆို
တတ်တာသေချာသည်။ ခု ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်းမသိနဲ့
လက်ထပ်ရမှာဆိုတော့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ အူမပါတဲ့
ပုဇင်းရင် ကွဲကြီးလိုပဲ။

“ငါလည်း အဲဒါပဲ စိတ်ညစ်နေတာဟ”
 “ရမှတော့ မထူးတော့ပါဘူး။ ရတုန်းယူထားလိုက်
 အဖတ်တင်တာပေါ့”

ပြောပြီး ရယ်နေသော ဇင်မိုးဖြူကို ကြယ်စင်က
 ခပ်ဆတ်ဆတ်ရိုက်လျက် . . .

“အဖတ်တင်ချင်ရင် နင်ယူကြည့်ပါလား”

“ယူဖို့ လူမရှိလို့။ ဟဲ . . . ဟဲ”

“ကြယ်စင် . . . ဒီနာဘူးမနဲ့တုပြီး ပြောမနေနဲ့
 တော့။ ညစ်နေတဲ့လူကို သူက ကတ္တရာထပ်လောင်းပေးနေ
 တာ”

လူကြီးလေးလို ငှက်ကလေး တချစ်တောက်
 တောက်နှင့် ပြောလေ၏။ အဲဒီ ငှက်ကလေးဟာလေ
 ကလေးလိုလို ခွေးလိုလို နေချင်လည်းသူပဲ။ တစ်ခါတစ်ခါ
 ကျတော့ လူကြီးလိုလို ဘူကြီးလိုလို လုပ်တာလည်းသူပဲ။
 ကြယ်စင်ကတော့ ငှက်ကလေးကို အိမ်ထောင်ကျမှာ
 နှမြောနေမိ၏။

“နင့်ကို ငါအရမ်းနှမြောတာပဲ ငှက်ကလေးရယ်”
 ဇင်မိုးဖြူက ငှက်ကလေး ဘေးမှာဝင်ထိုင်ရင်းပဲ

“နှမြောလည်း ကိုယ်ယူထားလို့မှ မရတာ”
 သူပြောတာ ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့
 ငှက်ကလေးက အပျိုလုပ်မယ်တောင် မကြံသေးဘူး။ အိမ်
 ထောင် တန်းချပေးတာ ခံရတော့မှာ။

“ငှက်ကလေး”

“ဟင်”

“နင် ဦးဖန်ဆင်းကို မချစ်ဘူးလား”

ကြယ်စင် အမေးကြောင့် ငှက်ကလေးတွေခနဲ
 ဖြစ်သွားလေသည်။ အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ ငှက်ကလေးမှ
 မသိတာ။ ငှက်ကလေးသိတာက ဦးဖန်ဆင်း စိတ်ညစ်
 အောင်လုပ်နေရလျှင် ဦးဖန်ဆင်း ဒေါသပြန်အောင်လုပ်ရ
 လျှင် ငှက်ကလေး ပျော်နေတတ်သည်။ အဲ . . . တစ်ခါ
 တစ်ခါတော့ ချောမောတဲ့ ဦးဖန်ဆင်းကို သူမသိအောင်
 တော့ မိုးကြည့်မိပါသည်။

“အဲဒါတွေ မမေးနဲ့။ ငါမသိဘူး”

“အဲတော့”

အခန်း (၁၆)

သတို့သား၊ သတို့သမီးတို့ ထွက်လာပြီဆိုက
တည်းက ရိုက်လိုက်တဲ့ဓာတ်ပုံတွေက တဖျပ်ဖျပ်။ VCD
ရိုက်တာကတစ်မျိုး။ အမြဲတမ်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပေါ့
ပေါ့ပါးပါးနှင့်နေတတ်သည့် ငှက်ကလေး ခုမှဒုက္ခ အကြီး
အကျယ်ရောင်နေတော့၏။ အသက်ရှူပင် မှားတော့မတတ်
ဝိုး . . . ဝင့်ကြီးလိုက်တာနော်။

“လက်မောင်းကို ချိတ်ထားလေ”
မကိုင်ချင့်ကိုင်ချင့်နှင့် လျော့ရိလျော့ရဲ ဖြစ်မေ

သော ငှက်ကလေး၏လက်ကို ချိုင်းမှာ ဖိညှပ်လိုက်ရင်း ဖန်
ဆင်း ခပ်တိုးတိုးဆိုလိုက်သည်။ ငှက်ကလေး နှုတ်ခမ်းကို
ပုလိုက်ရင်း . . .

“ဒီလောက် ချိတ်စေချင်ရင် ခင်ဗျား ငါးမျှားချိတ်
တွေ တပ်လာခဲ့ပါလား”

“မင်း တော်တော်ကတ်ကိုးကတ်ဖွဲ့နိုင်တာပဲ”

မင်္ဂလာပဲ ဆောင်နေကြပြီ။ ခုထိ တိုးတိုးကျိတ်
ကျိတ် ရန်ဖြစ်နေကြတုန်းပါ။

“သတို့သမီးမျက်နှာလေးပြုံးထားပါဟ။ နာမည်နဲ့
လိုက်အောင် နှုတ်သီးချွန်ပြမနေနဲ့ မလှတော့ဘူး”

“သတို့သားကလည်း မျက်နှာရစ်ခေါက်ချိုးနဲ့။
ငါးခုပြုံးလေး ပြုံးလိုက်စမ်းပါဟာ”

သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းနောက်လေသဖြင့် ဖန်ဆင်း
ပြုံးမိတော့သည်။ အစကတည်းက ပြုံးပြုံးပဲနေချင်တာပါ။
ငှက်ကလေးက စူပုပ်နေတော့ သူလည်း တစ်ဖက်သတ်
ဆန်သည့်မင်္ဂလာပွဲမဖြစ်အောင် မျက်နှာကို ငှက်ကလေးနဲ့
လိုက်ပြီး တန်းညှိထားတာလေ။

“ပြောနေကြတာ ကြားလား။ မင်းမျက်နှာကို နည်း

နည်းပါးပါးပြင်ဦး”

“ရင်ထဲက မပါဘဲနဲ့တော့ မပြုံးနိုင်ပါဘူး”

ဆက်ပြောရင်လည်းရန်ဖြစ်ရတာနဲ့ လူ့ပြင်မကောင်း ရှိတော့မယ်။ မပြုံးလည်း ငှက်ကလေးက လှပြုံးသားပါလေ။ နဂိုကတည်းက ချစ်စရာကောင်းသော မျက်နှာလေးက မိတ်ကပ်ဆရာ လက်စွမ်းပြမှုအောက်မှာ ဖူးစင်နေတော့၏။ နတ်ရေကန်ထဲက ကြာဖူးလေးလို ကြာကြာကြည့်လေ ပိုလှလေပါပဲ။ တစ်နေ့နေ့မှာ ကိုကိုရင်ထဲက ချစ်တံခါးကို မင်း မြင်နိုင်ပါစေ ငှက်ကလေးရယ်။

“သတို့သမီးက နုနုငယ်လေး ချစ်စရာကောင်း လိုက်တာ။ စင်ဒရဲလားလေးကျနေတာပဲ”

“သတို့သမီးကိုချည်းပဲ ကွက်ပြုံးမချီးမွမ်းနဲ့လေ။ သတို့သားကိုလည်း ကြည့်ဦး။ ချောမှချောပဲ”

“နေနဲ့လ ရွှေနဲ့မြ ဆိုတာ ဒီလိုစုံတွဲမျိုးကို ပြောတာ ပေါ့”

ဝေဖန်သံတွေက တစ်ယောက်တစ်ပေါက်။ ဖန် ဆင်းရင်ထဲမှာ ကြည်နူးနေသည်။ ကိုယ်က ချစ်လို့ လက် ထပ်ခဲ့သူကိုး။ ဧည့်သည်တွေကိုလိုက်ပြီး ဧည့်ခံရင်း သူငယ်

ချင်းတွေဝိုင်းသို့ရောက်တော့ . . .

“ဖန်ဆင်း မင်း ဘာချလာနိုက် လုပ်ပေးရမှာနော်”

“စိတ်ချ မင်းတို့အတွက် သီးသန့်ရှယ်စီစဉ်ထား တယ်”

“အိုခေ”

အခန်း (၁၇)

အဝတ်အစားတွေကို မင်္ဂလာပွဲပြီးပြီးချင်းပဲ ငှက်ကလေး အလျင်အမြန်လဲလိုက်သည်။ ဘောင်းဘီကွာထားနှင့် စပိုရှပ်ကိုလဲဝတ်ပြီး မွေ့ယာစွန်းမှာ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်နေမိ၏။ အဲ . . . ခုမှ သတိရတယ်။ မင်္ဂလာအိပ်ခန်းကို ပြင်ဆင်ထားလိုက်တာ စပွဲစဉ်တွေက တကယ့်ရှယ်ဆိုမှ ရှယ်ပဲ။ ဒါကိုပဲ ငှက်ကလေး ကျောချမ်းရလေပြီ။ ဦးဖန်ဆင်းနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ခေါင်းညိတ်ခွဲတုန်းက သူမ အတွေးထဲမှာ ဒါတွေမပါခဲ့ပေ။ အင်း . . . သူ့သူငယ်ချင်းတွေကို ဘာ

ချလာနှိုက်လုပ်ပေးနေတာဆိုတော့ သူလည်း ပြန်လာရင် မူးလာမှာပဲ။ သူပြန်မလာခင်လစ်မှာဘဲ။

ပြေးဖို့လမ်းပေါက်ရှာရတော့သည်။ ခေါင်းအုံးတစ်လုံးနှင့်စောင်တစ်ထည်ကိုဆွဲယူပြီး ဒီအခန်းထဲကနေ သုတ်ခြေတင်ဖို့ ပြန်လှည့်လိုက်တော့ . . .

“အဲ”

အခန်းဝမှာ ခါးကြီးထောက်၍ ငှက်ကလေးကို စိုက်ကြည့်နေသော ဦးဖန်ဆင်း။ ခြေသံမကြား၊ ဘာမကြားနဲ့ ဘယ်အချိန်ရောက်နေတယ် မသိဘူး။ ဟိုက် . . . တံခါးကို လောချထားပြီ။ ငှက်ကလေး ဘာလုပ်ရမလဲ။

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ ငှက်ကလေး”

ငှက်ကလေး ပေကပ်ကပ်နှင့်ရပ်နေပြီး စောင်နှင့်ခေါင်းအုံးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဖက်ထားလေ၏။

“ဟေ့ . . . မေးနေတယ်လေ”

“မမြင်ဘူးလား။ ငှက်ကလေး ကိုယ့်အခန်းမှာ ကိုယ်အိပ်မှာပေါ့”

သူက ငှက်ကလေးဆီသို့ လျှောက်လာပြီး . . .

“ပေးစမ်း . . . အဲဒါတွေ”

“အား . . . မပေးဘူး”

သူကလူ ငှက်ကလေးက ပြန်ဆွဲနှင့် ခေါင်းအုံးနှင့် စောင်မှာမွှေမွှေကြေနေရောမည်။ လူသာဆို သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကျိန်ဆဲနေလောက်ပြီလေ။ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ ကမ္ဘာဦးအစကတည်းက အားခြင်းမညီမျှခဲ့တာ ငှက်ကလေး မေ့နေခဲ့သည်။ ဦးဖန်ဆင်းက သူမ ကိုယ်လေးကို ဖိချုပ်ထားပြီး ခေါင်းအုံးနှင့်စောင်ကို ဆွဲလှကာ မွေ့ရှာပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်၏။

“ဦးဖန်ဆင်း ခင်ဗျားနော် . . . လွှတ်”

ဖန်ဆင်း တွန်းထိုးရှန်းကန်နေသော ငှက်ကလေးကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

“မင်း ဘာအချိုးချိုးတာလဲ ငှက်ကလေး”

“ငှက်ကလေးမှ ဒီမှာ မအိပ်ချင်တာ”

“ဟ . . . မအိပ်ချင်လို့ရမလား။ မင်းနဲ့ငါက လင်မယားလေ”

“ဘာလင်မယားလဲ မပြောနဲ့”

လင်မယားလို့ ပြောလိုက်တာကိုပဲ ငှက်ကလေး သွေးပျက်ချောက်ချားနေသည်။

“မပြောလို့မရဘူး။ မင်းကိုငါ တရားဝင်လက်ထပ်ယူထားတာ။ မင်္ဂလာဆောင်တမ်းကစားခဲ့တာမဟုတ်ဘူး”

“မသိဘူး။ ငှက်ကလေး ဟိုဘက်အခန်းမှာပဲ အိပ်မယ်”

“မရဘူး။ မင်းက ငါ့မိန်းမဖြစ်နေပြီ။ မင်းရဲ့ဆံဖျားကနေ ခြေဖျားအထိ ငါပိုင်တယ်”

“မသိဘူး . . . မသိဘူး”

ငှက်ကလေး တံခါးဆီသို့ ပြေးကပ်ကာ လော့ပိတ်ထားသည်ကို ခြေဖျားထောက်၍ မမီမကမ်းနှင့် ဖွင့်နေ၏။

“ငှက်ကလေး”

“မလာနဲ့နော် ဦးဖန်ဆင်း”

“ကျစ် . . . ကျိပ်ပဲ”

ဒီချာတိတ်နဲ့တော့ခက်ပြီ။ နာရင်းအုပ်ပြီး ဆုံးမရမလား။ မုန့်ကျွေးပြီးချောထားရမလား။ ဒီလိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ

ဖန်ဆင်း ကြိုတွက်ပြီးသား။ ဒါကြောင့် စောစောပြန်လာခဲ့တာ။ သူ ငှက်ကလေးအနားသို့ လျှောက်သွားလိုက်ပြီး

“ချာတိတ် . . . မင်းဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

ငှက်ကလေး မမီတဲ့အဆုံး ဖန်ဆင်းဘက်သို့

လှည့်ကာ . . .

“ဦးဖန်ဆင်း”

“ပြော”

“ဟို . . . ၎က်ကလေး တောင်းပန်ပါတယ်နော်။

ဦးဖန်ဆင်းနဲ့ ၎က်ကလေး ဖြူဖြူစင်စင်နေကြရအောင်နော်”

“မင်းရှားနေသလား။ အဲဒါမျိုးက စွဲဒီလိုတွေ၊ ဝတ္ထုတွေထဲမှာပဲ ဇာတ်လိုက်ကို လေးစားအောင်၊ အထင်ကြီးအောင် မင်းသမီးနဲ့ ခွဲသိပ်ပေးတာ။ အပြင်မှာမရှိဘူး။ စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့”

စောစောက ပျော့ပျောင်းသလိုရှိနေသော မျက်နှာထားက ချက်ချင်းပဲ တင်းမာပြောင်းလဲသွားပြန်သည်။

“ဒါတော့ ခင်ဗျား သက်သက်ယုတ်မာတာ”

“ငါက ယုတ်မာရအောင် သူများ သားမယားကို ကြာကူလီလုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲကွ”

“ခင်ဗျား မူးနေတာမဟုတ်လား”

“သေပါလား။ အရက်နဲ့တူတာဆို ရေတောင် မသောက်ခဲ့ရဘူး”

၎က်ကလေး သူ့ကိုအကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်

သည်။ ဟုတ်သားပဲ။ သူ မူးနေတဲ့ပုံမှ မပေါက်တာ။ ၎က်ကလေး အကြံအိုက်နေရပြီ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

“၎က်ကလေး”

“အင်”

ပန်းကိုဆွဲလှည့်ပြီး ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်တော့ ဖန်ဆင်းမျက်နှာကို ၎က်ကလေး အလန့်တကြားနှင့် မော့ကြည့်လေသည်။ ပြီးတော့ မျက်လွှာပြန်ချသွားလေ၏။ သူမ မျက်နှာပေါ်မှာ စိုးရိမ်ရှက်ရွံ့မှုဆိုတာ ဒီတစ်ခါပဲတွေ့ဖူးသေးတယ်။ အဲဒီပုံစံလေးကိုက ဖန်ဆင်းနုလုံးသားကို ပူနွေးလို့က်ဖြာ ရင်ခုန်မိန်းမူးစေခဲ့၏။

“လက်ထပ်ပြီးကြပြီဆိုကတည်းက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည်နိုင်အောင် ကြိုးစားရမှာ ချာတိတ်ရဲ့။ ဒါလောကဓမ္မတာပဲလေ”

၎က်ကလေး မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်မြစ်နှစ်သွယ်က တသွင်သွင်စီးဆင်းလျက် . . .

“ဘာလို့ငိုရတာလဲ ချာတိတ်ရဲ့။ မငိုနဲ့ကွာ”

ဖန်ဆင်း ကြင်နာယုယစွာ မျက်ရည်လေးတွေကို သုတ်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူမ၏ ကော့ညွတ်နေ

“သော မျက်တောင်ကော့လေးတွေ၏ အထက်နားဆီသို့ အနမ်းတစ်ပွင့်ခြွေချလိုက်သည်။ ဒီအနမ်းပွင့်တွေမှာ ဘာ ဗာယာမှမပါ။ ချစ်ခြင်းတွေနှင့်သီကုံးထားသော နှလုံးသား တတ်မှုန်လွှာကလေးဆီက ရင်ခုန်တိုးဝှေ့လာသော အကြင် နာလေပြည်ရဲ့ အနမ်းပွင့်လေးတွေပါ။ ပူခနဲ နွေးခနဲနှင့်။

သည်အထိအတွေ့တွေမှာ ငှက်ကလေး သာယာ သွားတာလား။ မဟုတ်ဘူး။ သူ့မျက်နှာကို အနီးကပ်မြင်ပြီး သူ့ရင်ခွင်ကျယ်ထဲမှာ ခဏခိုဝင်လိုက်မိသည်နှင့် ငှက်ကလေး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နားလည်သွားခဲ့ပါပြီ။

“ချာတိတ်ရယ်”

တိုးလျသော လေပူနွေးနှင့်အတူ ငှက်ကလေး တစ်ကိုယ်လုံး သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ နစ်မြုပ်လို့။ နောက်ဆုံး နူးညံ့ သော ဓမ္မရာထက်ဆီမှာ သူမကို အိမ်မက်ကမ္ဘာထဲသို့ မွတ် သိပ်သော အနမ်းပွင့်တွေနှင့် သွေးဆောင်ဖြားယောင်း ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ပြီ။

အခန်း (၁၈)

“ငှက်ကလေး”

ငှက်ကလေး မထူးဘဲနှင့်ပေနေသည်။ သူမ ဘဝ ကို ပန်းကောင်းအညွန့်ချိုးတဲ့လူကြီး။ သူ့နဲ့ငှက်ကလေးက ချစ်လို့လက်ထပ်ခဲ့ကြတာမှ မဟုတ်တာ။ ဒါကို စည်းစောင့် မယ်တော့မရှိဘူး။ အလကားလူကြီး။

“ကိုယ်အလုပ်သွားတော့မယ်”

“ကိုယ်ခြေထောက်နဲ့ ကိုယ်သွားတာ သွားပါလား။ ဒီက ခြေထောက်ဖြတ်ပြီး ငှားလိုက်ရမယ့်အတိုင်း”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ။ အဝတ်ကလေး ဘာလေး ထုတ်ပေးဦးမှပေါ့ကွ”

အောင်မယ် . . . ရာရာစစ။ သူ့မိန်းမဖြစ်တာနဲ့ပဲ

ဒီအထိ ငှက်ကလေးက လိုက်လုပ်ပေးရမှလား။ ဝေးသေး
ငှက်ကလေးနဲ့ မညားခင်က သူ့အဝတ်တွေကို ဘယ်သူ
ထုတ်ပေးလဲ။

“ငှက်ကလေး”

“ခင်ဗျား မရစ်နဲ့နော်။ အရင်တုန်းက ခင်ဗျား
ဘာသာထုတ်ဝတ်တာ မဟုတ်ဘူးလား။ ခုလည်း လုပ်ပေါ့”

“ဟ . . . မိန်းမရပြီဆိုမှတော့ ဒါမိန်းမရဲ့အလုပ်
လေ။ ကိုယ့်ယောက်ျားအလုပ်သွားခါနီး အားလုံးပြင်ဆင်
ပေးရမှာ မင်းရဲ့တာဝန်”

“မသိဘူးဗျား။ လုပ်မပေးနိုင်ဘူး”

ဖန်ဆင်း စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းခါမိတော့၏။ တတ်
နိုင်ဘူးလေ။ ကိုယ်က ကလေးကိုမှ ချစ်မိတာကိုး။ မာမီနဲ့
တိုင်ပင်ပြီးမှ ငှက်ကလေး အချိုးပြောင်းအောင် နည်းနည်း
ပါးပါး ပြုပြင်ပေးခဲ့ပါလို့ ပြောကြည့်ရမှာပဲ။ အင်း . . . မာမီ
ငှက်ကလေး မာမီဆိုတော့ သူ့ခေါ်သလိုပဲ ခေါ်ရတော့မည်ပေါ့။

“ကြည့်မနေနဲ့ ပြောပြီးပြီနော်။ လုံးဝလုပ်မပေးနိုင်
ဘူး”

“ပြီးရောကွာ”

ဆက်ပြောနေရင် စကားများပြီး အဆင်မပြေမှု
တွေ ကြီးထွားလာတာပဲ အဖတ်တင်ဦးမယ်။ ဒါကြောင့် ဖန်
ဆင်း ကိုယ့်ဘာသာပဲ အဝတ်တွေ ထုတ်လိုက်တော့သည်။

“ဒါက ဘယ်ကိုလဲ”

“အပြင်ထွက်မလို့”

“ဘာလို့ထွက်မှာလဲ။ ခဏနေဦး”

“အာ . . . ဘာလို့နေရမှာလဲ။ ခင်ဗျား အဝတ်လဲ
မလို့ မဟုတ်လား”

“အဝတ်လဲတာ ဘာဖြစ်လဲ။ မသွားနဲ့ဦး။ ပြောစရာ
ရှိလို့”

ငှက်ကလေး ခြေဆောင့်၍ ဆံပင်တွေကို ထိုးမွှ
ပစ်လိုက်သည်။ ခုမှ ငှက်လေးသွားချင်တိုင်းမသွားရ၊ နေ
ချင် တိုင်းမနေရနဲ့ လှောင်အိမ်ပိတ်ခံနေရသလိုပဲ။

“ခင်ဗျား အဝတ်လဲတာကို ကျွန်တော်က ကြည့်
နေရမှာလား။ ရှက်စရာကြီး”

“လင်မယားချင်ပဲဟာ။ ဘာရှက်စရာရှိလို့လဲ”

“ခင်ဗျားနော်”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အဲဒီ လင်မယားဆိုတာကြီး ထပ်ကာထပ်ကာ မပြောနဲ့ နားခါးတယ်”

ဖန်ဆင်း ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ ၎က်ကလေးက တကယ့်အရိုင်းပန်းလေး တစ်ပွင့်လိုပဲလား။ မကျေနပ်ရင် ရွဲ့မယ်၊ ကျေနပ်စရာတွေရင် ခုန်ပေါက်နေမယ် ဒါလောက်ပဲ သိနေတာကို။ မင်းတစ်နေ့ ချစ်တတ်လာမှာပါကွာ။ အဲဒီ နေ့ဟာ ကိုကိုအပျော်ဆုံးနေ့ဖြစ်မှာပါ။

“သမီးရေ . . . ၎က်ကလေး”

အဲ . . . မာမီခေါ်သံ။

“ရှန် . . . မာမီ”

“မာမီ ဘားလုံးကြားတယ်နော်။ လင်နဲ့မယားရယ် လို့ဖြစ်လာရင် လင့်ဝေယျာဝစ္စမှန်သမျှ မယားက လုပ်ပေး ရတာ။ ညည်းခိုက်ကြောမပြတ်ချင်ရင် စကားနားထောင် ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟုတ်ကဲ့ဆိုသော မျက်နှာက ရှုံ့ခဲ့နေသည်။ အဲဒီ မာမီဟာလေ အလိုက်ကန်းဆိုးကိုမသိဘူး။ အရှိုန်နဲ့နေပါ တော့လား။ ခုတော့ သူကစပြီး ၎က်ကလေးကို ကျွန်လိုခိုင်း

ဝေချင်နေတာ။

“မောင်ဖန်ဆင်း”

“ဗျာ . . . မာမီ”

“အဲဒီကောင်မလေး ပြောမကောင်းရင် ငြိမ်မနေနဲ့ နော်။ မာမီကိုသာပြော။ ကျိုးကျအောင် နှင်းမရမှာ မာမီ တာဝန်ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . မာမီ”

ဘယ်လိုလဲဟူသော သဘောနှင့် ဖန်ဆင်းက မချိုမချင်ပြုံးပြလေလျှင် ၎က်ကလေး နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ပစ်လေ ၏။ ဟင်း . . . လူကြီးဖြစ်ပြီး ငယ်တဲ့လူကို အညှာအတွယ် မရှိ ခိုင်းချစ်တာ။ သူချစ်လို့ယူတဲ့ မိန်းမဆိုရင်တော့ ဖူးဖူး မှုတ်ထားမလားဘဲ။ ခုတော့ သူနဲ့၎က်ကလေးက လူကြီး တွေ အတင်းပေးစားလို့ ယူခဲ့ကြရတာ။

“မာမီ ပြောသွားတာကြားတယ် မဟုတ်လား။ လာ အကျီကြယ်သီးတပ်ပေး”

၎က်ကလေး မကြားဟန်ပြုထားလိုက်၏။

“လုပ်မပေးဘူးလားရတယ်။ မာမီကို လှမ်းတိုင် လိုက်ရုံပဲ”

“မညစ်နဲ့နော် ခင်ဗျား”
 “ဘာညစ်လို့လဲ။ တစ်နေ့ ရေနစ်ခါ၊ သုံးခါချိုးနေ
 တာကို”

မျက်စောင်းထိုးရင်းပဲ ငှက်ကလေး ဆောင့်ဆောင့်
 အောင့်အောင့်နှင့် သူ့ဆီသို့ထသွားလိုက်သည်။ ပြီး သူ့ခိုင်း
 တဲ့အတိုင်း အကျီကြယ်သီးတပ်ပေးဖို့ရာ အကျီစကို စိတ်
 နှင့်ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲပစ်လိုက်တော့ . . .

“ဟ . . . ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ။ ပညာသားနဲ့ မနိုက်
 စက်ပါနဲ့”

ကြယ်သီးကိုသာ မဲတပ်နေသော ငှက်ကလေးက
 သူ့ကို လုံးဝမကြည့်ပေ။ ကော့ညွတ်နေသော မျက်
 တောင်လေးတွေနှင့် အိစက်နေသော ငှက်ကလေး၏အလှ
 က ဖန်ဆင်း၏ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံးကို ဝှံ့တစ်လုံးလိုတီးခတ်
 နေတော့သည်။ ဆူဆူဆောင့်ဆောင့်နှင့် လုပ်ကိုင်ပေးနေ
 တာကိုပဲ သူ့မှာ ကြည်နူးလို့မဝနိုင်ဖြစ်နေရ၏။ နောက်ဆုံး
 ကြယ်သီးတစ်လုံးဆီသို့ သူ့မ လက်ကလေးရွှေ့သွားလိုက်
 စဉ် ဖန်ဆင်း စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ပါးပြင်လေးကို ငုံ့နမ်း
 ပြစ်လိုက်တော့ . . .

“ခင်ဗျားနော်။ လူကြီးဖြစ်ပြီး စည်းကမ်းမရှိဘူး”

“ငှက်ကလေး”

သူ့မ ပြောတာကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ဖန်ဆင်း ငှက်
 ကလေး၏ ဆံပင်ပျော့လေးတွေကို ကိုင်ကြည့်လျက် . . .

“ဆံပင်အရှည်ထားတော့နော်”

မျက်ဝန်းကလေးတွေ ဖျတ်ခနဲ ပင့်တက်လာ
 သည်။

“ဆံပင်ရှည်ရင် ငှက်ကလေး မနေတတ်ဘူး”

“နေတတ်အောင်ကျင့်ရမှာပေါ့။ ငှက်ကလေးက
 အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်နေပြီလေ။ ကလေးမဆန်နဲ့တော့”

ဘာမှပြန်မပြောပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ အလိုက်
 သိစွာပဲ သရေအိတ်ကို ယူပေးလေသည်။ သွားခါနီး
 ဖန်ဆင်း ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် ငှက်ကလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး
 ခေါင်းငုံ့လိုက်တော့ . . .

“ခင်ဗျား လွန်လာပြီနော်”

အနမ်းတစ်ပွင့်နှင့် မျက်စောင်းတစ်ချက်ကို လဲ
 လှယ်ရယူလိုက်သည်ကိုး။

အခန်း (၁၉)

ဖန်ဆင်း ဝင်လာသည်နှင့် ကုမ္ပဏီကဝန်ထမ်း တွေအားလုံး ပြုံးစိစိတွေနှင့်သူ့ကို ကြည့်နေကြ၏။ မိန်းမ ရခါစ လူတစ်ယောက်ကို အထူးအဆန်းလိုလုပ်ပြီး ကြည့် နေကြတာ ဘာသဘောလဲ။ ပထမတော့ ဖန်ဆင်း ရှက်ကိုး ရှက်ကန်း ဖြစ်မိသေးသည်။ နောက်တော့ ဘာဖြစ်လဲ။ လောကမှာ လင်ယူ၊ မယားယူ ပြုကြတာ ဓမ္မတာပဲ။ ကိုယ် တစ်ယောက်တည်း ထူးချွန်ပြီး ယူပြတာမှမဟုတ်ဘဲလို့ စိတ်ကို ဖြေပြီး ခပ်တည်တည်ပဲ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ကိုဆန်းဝင်း”

“ဗျာ”

“ချစ်သူ ရောက်နေပြီလား”

ရပ်ထားတဲ့ ကားကိုမြင်ပြီးနေမှတော့ ချစ်သူ ရောက်နေပြီဆိုတာ သိပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့် မေး လိုက်မှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် မပြောတတ်တော့။ အရှက် ပြေ မေးမိမေးရာ မေးလိုက်မိတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်လေ။

“ပဘော့စ် . . . ဒုဘော့စ်ရဲ့ ကားရပ်ထားတာကို မတွေ့ခဲ့ဘူးလား”

“တွေ့သားပဲ။ တမင်မေးတာ”

“ဗျာ”

ကိုဆန်းဝင်း မျက်စိလည်စွာ ခေါင်းကုတ်လေ တော့၏။ ပြီးမှ မချီမချည်ပြုံးကာ . . .

“ဘော့စ်တော့ ဇနီးအသစ်စက်စက်ကလေးရလို့ ဆေးမှားသောက်လာပြီထင်တယ်။ ဟဲ့ဟဲ့”

“ဘာ”

“အဲ”

ကိုယ့်စကားမှားသွားပြီဆိုတာ ကိုဆန်းဝင်း သိ

လိုက်ပြီ။ စိတ်ထဲမှာ ထင်လိုက်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ဘော့စ်က မျက်ထောင့်နီပြီး သူ့ကိုကြည့်ကာ . . .

“ခင်ဗျားပြောပုံက ဇနီးအသစ်စက်စက်ဆိုတော့ အရင်က ကျွန်တော်မှာ ဇနီးဟောင်းရှိခဲ့ဘူးလို့လား”

“ဟာ . . . မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် အဲဒီသဘော မျိုးနဲ့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး ဘော့စ်ရယ်။ ကျွန်တော်ပြောချင်တာ ဘော့စ်ရဲ့ဇနီးက နုနုငယ်ငယ်ချောချောလေး။ အဲဒါကို တင်စားပြီး ပြောလိုက်တာပါ။ စိတ်မရှိပါနဲ့”

“ဘယ်လိုလူမှန်းမသိဘူး။ စကားပြောတာ အူကြောင်ကြောင်နဲ့”

ဖန်ဆင်း ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေမှ ကိုဆန်းဝင်းဟောင်းချနိုင်တော့သည်။ ဖန်ဆင်းလည်း ပြောမယ့်သာပြောခဲ့ရတယ်။ ကိုဆန်းဝင်း ပြောတာလည်း ဟုတ်သားပဲဟု တွေးမိလေ၏။ သူ့ခြေသံကြားတာနှင့် ချစ်သူက မော့ကြည့်ကာ စပ်ဖြူဖြူမျက်နှာနှင့် . . .

“နောက်ကျလိုက်တာလို့ မပြောတော့ပါဘူးကွာ၊ တော်ကြာ ကိုယ်ချင်းမစာဘူး ပြောမှာစိုးလို့”

ဖန်ဆင်း သားရေအိတ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ချ၍ ထိုင်

လိုက်ရင်း . . .

“အေးအေးဆေးဆေးတောင် မထိုင်ရသေးဘူး။ ဓွေကဖောက်လာပြီ”

“မိန်းမကို အကြင်နာပေးခဲ့ရသေးလား”

ကိုရီးယားစကားနှင့်ဆိုပေမယ့် ဖန်ဆင်း ဒီလောက်မတုံးပါဘူး။ ပြုံးစိစိဖြစ်သွားလေတော့ ချစ်သူက သဘောပေါက်စွာပင် . . .

“ကြည်ကြည်ဖြူဖြူရော ဟုတ်ရဲ့လား”

“မသထား ရေဆာလေးပေါ့ကွာ”

“တော်သေးတာပေါ့။ ကျိန်မလွှတ်လိုက်လို့”

တစ်ခါက သရက်သီးစူးနေတဲ့နေရာမှာ ကျိန်ခဲ့တာကို ချစ်သူက မေ့နိုင်သေးပုံမပေါ်ပေ။ ဒီစကားနဲ့ပဲ ဖန်ဆင်းကို မကြာခဏနှိပ်စက်နေကြတာ။ မနာနိုင်ပါဘူးလေ။ ချာတီတ်က ပြောစရာဖြစ်နေတာကိုး။ ဖန်ဆင်း ချစ်သူကို စချင်လာသည်နှင့် . . .

“သူများကိုကြည့်ပြီး မင်းရောအားမကျဘူးလား။ အရွယ်လွန်သွားရင် မကောင်းဘူးနော်။ မင်းလည်း ရှာသင့်ပြီ”

ချစ်သူက ဟတ်ခနဲ ရယ်လိုက်ကာ . . .

“နေပါစေ ကိုယ့်ဘာသာ ဆားဖြူးစားပြီးပဲနေပါရစေ”

ထမင်းဟင်းချက်ဖို့ အိမ်ရှင်မလိုဘူး။ ဆားဖြူး၍ ထမင်းစားပါမယ်ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကို အတိုကောက်ဆိုလိုက်ခြင်းဆိုတာ ဖန်ဆင်း နားလည်ပါသည်။ သူလည်း ထိုစကားမျိုးဆိုခဲ့ဖူးတာပါပဲ။ အဲဒါ မချစ်တတ်သေးလို့ ပြောကြတာ။ ချစ်တတ်လာပြီဆိုတော့ ထိုစကားတွေဟာ အလိုလိုပဲ မြေလျှိုး၍ဖိုးသို့ ပျံသွားခဲ့သည်။ ချစ်သူလည်း တစ်နေ့ ဒီစကားကို ဆိုနိုင်ပါ့မလား။

“မချစ်တတ်သေးတော့ ပြောထားဦးပေါ့ကွာ”

“ဘယ်တော့မှချစ်တတ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“သေချာလို့လား။ အာမခံမရဲနဲ့နော်”

ချစ်သူ ဟီးခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။ လူသားတိုင်းမှာ နှလုံးသားရှိကြသည်ပဲ။ နှလုံးသားရှိမှတော့ ချစ်တတ်သည်ပေါ့။ ချစ်တဲ့သူ မတွေ့သေးတာဘဲရှိမယ်။ မချစ်တတ်ဘူးဆိုတာတော့ ဘယ်မှာရှိမှာလဲ။ ချစ်သူကရော ဘာသားနဲ့ထုထားတာမှတ်လို့။ ပုထုဇဉ်လူသားတိုင်းရဲ့ ဘယ်ဘက်ရင်အုံ

မှာ နှလုံးသားအမှတ်တံဆိပ်ရိုက်နှိပ်ထားသော သမားတော် ဇီဝက၏ ချစ်ခြင်းကို မြစ်တစ်စင်းပေါ်သလို စီးဆင်းစေမည့် ဆေးတစ်ဖုံက ခြေကြွခပေးစရာမလိုဘဲ အလိုလို အမေမွေးကတည်း ရောက်နှင့်နေပြီးသားပါလေ။

“အာမတော့မခံရဲဘူးကွာ။ ဒါမျိုးက အပြောကြီးတဲ့ အပြောမင်းသားတွေ ပိုပြီး အထိနာတတ်လို့ ဥပမာ မင်းလိုမျိုးပေါ့”

ဖန်ဆင်း မလှုပ်သာဖြစ်သွားရလေ၏။ မှန်တာပေါ့။ မိန်းမတွေကို ချစ်ကြည့်ဖို့မကြိုးစားဘူးလို့ အပြောကြီးခဲ့သော သူ ခုအထိနာနေပြီလေ။ ချစ်ပြီဆိုတော့ သွက်သွက်မခါရုံဘဲရှိတော့တယ်။

“ငါ့ကို သင်ခန်းစားလေးဘာလေး ပြန်ပြီးပို့ချမပေးတော့ဘူးလား”

ချစ်သူ၏စကားကြောင့် ဖန်ဆင်း မျက်လုံးပြူးကာ . . .

“ဘာသင်ခန်းစာလဲကွ”

“မင်းလက်ထပ်ပြီးတော့ အတွေ့အကြုံ”

“ဟာ . . . ဟေ့ . . . အဲဒါတော့ ဆောရီးပဲ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မင်းနားထောင်ရဲပေမယ့် ငါမပြောရဘူး။ ရှက်စရာကြီးကွာ”

“ရှက်တဲ့မျက်နှာမြင်ဖူးအောင် ကြည့်ပါရစေဦး”

ချစ်သူက ဖန်ဆင်းမျက်နှာကို လိုက်ကြည့်လေသဖြင့် ဖန်ဆင်း ရှက်မျက်နှာကြီးမှာ နီမြန်းလျက် ဘယ်မှာ သွားဝှက်ထားချင်မှန်းမသိ ဖြစ်နေရှာတော့၏။ ဒါကိုပဲ ချစ်သူက သဘောကျစွာ တဟားဟားနှင့်ရယ်လေသည်။

“အချင်းချင်း အဲဒီလောက် ရှက်ပြမနေနဲ့”

“တော်စမ်းပါကွာ”

ဖန်ဆင်း ကြာကြာထိုင်မနေရဲတော့ဘဲ ထသွားလေလျှင် . . .

“ဒါက ဘယ်ကိုလဲ”

“လက်ထရိန် သွားမလို့”

“တကယ်သွားချင်တာရော ဟုတ်ရဲ့လားကွာ”

ဖန်ဆင်း နောက်ပြန်လည်ကာ ပြုပြီးထွက်သွားလေသည်။ တကယ်တော့ လက်ထရိန်ဆိုတာ အကြောင်းပြချက်ပေးတာပါ။ ချစ်သူရှေ့မှာ ကြာကြာထိုင်နေလျှင် ဟို

မေးဒီမေးနှင့် ဖန်ဆင်း မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်နေရပြီမို့ ရှောင်ရှားခြင်းသက်သက်သာ။ ထိုစဉ် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ဟမ်းဖုန်းမြည်သံကြောင့် ထုတ်ကြည့်လိုက်တော့ ရဲရင့်ဖုန်းနံပါတ်ကပေါ်လာသည်။ ဒီကောင်ကတစ်ဖောင့်၊ ဘာတွေ ကောဦးမလဲမသိဘူး။ မလွဲမရှောင်ဘဲ နားထောင်ရပေဦးမည်။

“ကဲ . . . မင်းကရော ဘာကောဦးမှာလဲ”

“ဟ . . . လေသံက နာဂစ်ထက်ပိုထန်ပါလား”

စပြီ တစ်ဖက်မှ ရဲရင့်၏ ရယ်သံက နားပင်မခံနိုင်တာမို့ ဖုန်းကိုနည်းနည်းခွာပစ်လိုက်၏။ ဒီကောင်တွေ အကျင့်ကိုမကောင်းကြတာ။

“ထန်မှပေါ့ကွ။ ဒီမှာ ချစ်သူက ဟိုမေးဒီမေးနဲ့က တစ်မျိုး”

“အံ့မယ် . . . ဒီကောင်က ဘာတွေမေးနေတာလဲ”

“ငါ့ကို သင်တန်းပို့ချပေးပါလေး ဘာလေးနဲ့ အရှက်ကိုမရှိဘူး”

“မင်းကတော့ ရှက်နေတယ်ပေါ့။ ဒါဆို ငါ့ဆီလာခဲ့

လို့ပြောလိုက်။ မင်းကိုယ်စား ငါ Lesson ပေးလိုက်မယ်။ ဒီ
ကောင်ကြီးတစ်ခါတည်း သင်္ကန်းဝတ်ပြီး ဓမ္မကထိကဖြစ်
သွားစေရမယ်။ ဟဲ . . . ဟဲ”

ရဲရင့် စကားကြောင့် ဖန်ဆင်း ပြုံးမိသွားလေ
သည်။ ရဲရင့်ဆိုတဲ့ကောင်က အိမ်ထောင်ရေးကို ထောင်
တစ်ခုဟု သတ်မှတ်ထားသူလေ။ ချစ်လို့ယူခဲ့ကြတာမှန်ပေ
မယ့် နှစ်ဖက်မိဘက သဘောမတူလို့ ပစ်ထားလေသော
ကြောင့် ကိုယ့်ဘဝအတွက် ကိုယ်ပဲရုန်းကန်နေရသူလေ။
စီးပွားရေးလေး အဆင်ပြေလာပြန်တော့ ရုပ်ချောသဘော
ကောင်းလေး ရဲရင့်ကို သူ့မိန်းမက စိတ်မချရဖြစ်ပြန်
သတဲ့။ ခက်တာက ရဲရင့်က လူပျိုဘဝမှာ ရည်းစားများခဲ့
တော့ အဲဒီအချိန်ကြောင့်ပဲ သူ့မိန်းမက သဝန်ကြောင်ပြီး ဟို
မိန်းကလေးနဲ့သမုတ်၊ ဒီမိန်းကလေးနဲ့သမုတ်ဖြစ်လာတော့
ရဲရင့်မယျာမှာ အနေကျနေရာသည်။ ဒါကြောင့် မိန်းမယူမိ
တာ မှားတယ်ဟု ခဏခဏညည်းပြတတ်သူ။ သူငယ်ချင်း
တွေကို စနောက်ပြီးသာ မင်းတို့မိန်းမယူကြတော့ အရွယ်
လွန်ရင်မကောင်းဘူး။ ငါ့ကိုကြည့် ဘယ်လောက်ပျော်စရာ
ကောင်းလဲဟု မခံချင်အောင်ပြောလေ့တော့ရှိသည်။

“မင်းငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်တာ ဘာကိစ္စလဲ ရဲရင့်”
“ဪ . . . လူနဲ့ငှက်ပေါင်းဖက်ရတာဆိုတော့
မင်းတို့လင်မယား အဆင်ပြေရဲ့လားလို့ မေးမလို့”

“နောက်ဆုံးတော့ မင်းလည်း ဒီဘူတာဆိုက်တာပဲ
နော်”

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဝါသနာလေ”
ဖန်ဆင်း လေပြင်းတစ်ချက် မှတ်ထုတ်လိုက်မိ
တော့၏။ ကျန်တဲ့နှစ်ကောင်လည်း ဘယ်အချိန်ပေါ်လာပြီး
မေးဦးမယ်သိဘူး။ တော်တော်ရှုပ်တဲ့ကောင်တွေ။

“ဖန်ဆင်း အသံတိတ်လှချေလား။ ဘာလဲ
ငှက်ကလေးက မပြောရဘူးလို့ နှုတ်ပိတ်ထားလို့လား”

“တော်စမ်းပါကွာ။ ငါအချိန်မရဘူး။ အလုပ်တွေ
ရှိသေးတယ်။ အနှောင့်အယှက်မပေးနဲ့တော့”

ဖုန်းကို ဇွတ်ပိတ်ပစ်လိုက်ရတော့၏။ မဟုတ်ရင်
ဒီကောင် လေကြောရှည်နေဦးမှာ။

နံရံကိုမှိုပြီး ပြီးခဲ့တဲ့အဖြစ်အပျက်ကလေးတွေကို
တွေးမိတော့ရင်ထဲမှာ လှိုက်ဖိုနွေးထွေးသွားလေသည်။

အခန်း (၂၀)

“မာမိကလည်း ငှက်ကလေး ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ဘာမှမလုပ်တာကိုက အပြစ်ဖြစ်နေတာလေ။
ညည်း ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ်မသိဘူးလား”

အပြစ်ရှိတယ်ဆိုရအောင် ငှက်ကလေးက ဘာ
အမှားလုပ်ခဲ့လို့လဲ။ မာမိတို့က ငှက်ကလေးဆိုရင် ဘယ်
တော့မှ အကောင်းမြင်တာမဟုတ်ပေ။ ခုလည်းကြည့် လူ
လစ်ပြီဆိုတာနှင့် ဆူတော့တာပဲ။

“ငှက်ကလေး”

“ရှန်”

“ညည်း ငါ့ကို မျက်နှာပျက်အောင်တော့ မလုပ်နဲ့
နော်။ ငါ့အကြောင်းသိတယ်မဟုတ်လား”

“အာ . . . မာမိကလည်း ဘာလိုင်းကြီးပဲ။ ငှက်
ကလေး မာမိစကားကို နားထောင်ပြီး ဒီလူကို ယူရမယ်ဆို
လို့ ယူပြီးပြီလေ။ ဘာလို့သေးလို့လဲ”

“ယူပြီးရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူးအော့”

မာမိကို ငှက်ကလေး မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်
သည်။ ဘယ်စာအုပ်ထဲက ဆုံးမစာတွေ ရွတ်ပြဦးမလဲမသိ
ဘူး။ အိမ်မှာတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ။ တစ်ည တစ်ညဆုံးမလို့
မပြီးနိုင်လို့ တစ်ခါတလေ ငှက်ကလေး ငှက်တုတ်တောင်
အိပ်ပျော်ခဲ့ရသေး။ အကြီးနှစ်ကောင်ကိုတော့ ဘာမှမပြော
ဘဲ ပစားပေးပြီး ငှက်ကလေးကိုဆို ဘယ်တော့မှအကောင်း
မပြောပေ။ ဆယ်တန်းအောင်တုန်းက မိန်းကလေးဆိုတာ
မီးဖိုချောင်ကိစ္စနိုင်ရမယ်ဆိုပြီး သင်လိုက်တဲ့ချက်နည်း။
ဖြတ်နည်းတွေ လုပ်လိုက်ရတာ ဖတ်ဖတ်ကို မောနေတာပဲ။
ကြားဖူးပေါင် စကားလူးအောင်ပါပဲ။ သူများတွေဆို ဆယ်
တန်းအောင်လို့ မိဘတွေက ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ဟိုဟာ

ဝယ်ပေး ဒီဟာဝယ်ပေးနဲ့ လိုချင်တာရသတဲ့။ ငှက်ကလေးရဲ့ ဆယ်တန်းအောင်ခြင်း အထိမ်းအမှတ်ကတော့ မီးဖိုထဲမှာ ချွေးအလူးလူးနဲ့ ချက်ပြုတ်ရ၊ ပြေးလွှားရနဲ့ပဲ ဂုဏ်ပြုခံရတာ။ ကဲ . . . ဘယ်လောက် ဒေါသဖြစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ဗာမီလဲ။ သူမ တွေးနေတုန်းမှာပဲ ဗာမီက စကားဆက်လာသည်။

“ညည်းရဲ့ အချိုးကိုပြင်ရမယ်”

“လာပြီ”

ဒီအသံက တိုးတိုးတိတ်တိတ်ကလေးပါ။ ဗာမီသာ ကြားလို့ကတော့ ဒေါက်ခနဲ ထခေါက်မှာကျိန်းသေး။

“ကိုယ်က အရင်လို လွတ်လပ်သူ မဟုတ်တော့ဘူး။ အိမ်ထောင်ကျပြီဆိုကတည်းက ကိုယ့်ဘက်က မယားဝတ္တရားကိုတော့ ကျေနပ်ရမယ်”

စိတ်ချ မပူနဲ့။ အဲဒီဝတ္တရားဆိုတာကို ကားနဲ့ကျိတ်ပြီး စိစိမှုန့်မှုန့်ကျေနပ်အောင်လုပ်မယ်။

“အိမ်ရှင်မပီသအောင် မီးဖိုထဲဝင်ရမယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ယောက်ျားရဲ့ ဝေယျာဝစ္စမှန်သမျှ ကိုယ်ပဲလုပ်ပေးရမယ်။ လင်ကို ဘုရား၊ သားကိုသခင်တဲ့။ ကိုယ့်လင်

ယောက်ျားကို အိပ်ရာဝင်ဦးချပြီးမှ အိပ်ရမယ်”

အံ့မယ် . . . ရာရာစစ သူ့ကိုပဲ ဘုရားလိုကိုးကွယ်ဦး ဦးချအိပ်ရဦးမတဲ့။ ဝေးသေးတယ်။ အဲဒီလိုသာလုပ်ရင်ဆိုပုဂ္ဂိုလ်က အိမ်ထောင်ဦးစီးဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ပြီး အသားလွတ်အသားယူနေမှာ။ ဒါပေမဲ့ ပေါ်တင်စော့ ဗာမီအတွက် မငြင်းရဲပါဘူး။ ခံမပြောနားမထောင်လုပ်ရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့။ လူကိုအနိုင်ကျင့်တဲ့လူကြီး ကောင်းကောင်းပညာရှိပေးရမယ်။

“ငှက်ကလေး”

“ရန်”

“ထူးပုံကိုက ငါပြောတာတွေကြားရဲ့လား”

“ကြားပါတယ် ဗာမီရဲ့။ ဗာမီက ငှက်ကလေး ဆိုသိပ်ကြပ်တာပဲ။ တကယ် စိတ်ညစ်ဖို့ကောင်းတယ်”

“ဘာအေ့”

ဘာအေ့ဆိုတဲ့အသံက နောက်က လက်က နားလယ်မှ ဆံစတွေကို တင်းခဲဆွဲလိုက်တာကအရင်။

“အား . . . နာတယ်ဗာမီရဲ့”

“ဒါတော့ နာတတ်သလား။ နှလုံးသားတွေကရော

မနာတတ်ဘူးလားဟင်။ ပြောလိုက်ရင် စိတ်ညစ်တယ်။ စိတ်ညစ်တယ်နဲ့။ စိတ်ညစ်လို့ အပြောမခံချင်ရင် အပြောကင်းအောင်နေပါလား။”

“ကလေးကို အဲဒီလောက် အကြပ်မကိုင်ပါနဲ့ မဇ္ဈရယ်။ နောက်တော့ အိမ်ထောင်သက်တမ်းရင့်တဲ့အခါ သူ့အလိုလို ပြုပြင်လာပါလိမ့်မယ်”

မာလာတို့ လင်မယားစင်လာတာနှင့်တိုးလေသဖြင့် ဒေါ်မဇ္ဈ အလျော့ပေးလိုက်ရလေသည်။ ခွေးမက မျောက်မူးလဲ။ ယောက္ခမတွေက အဖြစ်သည်းသည်း လိုက်လည်းလိုက်ကြပါပေတယ်။

“မာလာနော် နေရာတကာ အဖြစ်သည်းပြနေတာ မဇ္ဈ မကြိုက်ဘူးသိလား။ ဆုံးမနေတဲ့ကြားကတောင် ဒီဖုံဖြစ်နေတာ။ မဆုံးမဘဲများထားရင်တော့ ဟင်း . . . မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ သိန်းခိုပြည် မီးလောင်တာထက်ဆိုးမယ်”

“သမီးကငယ်ပါသေးတယ် မဇ္ဈရယ်။ ကျွန်တော်တို့အမြင်တော့ ကလေးစိတ်မကုန်သေးလို့ ဆိုးတာနဲ့တလေးကလွဲရင် ကျန်တာအားလုံးသိတတ်ရှာပါတယ်”

“ကိုပေတစ်ရာရယ် ရှင်မှာလည်း နဖူးကွဲထားတာ

တောင် မမှတ်နိုင်သေးဘူးနော်”

ဒေါ်မဇ္ဈပြောလိုက်တော့ ဦးပေတစ်ရာ သူ့နဖူးကို လက်နှင့်စမ်းမိလိုက်၏။ အဲဒီနေ့က အဖြစ်အပျက်ကို တွေးလိုက်မိရင် နဖူးတွေ အဖျားတက်ချင်တာတော့အမှန်။

“နောက်ဆုံး ငါတစ်ခု သတိပေးမယ်။ ငှက်ကလေးနားထောင်”

ငှက်ကလေးဘက်သို့ပြန်လှည့်လာပြီ။

“ဒီနေ့ကစပြီး ညည်း ကွာထားတွေ၊ မရှာပင်နဲတွေ မဝတ်ရဘူး။ ထဘီပဲဝတ်ရမယ်။ မနက်ဖြန် ငါကိုယ်တိုင် ထဘီတွေ ဝယ်ပေးမယ်”

“မာမိကလည်း ပြောလိုက်ရင်တလွဲကြီးပဲ။ ဒီနေ့ကစပြီး ဘောင်းဘီမဝတ်ရဘူးလို့လဲထားသေး။ မနက်ဖြန်မှ ထဘီဝယ်ပေးမယ်လဲဆိုသေး။ ဒီနေ့ကစတော့ ဒီနေ့ ငှက်ကလေး ဘာကိုဝတ်ရမှာလဲ။ ဒီရီထဲဝင်နေရမလား။ စောင်ဝတ်ပြီး အခန်းအောင်းနေရမလားပြော”

“ဟဲ့ . . . ငှက်ကလေး”

စကားအကျအနကို အထကောက်ရွှံဆိုလိုက်သော ငှက်ကလေးစကားကြောင့် ဒေါ်မာလာတို့ လင်မယား

ပြုံးစိစိဖြစ်ကုန်သည်။ ဒေါ်မခွေမှာသာ ရယ်ချင်စိတ်ကို မျှ သိပ်ထားရ၏။ ရယ်လို့မဖြစ်ဘူးလေ။ ငှက်ကလေးက လွယ် တဲ့ ငှက်ကလေး မဟုတ်ဘူး။ ရှေ့ကခင်းပေးရင်း နောက် ကူနေ နင်းလိုက်တတ်တဲ့နေရာမှာ ကျွမ်းကျင်ပါဘိသနဲ့၊ ဒါကြောင့် ခပ်တည်တည်နဲ့သာ . . .

“ဒီနေ့ ဝတ်စရာမရှိတာဘဲ ငါ့လုံချည်တွေ ယူဝတ် ပေါ့”

“မဝတ်ချင်ပါဘူး။ မာ့ပီထဘီတွေက လူကြီးစော် နံနေမှာ”

“အံ့မယ် . . . ပြောတာကြည့်စမ်း။ ကဲ”

“ဒေါက်”

လူကြီးစော်နဲ့ထဘီကို မဝတ်ခင်ဘဲ ခေါင်း ကတော့ ပူသွားသည်ပါပဲလေ။

အခန်း (၂၀)

“ဟောဗျာ”

ဖန်ဆင်း ကိုယ့်မျက်လုံးပင် ကိုယ်မယုံချင်။ မျက် လုံးကို ပွတ်သပ်ကြည့်ရအောင်လည်း အိပ်မှုနံရံဖွား အိပ်ရာ က ထလာချိန်လည်းမဟုတ်၊ ဘီယာတွေသောက်လာလို့ ရီဝေနေတာမျိုးလည်း မရှိဆိုတော့၊ အိပ်မက် မက်နေတာ လားလို့ပဲ တွေးစရာကျန်တော့သည်။ ရှုပ်အင်္ကျီပွပွနှင့် လုံ ချည်ကို ခြေဖူးတိုးဝတ်ထားသော ငှက်ကလေးကို မြင်လိုက် ရတော့ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ ဝမ်းသာသွားရလေ၏။ ဒါ မာပီ အချိုးပြောင်းပေးတာပဲဖြစ်ရမယ်။ လုံချည်ကို ဝတ်လေ့ဝတ် ထမရှိဘဲနှင့် ဝတ်ရတော့ အဆင်မပြေဘူးထင်ပါရဲ့။ ရှည် ထွက်နေသော လုံချည်ကို တက်နင်းမိပြီး ငှက်ကလေး လဲ

ကျမလိုဖြစ်သွားတော့ ဖန်ဆင်း ခွီးခနဲရယ်မိသွားလေလျှင်

“ခင်ဗျား ဘာရယ်တာလဲ”

အဲ . . . သူ့ကိုရယ်တာဆိုရင် ရန်ထောင်ဦးမှာ၊ အတော်ပဲ။ ဖန်ဆင်း ဝတ္ထုတစ်အုပ်ကို ဒီနေ့မှ စိတ်လိုလက်ရ ဖတ်နေမိတာနဲ့။

“ငှက်ကလေးကိုကြည့်ပြီး ရယ်တာမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ရပါဘူးကွာ။ ဒီမှာ ငါ့ဘာသာ ဝတ္ထုဖတ်ပြီး ရယ်စရာတွေလို့ ရယ်တာပါ”

မယုံသင်္ကာမျက်လုံးနှင့် ငှက်ကလေး သူ့လက်ထဲက စာအုပ်ကို လှမ်းကြည့်လေ၏။ အကြည်တော်ဆိုတဲ့ ကလောင်ကိုမြင်လိုက်တာနှင့်ပဲ ငှက်ကလေး ယုံသွားပုံရလေသည်။ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ လျှော်ဖွပ်ရန်ထည့်ထားသောခြင်းထဲကအဝတ်တွေကို ဆွဲထုတ်နေသည်။ ဖန်ဆင်း မနေသာဖြစ်သွားလေ၏။

“ငှက်ကလေး အဲဒါဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မမြင်ဘူးလား အဝတ်တွေယူနေတာ။ ခင်ဗျား ကြီးကိုယ်ကိုဝတ်တဲ့ အဝတ်တွေ လျှော်ပေးရမယ်လို့ မာမီ အမိန့်ထုတ်ထားလို့”

“မင်း တော်တော် အကျိန်ပက်စက်တာပဲ။ ကျိန်စာဆိုတာ စူးတတ်တယ်ကွ။ မင်းနားလည်ရဲ့လား။ ဆင်ဗွေ၊ မြင်းဗွေထက်၊ နှုတ်ဗွေဆိုးတယ်ဆိုတာ သတိရဦး”

ငှက်ကလေး နှုတ်ခမ်းဆူလေပြီ။ မာမီ မပြန်သေးသရွေ့တော့ ငှက်ကလေး အနေကျနေရသည်ပါပဲ။ မြန်မြန် ပြန်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရတာလဲ ဘုရားနားငြီးလှရော့မယ်။ မာမီ ဘယ်တော့ပြန်မှာလည်းလို့မေးတိုင်း “ညည်း မှင်သေ ကျိုးကျဖြစ်မှ ပြန်မယ်” တဲ့။ ဒါကြောင့် မာမီ မြန်မြန်ပြန်အောင် အောင့်အီသည်ခံပြီး မှင်သေကျိုးကျ လုပ်ပြနေရတာ။

“ပေး . . . အဲဒါတွေ”

ဦးဖန်ဆင်းက သူ့မလက်ထဲမှ အဝတ်တွေကို ဆွဲယူလေသဖြင့် ငှက်ကလေး မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မင်း အဲဒီလောက်အထိ လိုက်လုပ်ပေးဖို့မလိုဘူး။ ဒါတွေလုပ်ဖို့ ဒေါ်ဖြူမရှိတယ်”

အလဲ့ . . . တယ်ဟုတ်ပါလား။ ဒီလို အလိုက်သိ ပေးပြန်တော့ ဦးဖန်ဆင်းက ချစ်ဖို့ကောင်းသွားပြန်ရော။

အဲလေ ခင်ဖို့ကောင်းတာလို့ ပြောရမှာ။ ဟန်ကိုယ့်ဖို့တဲ့
ငှက်ကလေး သူ့ဆွဲယူတာကို လွှတ်မပေးဘဲ . . .

“နေပါစေ။ ငှက်ကလေးကို တာဝန်ပေးထားတာ
ငှက်ကလေးပဲလုပ်မယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ ကိုယ်က မလုပ်နဲ့ဆိုရင်
မလုပ်နဲ့ပေါ့။ မင်းရဲ့လက်က နုနုလေးတွေ ဆပ်ပြာရေစင်ပြီး
ပေါက်ကုန်မှာစိုးလို့ပြောတာ”

“ဦးဖန်ဆင်း ငှက်ကလေးကို တကယ်မလုပ်စေ
ချင်တာလား”

“နောက်နေရအောင် ငါက ကလေးမှမဟုတ်တာ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော”

“နေဦး”

ငှက်ကလေး လှည့်ထွက်သွားပယ်လုပ်တော့ ဖန်
ဆင်းက သူမ လက်ကလေးကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။
ငှက်ကလေးက ဘာလဲဟူသော သဘောနှင့်မေးဆတ်ပြ
လေ၏။

“ပြောစရာရှိတယ် ခကထိုင်ဦး”

ငှက်ကလေး သူထိုင်ခိုင်းတဲ့နေရာမှာပဲ ထိုင်ချ

လိုက်သည်။ သူကလည်း ငှက်ကလေးဘေးမှာ ပူးပူးကပ်
ကပ်ဝင်ထိုင်ရင်း ငှက်ကလေးပခုံးကို ဖက်လေ၏။ မဖက်ပါ
နဲ့လို့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ပြောလိုက်ရင် လင်မယားချင်းပဲ
ဆိုတဲ့ စကားပဲထွက်လာဦးမှာလေ။

“ကဲပြော . . . ဘာပြောမှာလဲ”

“လူကြီးတွေက ပြောခိုင်းနေကြတယ်”

“ဟင် . . . ဘာတွေပြောခိုင်းပြန်ပြီလဲ”

ဖန်ဆင်း ချစ်ဇနီးကို မြတ်နိုး၍မဝနိုင်သော မျက်
ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်လိုက်မိသည်။ ငှက်ကလေးက သူ့ဘဝရဲ့
နတ်သမီးလေးပါ။ ငှက်ကလေး သူ့ကိုပြန်ချစ်လာအောင်
သူ့မှာစွဲအားရှိဖို့လိုပြီလေ။

“ငှက်ကလေး သန္ဓေတားဆေးတွေ ဘာတွေ
မသောက်ရဘူးနော်။ လူကြီးတွေက မြေးချီချင်နေပြီတဲ့”

“ဟင်”

ငှက်ကလေး ကျောကော့သွားလေ၏။ ရှက်တာ
ကြောင့် မျက်နှာတစ်လုံး ပန်းရောင်စက်တွေ ဖုံးလွှမ်းသွား
လေသည်။ ဘာစကားတွေ လာပြောနေတာလဲ။ ငှက်
ကလေးဖြင့် အဲဒါတွေကို သတိတောင်မရဘူး။ ရှက်လို့

ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မမေးဘူး။ ဘာဆေးမှလည်း သောက်ရ
ကောင်းမှန်းမသိတာကို သူက လာပြောနေသေးတယ်။

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးခိုင်မြဲ
အောင် ငှက်ကလေး ကလေးယူရမယ်။ ဒါမှ လူကြီးတွေ
လည်း စိတ်ချမ်းသာရမှာ”

“ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ။ နားရှက်ဖို့ကောင်း
လိုက်တာ”

“ဒါရှက်စရာလားကွာ။ ဒါမိန်းမဝိုင်းရဲ့”

“တော်တော်”

ငှက်ကလေးပျက်နာက တော်တော်ကိုပဲ ပျက်
ယွင်းနေသည်။ လင်ယူသားမွေးလုပ်တဲ့ မိန်းမတွေ ဘဝများ
မလွယ်ပါလားနော်။ ဒီလိုကိစ္စမျိုး လောကမှာ ကိုယ်တစ်
ယောက်တည်း လုပ်မိတာဆိုရင် လဲသေလိုက်ဖို့ပဲကောင်း
တော့တယ်။ အစကတော့ လက်ထပ်ခြင်းဆိုတာကို လွယ်
လွယ်လေးလိုပဲ ငှက်ကလေးထင်ခဲ့တာ။

“ငှက်ကလေးက ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာ။
ကလေးမယူချင်သေးဘူး”

“ချာတိတ်ကလည်းကွာ တကယ့် ကလေးလေး

အတိုင်းပဲ။ ကလေးယူတာပဲ ငယ်တာကြီးတာနဲ့ဆိုင်လို့
လား။ အချို့မယူချင်ကြတာက စီးပွားရေးနောက်ကျမှာစိုးလို့
ကွ။ ငှက်ကလေးက ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘူး။ ကလေးပဲ မွေး
ပေး။ စီးပွားရေးကိစ္စ ကိုယ်ပဲကြိုးစားပြီးလုပ်မယ်”

ငှက်ကလေး တွေတွေဝေဝေလေးဖြစ်နေသည်။
ဖန်ဆင်း ဘာကြောင့်ကလေးလိုချင်တာလဲဆိုရင် ငှက်
ကလေးကို သိပ်ချစ်လို့ပါ။ သား၊ သမီးဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်
ကြိုးလေးနဲ့ ငှက်ကလေး သူ့ရင်ခွင်ထဲကနေ ထွက်မပြေး
နိုင်အောင် ချည်နှောင်ထားချင်သည်။ သူ ငှက်ကလေးကို
စိတ်မချပါဘူး။ အချစ်မကျမ်းတဲ့ ဖန်ဆင်းတောင် သူမကို
နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်မိသွားခဲ့တာ။ ခု ငှက်ကလေးနဲ့ရွယ်တူ
ကောင်လေးတွေဆိုရင် နုနယ်တဲ့နုလုံးသားပိုင်ရှင်တွေ။
ငှက်ကလေးကို မြင်ရင်မချစ်ကြပါဘူးလို့ ဘယ်သူက
အာမခံမှာလဲ။

“ငှက်ကလေး”

“ဟင်”

“ကိုယ်မညာချင်တော့ဘူးကွာ”

“ဘာကိုလဲ”

“ကိုယ် ငှက်ကလေးကို ချစ်တယ်”

“ခင်ဗျားပဲ ကပ္ပလီမဆို”

“အဲဒါ အရင်ကပြောတာ။ ငှက်ကလေးက တကယ်ကပ္ပလီမလေးမှ မဟုတ်တာ။ မယ်ကုသလေးလေ”

ပြောရင်း ဖန်ဆင်းက သူမ၏ လက်ခုံနုနုလေးကို နှမ်းရှိုက်လေ၏။ ငှက်ကလေးရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာ တာ ရင်ခုန်တယ်ဆိုတာလား။ ဒါဆို ငှက်ကလေးလည်း သူ့ ကို ချစ်နေမိပြီလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးဖန်ဆင်း သိလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ ငှက်ကလေးက ချစ်တယ်ဆိုရင် သူ့ဘက်က အချစ်နဲ့များပြီး တောင်းဆိုမှုတွေများလာဦးမှာ။

“ငှက်ကလေးရော ကိုယ့်ကိုချစ်ရဲ့လား”

“ငှက်ကလေး မချစ်တတ်သေးဘူး”

“ငှက်ကလေးရယ်”

သူ တော်တော်ဆွေးသွားပုံရလေ၏။ ငှက်ကလေး ကတော့ ကျေနပ်သည်လေ။ သူ့အချစ်ကို ကိုယ်ကရလိုက် ပြီ။ ကိုယ်ကတော့ သူ့သိအောင် ပြန်မပေးနိုင်သေးပါဘူး။ သူ ငှက်ကလေးအပေါ် ဘယ်လောက်သည်းခံမလဲ စောင့် ကြည့်ဦးမှာ။

“ရပါတယ်။ ငှက်ကလေး ကိုယ့်ကို ချစ်လာမယ့် နေ့ကို ကိုယ်မျှော်လင့်နေမယ်”

“ဦးဖန်ဆင်း”

“အဲဒီလို မခေါ်နဲ့တော့။ မသင့်တော်တော့ဘူး”

“အဲဒီလိုမခေါ်လို့ ငှက်ကလေးက ဘယ်လိုခေါ်ရ မှာလဲ”

“ကိုကိုလို့”

သူမပြင်အောင် ငှက်ကလေး ခိုးပြုံးလိုက်၏။ ရင် ထဲမှာတော့ ကိုကိုလို့ ခေါ်လိုက်တော့မယ်နော်။ လက်တွေ့ မှာတော့ . . .

“အာ . . . မခေါ်ချင်ပါဘူး။ အဲဒါက သိပ်ချစ်ကြ တဲ့ချစ်သူတွေမှ ခေါ်ကြတာ။ ငှက်ကလေးနဲ့ ဦးဖန်ဆင်းက လူကြီးတွေ”

“တော်ပါတော့ ငှက်ကလေးရယ်”

ဖန်ဆင်း သူ့လက်နှင့် ငှက်ကလေးပါးစပ်ကို ပိတ် လိုက်သည်။ မကြားရဲပါဘူးလေ။ လူကြီးတွေ အတင်းပေး စားလို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြတာဆိုပေမယ့် ကိုယ်က ရင်ထဲ အသည်းထဲမှာ အနှိုင်းမဲ့မေတ္တာမျိုးနဲ့ချစ်မိခဲ့လို့ သူ့ကို လက်

ထပ်ခဲ့တာ။ သူကတော့ လူကြီးတွေကို မလွန်ဆန်နိုင်လို့
ထွာရားသက်သက်နဲ့ ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ခဲ့တာ။ အဲဒါ
ကြောင့်ပဲ ဝတ္တရားကိုချေဖျက်ပြီး အချစ်ကိုဆက်နှယ်ပေး
မယ့် ပေါင်းကူးတံတားလေးကို သူမျှော်လင့်နေခဲ့တာပါ။

“ဦးဖန်ဆင်း”

“ပြောလေ”

“လွတ်တော့။ ငှက်ကလေး လုပ်စရာတွေရှိသေး
တယ်”

“ဒေါ်ဖြူမ လုပ်လိမ့်မယ်ကွာ”

ပြောရင်း ဖန်ဆင်းက ငှက်ကလေးကို တင်းကျပ်
စွာ ပွေဖက်ထားလေသည်။

ကိုကိုရယ် ငှက်ကလေး ကိုကို့ကို ချစ်နေပြီဆို
တာကို ပါးစပ်က မပြောတော့ဘူးနော်။ လက်တွေ့ သက်
သေပြနိုင်တဲ့နေ့ရောက်မှ ကိုကိုယ့်အောင် ငှက်ကလေး
ပြောပါ့မယ်။ အခုတော့ . . .

ငှက်ကလေး သူ့ရင်ခွင်ထဲမှနေပဲ ဦးဖန်ဆင်း
အင်္ကျီကော်လာစလေးကို ခိုးနမ်းမိလိုက်သည်။ အနမ်းခိုး
အချစ်လူဆိုးမလေးပေါ့နော်။

အခန်း (၂၂)

ဖန်ဆင်း စကားဆုံးတာနှင့် လန်ရှင်းက ကော်ဖီ
ခွက်ကို ဆောင့်ချလေသည်။ ခေါက်ဆွဲကြော် စားနေသော
လင်းနိုင်ခမျာ လန်ဖျပ်၍ ပါးစပ်မှာ တိုးလို့တွဲလဲကျနေသော
ခေါက်ဆွဲမျှင်တွေကိုပင် ဆက်မဝါးနိုင်ဘဲရှိနေသည်။

“မင်းကိုက ဆန္ဒစေတာပါ ဖန်ဆင်းရာ။ အခု
သွားပြီး ချစ်တယ်လို့ပြောတော့ ဟိုက ပိုပြီးဆိုးလို့ ကျိန်လို့
ကောင်းပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ဖန်ဆင်း။ ဘာတဲ့ . . . မယားနေစ

ကြောင်သေမှဆိုလားပဲ။ ငါလည်း သိပ်တော့မသိဘူး။ အခု ကတည်းက မင်းဦးစားပေးလိုက်ရင် နောက်ဆို မင်းမယား ကြောက်ဖြစ်ရဖို့က ၅၀% နှုန်းလောက် ကျိန်းသေနေပြီကွ

“မင်းတို့ကလည်းကွာ ငါက ချစ်တာကိုးကွ”

သူငယ်ချင်းတွေကို ပြောပြလိုက်မိမှပဲ ဖန်ဆင်း မျောက်ကို ကြက်ချေးပေသလိုဖြစ်ရပြီ။ ချစ်တာကိုပဲ သူတို့ က အပြစ်မြင်နေပြန်သေး။ ငှက်ကလေး စိတ်ညစ်မှာကို သူ တကယ်မလိုလားတာ။ ဘာကြောင့်လဲဆို စည်းကမ်းတွေ တင်းကျပ်လွန်းရင် သူ့ကိုစိတ်ပျက်ပြီး ကွာမယ်၊ ကွဲမယ် ဖြစ်လာရင် ဖန်ဆင်းပဲ ရင်ကွဲရမှာလေ။

“ချစ်တာတော့ ချစ်တာပေါ့ကွ။ ဒါပေမဲ့ အစွန်း မရောက်စေနဲ့လေ။ သူက မင်းကို ပြန်ချစ်နေရင်တော်သေး တာပေါ့။ ခုတော့ သူက မင်းကို မချစ်ဘူးလို့ ပေါ်တင်ကြီး ပြောထားတာ မဟုတ်လား”

“မချစ်ဘူးလို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူးကွာ။ သူ မချစ်တတ်သေးဘူးလို့ ပြောတာပါ”

“ဘာထူးသေးလဲ။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် သတ်တာ မဟုတ်ဘဲ အာဏာပါးကွက်သားတွေကို သတ်စေအောင်

ထုတ်ပြီး သတ်ခိုင်းတဲ့စကားမျိုးကြီး”

“ချစ်သူ”

လင်းနိုင်က ခေါက်ဆွဲအမျှင်တွေကို ပန်းကန်နှင့် ပါးစပ် သံယောဇဉ်ဖြတ်ပြီး ချစ်သူကို ခေါ်လေလျှင် ချစ်သူ က အသံတိတ် မေးဆတ်ထူးလေ၏။

“မင်းကိုယ်ချင်း မစာတတ်တာလား။ ဖန်ဆင်းကို တမင်နှိပ်ကွပ်ချင်တာလား”

“ဘာကြောတာလဲ။ ငါက ငါ့သူငယ်ချင်း မယက ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ စေတနာနဲ့ပြောနေတာ”

“မင်းရဲစေတနာက ဖန်ဆင်းအတွက် ဝေဒနာဖြစ် စေတယ်လေကွာ။ ချစ်မိပြီဆိုမှတော့ အပြစ်မရှိအပြစ်ရှာ ရောမလိုဘူး။ ဖန်ဆင်းရင်ထဲကို မင်း ဝင်ကြည့်လိုက် မီး တောက်ကြီးတစ်လုံးတစ်လုံး ကမ္ဘာလုံးလောက်ကြီး ဟုန်း ခနဲ ဟုန်းခနဲ တောက်နေပြီ”

ဖန်ဆင်း လင်းနိုင်ကို ဆဲလေတော့၏။ တကယ် တော့ လင်းနိုင် ဖန်ဆင်းကို အတည်ကိုယ်ချင်းစာလို့ ပြော ဆိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တကယ်ချစ်တတ်သူတွေဟာ များ သောအားဖြင့် ချစ်သူစိတ်ချမ်းသာစေရန် ပန်းပေးပြီး အရှုံး

နှင့်ပျော်တတ်ကြသည်လေ။

“မင်းရဲ့အလျှော့ပေး အလိုလိုက်ပြီးချစ်ပြမယ့် စီမံ ကိန်းကြီးကို တစ်ဆစ်လောက်တော့ ပြန်လျှော့ချလိုက်ဦး ဖန်ဆင်း”

“ငါက ဘယ်လိုလျှော့ရမှာလဲ”

“မတင်းလွန်း မလျှော့လွန်းပေါ့ကွာ။ မှန်မှန်လေး ဆက်ဆံ။ တစ်နေ့တန်ပြန်ရလဒ်က သူမင်းကို မြန်မြန်ချစ်ပီ တယ်လို့ ပြောလာမှာ”

“ဟုတ်ရဲ့လားကွာ။ တော်ကြာ တင်းပြီးပြတ်ကုန် ရင် ငါရင်ကွဲနာကျမှာနော် ဟေ့ကောင်”

သန့်ရှင်းက အားပေးပြီးနှင့် ဖန်ဆင်း ပစုံးကို ဖက် လိုက်သည်။ တောမကျွမ်းတဲ့ မုဆိုးလို အချစ်မကျွမ်းတဲ့ ဖန်ဆင်းခမျာ ငှက်ကလေးက ပြန်မချစ်လို့ စိတ်စနောင့် စနင်းဖြစ်နေရှာသည်။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ဒီလိုခံစားရတာကို ပဲ သန့်ရှင်း မခံနိုင်တာ။ မိဘတွေ သဘောတူပေးစားလို့ ယူလိုက်ကြတဲ့သူတွေထဲမှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဘယ်လိုမှ ချစ်ကြည့်လိုမရဘူးဆိုတာ တစ်ယောက်ယောက် က ချစ်သူရှိခဲ့ပြီး အဲဒီချစ်သူဆီမှာ နှလုံးသားကို မြှုပ်နှံတာ

ခဲ့လို့ပေါ့။ အခု ဖန်ဆင်းက ငှက်ကလေးကို ချစ်နေပြီ။ ငှက်ကလေးက ချစ်သူရည်းစားမထားခဲ့ဖူးသူ ဆိုတော့ ငှက်ကလေးက နှလုံးသားမရှိတဲ့ စက်ရုပ်၊ ကျောက်ရုပ်မှ မဟုတ်တာ။

“ဖန်ဆင်း”

“ဟင်”

“မင်းဘာမှ တွေးပူမနေနဲ့။ စိတ်ချ ငှက်ကလေး မင်းကိုပြန်ချစ်လာလိမ့်မယ်။ ငါပြောသလိုသာလုပ်”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

“အမှန်းရဲ့နောက်ကွယ်မှာ ဘာရှိလဲ မင်းသိလား”

“မသိဘူး”

“ငတုံး”

ချစ်သူက စိတ်မရှည်စွာဘဲ ဖန်ဆင်းကို ဖက်ပိုး အား ခပ်အုပ်အုပ်ရိုက်ချလိုက်၏။

“အမှန်းရဲ့နောက်ကွယ်မှာ အချစ်ရှိတယ်ကွ။ ငါ တောင်သိတယ်။ မင်းက မသိဘူးဆိုတော့ မလွန်ဘူးလား”

ဆရာကြီးလေသံနှင့် ချစ်သူတို့ကတော့ဖွဲပြီ။ ဖန် ဆင်းကလည်း ဖန်ဆင်းပါပဲလေ။

“မသိရင်မှတ်ထားပေတော့ ဖန်ဆင်းရေး၊ များများ ရန်ဖြစ်မှ မြန်မြန်ချစ်သတဲ့ကွ”

“မင်းတို့ ငါ့ကိုချောက်တွန်းနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ကျစ်”

စုတ်တသပ်သပ် ခေါင်းတခါခါတွေဖြစ်ကုန်သည်။ ဖန်ဆင်းမှာတော့ စိတ်တွေပင်ရှုပ်ထွေးလာတော့၏။

“ဒီမှာ ဖန်ဆင်း”

ဖန်ဆင်း မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်ပုံစံနှင့် သူတို့ ကိုကြည့်လိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးတွေဖို့ သူ့ကို ချောက်တွန်းတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ သိနေပါ၏။ သူ ကိုယ်တိုင်ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မယုံမရဲဖြစ်နေတာ။

“မင်းက သူ့ထက်ကြီးတယ်ဆိုပေမယ့် ခုနစ်အိုကြား ရှစ်အိုကြားအဘိုးကြီး မဟုတ်ဘူး။ နူနာဝဲစွဲနေတဲ့ လူလည်းမဟုတ်ဘူး။ ကျိုးပဲ့ပြီး အရုပ်ဆိုးဆိုး ကပ္ပလီလည်း မဟုတ်ဘူး။ မင်းရုပ်၊ မင်းပညာ၊ မင်းအဆင့်အတန်းမျိုးကို ချစ်ချင်လွန်းလို့ ဝိုင်းနေတာပါကွာ”

“ဟာ . . . ဝိုင်းနေလို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ ငါက ငှက်

ကလေး အချစ်ကိုပဲလိုချင်တာ”

“အေးလေ . . . အဲဒီ ငှက်ကလေးကရော နှလုံးသားနဲ့သွန်းဆစ်ထားတဲ့ နတ်သမီးရုပ်ကလေး မဟုတ်ဘူးလား”

ဒါလည်း ဟုတ်တာပါပဲ။ ဖန်ဆင်းခါးလျှင် ချူချင်သူတွေဝိုင်းလို့။ ငှက်ကလေးလည်း တစ်နေ့ သူ့ကိုမြန်ချစ်လာနိုင်တာပဲ။ စောစောက ချစ်သူ ပြောလိုက်တာ ဘာတဲ့။ များများ ရန်ဖြစ်မှ မြန်မြန်မြန်ချစ်မတဲ့။ အင်း . . . ငှက်ကလေးရေ ကိုကိုကို မင်းလေးမြန်မြန်သာ ပြန်ချစ်လိုက်ပါတော့နော်။

“အိန်း . . . မင်းတို့ပြောတာလည်း မှန်သလိုပဲ နော်”

“ခွေးကောင်”

ဘုန်းကြီးလေသံနှင့်ဆိုလေတော့ ဆဲသံတွေ ဆူသွားလေသည်။

အခန်း (၂၃)

မာမိမြန်မြန်ပါစေလို့ ဆုတောင်းနေတဲ့ ငှက်ကလေး တကယ့်တကယ် မာမိပြန်တော့မည်ဆိုတော့ အားငယ်စိတ်တွေ ဝင်လာသည်။ ဝမ်းလည်းနည်းကာ မျက်ရည်လည်လာတော့ မာမိက နှစ်သိမ့်လေသည်။

“မငိုပါနဲ့ သမီးရယ်။ မာမိ မကြာခဏလာလည်မှာပေါ့။ သမီးလည်း အလည်လာချင်ရင် မောင်ဖန်ဆင်းကို လိုက်ပို့ခိုင်းပေါ့”

“ဟုတ်သားပဲ ငှက်ကလေးရယ်။ မာမိကို စိတ်မကောင်းဖြစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ကွာ။ ဖုန်းဆက်လို့လည်း ရ

နေတာပဲဟာ”

“ဖုန်းဆက်တာက အသံပဲကြားရတာ။ မျက်နှာမြင်ရတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့”

ဖန်ဆင်း ဒေါ်မဉ္ဇူ၏မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လေသည်။ မိခင်နဲ့ခွဲရတော့မယ်ဆိုတော့ ငှက်ကလေး အားငယ်နေမှာပေါ့။ ဖန်ဆင်း ကိုယ်ချင်းစာပါသည်လေ။ သူတောင်ဘွဲ့တွေဘာတွေရပြီး သူများတွေလို နိုင်ငံခြားတွေ၊ ဘာတွေမသွားနိုင်တာသာကြည့်လေ။ မိဘတွေကို မခွဲနိုင်လို့ ကိုယ့်တိုင်းကိုယ့်ပြည်မှာပဲ အလုပ်လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ။ ကိုယ့်တိုင်းကိုယ့်ပြည်မှာတောင် ကိုယ့်မြို့ကနေ ခွာနိုင်တာမဟုတ်ပေ။ မလွဲသာမရောင်သာ စီးပွားရေးကိစ္စနှင့် ခရီးထွက်ရလျှင် တစ်ပတ်ပြည့်အောင်တောင် တစ်ခါမှမနေဘူးတာ။ အိမ်က မိဘတွေကို မခွဲနိုင်လို့လေ။

“ကဲ . . . မာမိ သွားတော့မယ်”

“ငှက်ကလေး . . . ကိုယ်တို့ မာမိကို ကန်တော့ရအောင်”

သူတို့ကန်တော့ကြတော့ ဒေါ်မဉ္ဇူ ဆုတွေတစ်သိဉ္စီးပေးရင်း မျက်ရည်ကျရသည်။ ဦးပေတစ်ရာနှင့် ဒေါ်မာ

လာတို့လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြလေ၏။

“သမီး”

“မာမိ”

“လိမ်လိမ်မာမာနေနော်။ မာလာတို့ကို စိတ်ညစ်အောင်မလုပ်နဲ့ကြားလား။ ယောက္ခမဆိုတာလည်း မိဘပါပဲကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မာမိ”

“မာမိ သွားမယ်”

ဒေါ်မဂ္ဂူကို ဒေါ်မာလာတို့လင်မယားပဲ လေယာဉ်ကွင်းကို လိုက်ပို့လေသည်။ တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုနေသော ငှက်ကလေးကို ဖန်ဆင်း ထွေးပွေ့နှစ်သိမ့်နေရ၏။

“မငိုနဲ့တော့နော်”

ဖန်ဆင်းက ကြင်နာယုယစွာ ငှက်ကလေး၏ ပါးပြင်က မျက်ရည်စတွေကိုသုတ်ပေးလေသည်။ ခြောက် . . . ဒီရင်ခွင်ဟာ ငှက်ကလေးစံမြန်းရမယ့် ဘုံစိမာန်တစ်ခုပဲ မဟုတ်လား။

အခန်း (၂၄)

“မမငှက်ကလေး . . . မမငှက်ကလေးရေ”

ခေါ်သံကြောင့် ငှက်ကလေး ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်သည်။ ဒီနေ့ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိကြပေ။ ဖေဖေက မိုးလင်းကတည်းက သူ့အလုပ်ကိစ္စနှင့်သူထွက်သွားပြီ။ တို့ကိုလည်း အဲလေ . . . ဦးဖန်ဆင်းကလည်း ဒီလိုပဲ ဘုမ္မဏီကိုသွား။ မေမေက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ်အိမ်မှာ ငှက်ကလေးနဲ့ ဒေါ်ဖြူမပဲ ကျန်ခဲ့သည်။ ကိုတောက်ဆိုက်က မေမေဒရိုင်ဘာဆိုတော့ ပါသွားပြီပေါ့။ ပျင်းပျင်းရို

တာနှင့် အိမ်ရှေ့က ဒန်းလေးပေါ်မှာ ထွက်ထိုင်နေတုန်း ဒီခေတ်သံ ကြားလိုက်ရတာဖြစ်သည်။ ဟိုဘက်ခြံက ဝမ်းဝမ်းနှင့်တူးတူးတို့ မောင်နှမ ငှက်ကလေးဆီသို့ ပြေးလာနေသည်။

“မမငှက်ကလေး”

“ဘာလဲ တူးတူးရဲ့”

ဟိုလေ သားတို့ခြံထဲက မာလကာပင်မှာ မာလကာသီးတွေ ပွနေတာ အကြီးကြီးတွေပဲ မမရဲ့”

“ဟုတ်လား”

“အင်း”

မာလကာသီးဆိုသောအသံကြောင့် ငှက်ကလေး ဆတ်ခနဲ ထရပ်ပြီးသားဖြစ်သွားလေသည်။ ဒါပေမဲ့ ခြေမလှမ်းဖြစ်ဘဲ ပြန်ထိုင်ချလိုက်၏။ ငှက်ကလေး သစ်ပင်တက်လို့ မဖြစ်ပါဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်မြင်လို့ ဦးဖန်ကို ပြန်တိုင်ရင် ငှက်ကလေး အဆူခံရမှာ။ အရင်က သူဆူရင် ကိုယ်ကရဲ့ခွဲတာပေမယ့်၊ ခု အဲဒီလို ငှက်ကလေးမလုပ်ချင်တော့ပါဘူး။ ဦးဖန်ကို စိတ်မညစ်စေချင်တော့ပါ။ ဦးဖန် မျက်နှာရှင်လန်းနေတာ မြင်ရလျှင် ငှက်ကလေးလည်း

ပျော်နေတတ်ပါပြီ။

“မမငှက်ကလေး”

“ဟင်”

“မာလကာသီးသွားခူးမယ်လေ”

“မခူးတော့ပါဘူး ဝမ်းဝမ်းရယ်”

“ဟင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဦးဖန်ဆူမှာ စိုးလို့လား”

“ဟုတ်တယ် ဝမ်းဝမ်းရဲ့။ ဦးဖန်က သစ်ပင်တက်

တာ မကြိုက်ဘူး”

ဝမ်းဝမ်းက တူးတူးကို ကြည့်လိုက်လေလျှင် တူးတူးနှုတ်ခမ်းလေးစုလျက် မျက်ရည်လေးတွေ ဝဲသွားသည်။ အစ်မဖြစ်သူက ပြန်ရအောင်ဟူသော သဘောနှင့် တူးတူးလက်ကိုဆွဲခေါ်ပေမယ့် တူးတူးက ပေကပ်နေသည်။ ပြီး ငှက်ကလေးလက်ကိုကိုင်၍ . . .

“မမငှက်ကလေး”

သူမ လက်ကလေးကိုကိုင်လှုပ်၍ ခေါ်နေသော တူးတူးကို သူမ ခေါင်းလေးပွတ်ပေးမိ၏။

“သား မာလာကာသီးစားချင်နေတာ မမရဲ့။ တူးတူး မတက်နိုင်လို့ မမငှက်ကလေးကို အားကိုးပြီးလာတာ”

“ဟင် . . . တူးတူးက မာလာကာသီးစားချင်လို့”

တူးတူးက ခေါင်းကလေးညိတ်လျက် မျှော်လင့်
တကြီး ငှက်ကလေးကို မော့ကြည့်နေသည်။

“ဟုတ်တယ် မမငှက်ကလေး။ မောင်လေးက
မမငှက်ကလေးကို တက်ခိုင်းမယ်ဆိုပြီးလာတာ”

“ဪ”

တူးတူးကို ငှက်ကလေး သနားသွားရလေ၏။ သူ
အရမ်းစားချင်နေလို့ ငှက်ကလေးကို အားကိုးပြီးလာတာ။
ငှက်ကလေးသာ မာလာကာသီးတက်ခူးမပေးရင် သူတို့လေး
တွေ မစားရတော့ဘူးပေါ့။ ဦးဖန်မှ အိမ်မရှိတာ။ ငှက်
ကလေး သစ်ပင်တက်တာ သူ့မြင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ အခြား
သူတွေမမြင်အောင် တိတ်တိတ်ကလေး တက်ပေးလို့ရတာ
ပဲဟာ။

“မမငှက်ကလေး”

“ကဲပါ . . . တူးတူးရယ် မမတက်ပေးမယ် ဟုတ်
ပြီလား”

“တကယ်နော်”

“အင်း”

“ဟေး . . . ဒါမှ မမငှက်ကလေးကွ။ အဲဒါကြောင့်
မမကို တူးတူးချစ်တာသိလား”

တူးတူးက လက်ခုပ်ကလေးတီး၍ ထရုန်လေ
သည်။ ပြီးတော့ ငှက်ကလေး၏ ပါးပြင်ကိုရွတ်ခနဲ နမ်းလေ
တော့၏။

“ကဲ . . . လာသွားကြမယ်”

သုံးယောက်သားတစ်ဖက်ခြံသို့ ခပ်သုတ်သုတ်
ကလေးကူးခဲ့ကြသည်။ မာလာကာပင်ဆီသို့ရောက်တော့
ငှက်ကလေး အင်ခနဲဖြစ်သွားရလေ၏။ မာလာကာပင်က မိုး
ရေတွေနှင့်ချောနေသည်လေ။

“မိုးရေတွေနဲ့ချောနေပါလား”

ဟင် . . . ဒါဆို မမငှက်ကလေး မတက်နိုင်ဘူး
ပေါ့။ သွားပါပြီကွာ”

မျက်နှာကလေးအိုသွားသော တူးတူးကိုကြည့်၍
ငှက်ကလေးပြုံးလိုက်မိသည်။

“ကဲပါ . . . တူးတူးရယ် မျက်နှာလေးညိုမသွား
ပါနဲ့။ မမရအောင် တက်ပေးမယ်စိတ်ချ”

ချက်ချင်းပင် တူးတူး၏မျက်နှာလေးက ပြန်လည်

ဝင်းပသွားလေသည်။ ကလေးဆိုတာ ပန်းတစ်ပွင့်လိုပဲလေ။
စိတ်ထဲရှိတာကို ဟန်မဆောင်တတ်ဘဲ လန်းလွယ်၊ ပမ်း
လွယ်သူလေးတွေ။

ငှက်ကလေး ချောနေသော မာလကာပင်ကို
အတော်လေးကြိုးစားပမ်းစား တက်လိုက်ရလေ၏။ မာလ
ကာပင်ပေါ်သို့ရောက်တော့ သူမ ဝတ်ထားသော စပို့ရှပ်
အဝါနီလေးမှာ မည်းညစ်သွားလေသည်။

ဟူး . . . တတ်နိုင်ဘူးလေ။ ပြီးမှ ရေချိုးပြီး အဝတ်
လဲရတော့မှာပဲ။ မာလကာသီးတွေကလည်း ပွနေလိုက်
တာ သူထက်ငါကောင်းပါလား။ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံးခူးပြီး
ငှက်ကလေး အောက်သို့ပစ်ချပေးလေလျှင် တူးတူးတို့
မောင်နမမှာ ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြစ်နေရှာတော့၏။

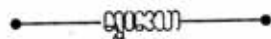
“ဟားဟား . . . မာလကာသီးတွေ အများကြီးရပြီ

ကွ”

“ဟဲ့ . . . မောင်လေး”

“ဘာလဲဟင် မမ”

“အကြီးဆုံး မာလကာသီး သုံးလုံးရွေးပြီး မမငှက်
ကလေးဖို့ ချန်ထားဦး”

“အင်းပါ . . . မမရဲ့”

ပွနေသော မာလကာသီးတွေ ကုန်လုပြီမို့ ငှက်
ကလေး သစ်ပင်ပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်။ သစ်ပင်တွေဟာ
အတက်ရလွယ်ပြီး အဆင်းရခက်သတဲ့။ တက်တုန်းက မရ
မက ဖက်တက်ပြီး အဆင်းကျမှခက်နေပြီ။ ဘယ်လိုမှ ဆင်း
မရဖြစ်နေသဖြင့် သစ်ပင်ကိုဖက်၍ လျှောချလိုက်ရလေ
တော့၏။

“အား”

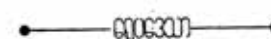
“ဟာ . . . မမငှက်ကလေး လုပ်ကြပါဦး”

အောက်သို့ရောက်လုမှ လောကြီးသွားသဖြင့် ဖင်
ထိုင်ကျသွားလေတော့၏။ သူမ၏အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ကလေး
တွေ၏ အော်သံက ဆူညံသွားလေလျှင် . . .

“ငှက်ကလေး”

“မြတ်စွာဘုရား ကယ်တော်မူပါ”

ပထမဦးဆုံး အပြေးအလွှားရောက်ရှိလာသူက
ဖန်ဆင်းဖြစ်နေသောကြောင့် ငှက်ကလေးဖြစ်နိုင်လျှင်
ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ပစ်လိုက်ချင်တော့၏။ ကုမ္ပဏီကိုသွား
တဲ့ ဦးဖန်က ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုပြန်ရောက်လာပါလိမ့်။

“ဦး . . . ဦးဖန် ကုမ္ပဏီသွားတာ မဟုတ်ဘူးလား”
“သွားတယ်။ ဖုန်းမေ့ကျန်ခဲ့လို့ ပြန်လာယူတာ။

ဘယ်နေရာနာသွားသေးလဲ”

“မနာပါဘူး”

ညာလိုက်ရပေမယ့် ခါးထဲမှာ မျက်သွားတာကို တော့ ကိုယ်သာအသိဆုံးပါ။ ဒါပေမဲ့ ခပ်မဲ့မဲ့ဖြစ်သွားတဲ့ မျက်နှာက လိပ်ညာမှုကို ဖော်ကောင်လုပ်ပေးသည်ထင်ပါ ရဲ့။

“မင်းဟာလေ ဘယ်လောက်ပဲပြောပြော အမှတ် ကိုမရှိဘူး။ သစ်ပင်တွေမတက်ပါနဲ့လို့ ပြောရတာ၊ ပြောရ တဲ့လူ အားလုံးနုပြီ။ မတော်လို့ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဘယ်လိုလုပ် မလဲ။ အများက အိမ်ထောင်ဦးစီးအသုံးမကျလို့ မဆုံးမလို့ ဆိုတဲ့ပုဒ်မကြီးတပ်ပြီး ငါ့ကိုပဲ လက်ညှိုးပိုင်းထိုးကြမှာ အဲ ဒါမင်းသိရဲ့လား”

“ဟာ . . . ဦးဖန်ကလည်း ဘယ်နေရာနာသွားလဲ မေးရမယ့်အစား ဆူပဲဆူနေတော့တာပဲ”

“ဟ . . . စောစောက

“အဲ . . . ဟုတ်သားပဲ”

ငှက်ကလေးထပ်ပြီး အထွင်မတက်ရဲတော့ပါ။ ခါး နည်းနည်းနာသွားတာကိုလည်း မညည်းညူရဲပေ။ ကိုယ့် အပြစ်နဲ့ကိုယ်ပဲလေ။

“မမငှက်ကလေးကို မဆူပါနဲ့ဦးဖန်ရဲ့။ တူးတူး မာလကာသီး အရမ်းစားချင်တယ်ဆိုလို့ မမငှက်ကလေးက တက်ပေးတာပါ”

တူးတူးက ချက်ချက်ချာချာနှင့်ပြောလေသည်။
ဝမ်းဝမ်းကလည်း . . .

“ဟုတ်စာယ် ဦးဖန်။ မမငှက်ကလေးက ဦးဖန် ဆူ မှာစိုးလို့ မတက်ဘူးလို့ပြောပါသေးတယ်”

“အဲဒါနဲ့ မင်းတို့က ဘာလို့အောင်းတက်ခိုင်းရတာ လဲ။ စားချင်ရင် မင်းတို့အိမ်ကလူတွေကို ခူးခိုင်းပါလား။ ငါ ထုထည့်လိုက်ရနာတော့မယ်”

ဖန်ဆင်း လက်ရွယ်လိုက်သဖြင့် တူးတူး ဇက်က လေး ပုသွားလေ၏။

“ကလေးတွေကို မဆူပါနဲ့”

ငှက်ကလေး ဒီနေရာမှာ ကြာကြာနေရင် ဦးဖန် ကြွက်မနိုင်လို့ ကျည်မီးနဲ့ရှုံ့တော့မယ့် အလားအလာရှိတာ

ကြောင့် ခါးကိုလက်နှင့်ထောက်၍ ကုန်းထလိုက်သည်။
ငှက်ကလေး မျက်နှာတစ်ချက်ချုံ့ပြီး ယိုင်သွားသဖြင့် သူ့
ပဲ ဖမ်းထိန်းပေးထားသည်။

“ကြည့်စမ်း တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ပေကျဲနေတာပဲ။
အိမ်ရောက်ရင် ရေချိုးပစ် ကြားလား”

“သိပါတယ်။ ဆရာမလုပ်ပါနဲ့”

“မင်း ပြောလိုက်ရင်တော့မသိတာမရှိဘူး။ လုပ်
လိုက်ရင်တော့ တလွဲချည်းပဲ။ ကြာတယ်လား”

ပါးစပ်ကလည်းပြော လက်ကလည်းလည်း ငှက်
ကလေးကို စွေခနဲပွေ့ချီသွားလေသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်
လုံး ဖအေကြီးလို ငှက်ကလေးအား တပျစ်တောက်
တောက်နှင့် မာန်မဲလေတော့၏။ အိမ်သို့ရောက်တော့
ငှက်ကလေးကို ရေချိုးခန်းသို့တန်းခေါ်သွားလေလျှင် . . .

“ဦးဖန်”

ဖန်ဆင်း ငှက်ကလေးမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်
သည်။ အရင်တုန်းက သူ့ကိုခေါ်တာ ဦးဖန်ဆင်းတဲ့။ ငှက်
ဦးဖန်တဲ့ အခြေအနေတိုးတက်လာပြီထင်ပါရဲ့။ ပြီးတော့
ဝမ်းဝမ်းပြောတာ ဘာတဲ့။ ဦးဖန်ဆန်မှာစိုးလို့ မမငှက်ကလေး

တောက်ဘူးလို့ ပြောပါသေးတယ်တဲ့။ အင်း . . . ဆက်ပြီး
မသိချင်ယောင်ဆောင်နေမှ။

“ဦးဖန် ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ”

“ရေချိုးခန်း”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မင်းကို ရေချိုးပေးမလို့”

“ဟာ . . . ငှက်ကလေးဘာသာ ချိုးမှာပေါ့။ ငှက်
ကလေးကိုချပေး”

“လျှာမရှည်နဲ့။ မင်းနဲ့ငါကလင်မယား”

“ဟွန်း . . . ဒီကားနဲ့ပဲ အနိုင်ယူနေတာပဲ”

သူ ငှက်ကလေးကို ရေချိုးခန်းထဲမှာထည့်ပေးခဲ့
ပြီး ငှက်ကလေး အဝတ်တွေကို သူပဲသွားယူပေးလေ၏။

အပြင်ထွက်ပေးပါဆိုတော့ ငှက်ကလေးကို ဘုကြည့်ကြည့်
ပြီး အပြင်ကနေ ထွက်စောင့်နေသည်။ အဲဒီယုယုမူတွေ

ကြောင့်ပဲ ငှက်ကလေးအသည်းတွေ အရည်ပျော်ကျခဲ့တာ။
ရေချိုးပြီးလို့ ငှက်ကလေး အပြင်ထွက်တော့ . . .

“လျှောက်နိုင်ရဲ့လား”

“ခြေထောက်နာတာမှ မဟုတ်တာ လျှောက်နိုင်

တာပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ။ မင်းကို ဒီလောက်ဂရုစိုက်ပေးနေတာ စေတနာရှိလွန်းလို့တော့မထင်နဲ့။ လင့်ဝတ္တရားအရလုပ်ပေးနေတာ”

ကြည့်စမ်းပြောပုံက။ ဝတ္တရားအရတဲ့ ချစ်လို့လုပ်ပေးတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ၎က်ကလေး စိတ်ကတင်းခနဲဖြစ်သွားရ၏။ ခြေဆောင့်၍သူ့ရှေ့မှ ထွက်လာခဲ့တော့ . . .

“ဟေ့ . . . နေဦး။ ပြောစရာရှိလို့”

“ဘာလဲ”

“ကြည့်စမ်း . . . ထူးပုံက လူကြီးကို မရိုမသေနဲ့ မင်းဟာလေး။ ဘီလူးလူယောင်ဆောင်ရင် ခုနစ်ရက်ပဲဆိုတာမျိုး။ မအေရှေ့မှာတော့ မှင်သေပြလိုက်တာ။ ခု ဟိုကလည်း ပြန်သွားရော မူရင်းအတိုင်းပဲ။ အချိုးကိုမပြေဘူး”

၎က်ကလေး နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ပစ်လိုက်၏။ ပြောထားဦးပေါ့။ ဂျင်းစိမ်းနဲ့မိတ်သလင်ပါပဲ ဦးဖန်ဆင်း။

“သန်ဘက်ခါ အလှူတစ်ခုသွားရမယ်။ အဲဒါ မင်းပါ လိုက်ရမယ်။ မြန်မာဆန်တဲ့အဝတ်အစားကိုပဲ မင်းဝတ်ရမယ်”

“၎က်ကလေး မလိုက်ဘူး”

“မလိုက်လို့မရဘူး။ မင်းကိုပါအောင်ခေါ်ခဲ့မယ်လို့ ငါကတိပေးထားတာ ကတိပျက်မခံနိုင်ဘူး။ မနက်ဖြန် မြန်မာဆန်တဲ့ဝတ်စုံ အမြန်ချုပ်တဲ့စက်မှာ သွားအပ်ပြီး ချုပ်လာခဲ့”

“စိတ်ချ ဦးဖန်ဆင်း။ မြန်မာဆန်လွန်းလို့ အားလုံး ဝိုင်းဝေးသွားစေရမယ်”

အံကြိတ်၍ ၎က်ကလေးဆိုလိုက်သည်။ တွေ့မယ်။ ဝတ္တရားအရဆိုတဲ့ ခင်ဗျားတစ်ခါတည်း အရှက်ကွဲသွားစေရမယ် ဦးဖန်ဆင်း။ ၎က်ကလေးတဲ့ မကျေနပ်ရင် ဒုက္ခပေးဖို့ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေက အသွေးအသားထဲမှာ အလိုလိုလိုပဲ ဒုန်းဝိုင်းပြေးနေတာ။

အခန်း (၂၅)

ငှက်ကလေး စိတ်ညစ်နှင့် သူငယ်ချင်းတွေဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အလကား ဦးဖန်ဆင်း။ ငှက်ကလေးကို သူပဲချစ်တယ်လို့ပြောခဲ့ပြီး ငှက်ကလေးနုလုံးသားတွေ အိပ်ရာက နီးထစပြုလာမှ အချိုးတွေကပြောင်းလဲသွားသည်။ ငှက်ကလေးဆိုတဲ့ သူမကလည်း သိတယ်မဟုတ်လား ဗာနခဲလေ။ သူက ဝတ္တရားနဲ့ကိုင်ပေါက်လာတော့လည်း ကိုယ်က တာဝန်နဲ့ ပစ်ထုတ်လိုက်ရုံပဲပေါ့။

“တိတိ . . . တိတိ”

နောက်မှ ကားဟွန်းတီးသံကြောင့် ငှက်ကလေးဘေးကို တော်တော်ကပ်ပေးလိုက်သည်။ ကားက ရှေ့သို့

ဆက်မသွားဘဲ သူမ ဘေးနားမှာ ရပ်သွားလေ၏။

“ဟေ့ . . . ငှက်ကလေး နင်ငှက်ကလေးမဟုတ်လား”

“ဟယ် . . . ထိုက်ထိုက်”

ငှက်ကလေးဆိုတာ သေချာသွားမှ မျိုးထိုက်ယံ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က တစ်မြို့တည်းသား သူငယ်ချင်းတွေ။ တစ်ကျောင်းတည်း ဆယ်တန်းအထိ အတူတက်ခဲ့ကြတာလေ။ ဆယ်တန်းအောင်တော့ မေဂျာမတူလို့ ကွဲသွားခဲ့ကြတာ ဘာကြာသေးလို့လဲ။ ခုမမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်တွေ့ကြတော့ နှစ်ယောက်စလုံး ဝမ်းသာဟန်တွေ ရှိနေကြလေ၏။

“နင်အဆင်ပြေရဲ့လား ငှက်ကလေး။ ခု ဘယ်အဆောင်မှာနေလဲ။ အလည်လာလို့ရအောင် ပြောခဲ့ပါဦးဟ”

“မေးခွန်းတွေကလည်း များလိုက်တာ”

“ဪ . . . ကိုယ့်သူငယ်ချင်း အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးကို ပြန်တွေ့လိုက်ရတော့ ဝမ်းသာလို့ပါဟာ”

“အေးပါ . . . ငါအဆောင်မှာမနေဘူးဟ။ ခု

အဝေးသင်ပဲတက်နေရတာ”

“ဟင် . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ထိုက်ထိုက် တကယ်ပဲမျက်စိလည်ရလေပြီ။ ၎က်ကလေးတို့ ဒီလောက်ချမ်းသာတာကို ဘာလို့ အဝေးသင်ပြောင်းတက်ရတာလဲ။ ၎က်ကလေး ရယ်လျက် . . .

“ငါအိမ်ထောင်ကျနေပြီဟ”

“ဟာ”

ထိုက်ထိုက် မယုံနိုင်စွာဘဲ ၎က်ကလေးကို ကြည့်နေ၏။

“ဟုတ်ရဲ့လား ၎က်ကလေးရာ။ ငါက နင့်ကို ပိုးမယ့်ပမ်းမယ့်သူမဟုတ်ပါဘူးဟ။ ဖြူဖြူစင်စင် သူငယ်ချင်းလိုပဲ ချစ်တာပါ။ မညာနဲ့”

“ငါအတည်ပြောနေတာ ထိုက်ထိုက်ရဲ့။ ရော . . . ဒီမှာလိပ်စာကတ်။ အလည်လာခဲ့လေ။ ငါ့အမျိုးသားနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

နမြောတာသ အကြည့်မျိုးနှင့်ထိုက်ထိုက်က ကြည့်လေလျှင် ၎က်ကလေး မနေတတ်ဖြစ်သွားရလေ၏။

“တကယ်အံ့ဩတယ် ၎က်ကလေးရာ။ နင့်ဟာက အပျိုလုပ်မယ်ဖြင့် မကြံသေးဘူး။ တန်းပြီး ယောက်ျားယူတော့တာပဲ”

“ပြောမနေပါနဲ့တော့ ထိုက်ထိုက်ရယ် မာမီပေါ့”
မာမီပေါ့ဆိုကတည်းက ထိုက်ထိုက် နားလည်လိုက်ပြီ။ မိဘတွေ အတင်းပေးစားလို့ ၎က်ကလေး ယောက်ျားယူရတာပဲဖြစ်မယ်။

“နင့်မာမီကလည်း မမိုက်ပါဘူးဗျာ။ ကိုယ့်သမီးက ငယ်ငယ်ရှိသေးတာကို ယောက်ျားပေးစားပစ်ရတယ်လို့”

“ကဲ . . . မိုက်တာတွေ၊ မမိုက်တာတွေ အသာထား။ နင်ရော ခုဘယ်မှာနေလဲ”

ထိုက်ထိုက်ကလည်း သူ့လိပ်စာကတ်ကလေးကို ၎က်ကလေးအား ပြန်ပေးပြီး . . .

“ဒီမှာ ငါ့လိပ်စာကတ်။ တို့ရန်ကုန်ကို အပြီးပြောင်းလာပြီဟ။ နင်အလည်လာခဲ့လေ။ ဒယ်ဒီနဲ့မာမီ နင့်ကို မြင်ရင် အရမ်းဝမ်းသာမှာဟ”

“အားတဲ့အခါ အန်တီကို ငါလာတွေ့ပါဦးမယ်”

“ဒါနဲ့ နင်အခု ဘယ်သွားမလို့လဲ။ ကားမပါဘူးလား”

“တစ်ခါတလေ လိုင်းကားတိုးစီးကြည့်မလို့”

ထိုက်ထိုက် ရယ်မိလိုက်သည်။ ၎က်ကလေး အကျင့်ကို သူသိပြီးသား။ မလုပ်ဖူးတာကို လုပ်ကြည့်ချင်တာ သူမရဲ့ဝါသနာလေ။ ငယ်ငယ်တုန်းကဆို တီကောင်တွေကိုင်ပြီး ငါးမျှားချိတ်မှာတင် ငါးမျှားလို့ ထိုက်ထိုက်တို့ သူ့ကိုရွံ့စရာကြီးဟုဆိုကာ အန်ခဲရသေးသည်လေ။

“ကဲ . . . မရွှေ့၎က်ကလေး လုပ်မနေနဲ့ လိုင်းကားတိုးစီးရင် လူလည်းကြပ်တယ်၊ အီးဇော်လည်းနံတယ်၊ ကြောင်မနေနဲ့ ဘယ်သွားမှာလဲ။ ငါလိုက်ဖို့မယ် လာတက်”

အီးဇော်နံတယ်ဆိုတော့ ၎က်ကလေး မျက်နှာမဲ့တဲ့တဲ့ဖြစ်သွားလေသည်။ အီးဇော်နံတဲ့ဒဏ်ကိုတော့ ၎က်ကလေးမခံနိုင်ပါဘူး။ ထိုက်ထိုက်က သူမကို လက်ဆွဲခေါ်လေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်က ဒီလိုပဲ မောင်နှမရင်းတွေလို ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေလာခဲ့ကြတာလေ။ ထိုက်ထိုက် ဒယ်ဒီနာမည်က ဦးလိပ်ကြီးတဲ့။ ဒါကြောင့် . . .

“ကျေးဇူးတင်တယ်နော် လိပ်ကလေး”

“ခွေးမ ငါထုထည့်လိုက်မယ်”

ပါးစပ်ကလည်းပြော လက်ကလည်း ၎က်ကလေး နဖူးကိုဖွဖွထုလေသည်။ ဒီလိုနဲ့ ၎က်ကလေးကို သူငယ်ချင်း

အိမ်သို့ပို့ခဲ့ပြီး ထိုက်ထိုက် ပြန်သွားလေ၏။ ထိုက်ထိုက်ကို မြင်သွားသော ကြယ်စင်က . . .

“အဲဒါ ဘယ်သူလဲ ၎က်ကလေး မိုက်တယ်နော်”

“မိုက်မှတော့ ထောင်ကျပြီပေါ့ဟဲ့”

“ဖောက်မလာနဲ့။ ငါက ကောန်းပြောတာ။ ချောတယ်ဟ”

၎က်ကလေးက မချိုမချင်ပြုံးလျက် . . .

“ဘာလဲ စိတ်ဝင်စားသွားပြီလား။ အဲဒါ ငါ့ရဲ့အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းလေ။ သူနဲ့ငါက မောင်နှမတွေလို ချစ်ကြတာ”

“ဟိတ် . . . ဘယ်သူက ရိုက်စစ်နေလို့လဲ။ သူချောတာက ဦးဖန်ဆင်းကို မသိသေးဘူး။ အဲဒါတော့ သေချာတယ်”

ကြယ်စင်ကို မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်သည်။ အဲဒီဦးဖန်ဆင်းကြောင့်ပဲ စိတ်ညစ်လို့ ဒီကိုထွက်လာခဲ့တာ။ ရုပ်ချောပေမယ့် စိတ်ပုပ်တဲ့လူကြီး။ တွေ့မယ် ဒင်းကို စိတ်ညစ်အောင်ပြန်လုပ်ရမှ ၎က်ကလေးကျေနပ်မယ်။

“ဦးဖန်ဆင်းဆိုတာနဲ့ မျက်နှာကစူပုပ်နေပါလား။

ဘယ်လိုဖြစ်လာပြန်ပြီလဲ”

“ကွိုင်တက်လာတာ”

“ဆိုစမ်းပါဦး”

ကြယ်စင်က စပေးလိုက်သည်နှင့် သူငယ်ချင်းတွေနှင့်မဆိုဖြစ်သည့် ကာလမှာ စုစည်းသိမ်းထုပ်ထားခဲ့ရသည့် မကျေနပ်မှု အထုပ်အပိုးကြီးကို ငှက်ကလေးဖွင့်ချလေတော့သည်။ ငှက်ကလေး စကားဆုံးတော့ ကြယ်စင်က ရယ်လေ၏။

“နင် နားမလည်းလိုပါ ငှက်ကလေးရယ်။ သူပြောသမျှတွေက နင့်ကိုချစ်လို့ လိမ်မာစေချင်လို့ပါဟ”

“ဟင် . . . ကိုယ့်လူသူဘက်သားပါလား။ ငါက မလိမ်မာလို့ ဘယ်သူ့ကိုစော်ကားနေလို့လဲ”

“အဲလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူးလေ ငှက်ကလေးရဲ့”

“တော်တော့ ကြယ်စင်။ ငါ့ကို ဘာမှ နားချဖို့မကြိုးစားနဲ့။ သူ့ကို စိတ်ညစ်အောင်ကို ပြန်လုပ်ရမယ်”

ငှက်ကလေးက ပြောရင်ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်တတ်တာ ကြယ်စင်သိပြီးသားပါလေ။

အခန်း (၂၆)

အလှူသွားဖို့ရာအတွက် ငှက်ကလေး ပြင်ဆင်နေတာကို ထိုင်စောင့်နေရသည်။ မလိုက်ချင်လို့ ကလီကမာလုပ်နေသော ငှက်ကလေးကို တစ်ခါတစ်ခါ ရိုက်ပစ်လိုက်ချင်၏။ တကယ်ကလေးဆိုးလေးပဲ။ ခုလည်း ပြင်နေတာကြာပြီး ထွက်လာရင်တော့ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ထွက်လာမယ်မသိဘူး။ ဟိုကောင်တွေ ကြပ်ထားလို့သာ သူ့မှာတင်းနေရတာ။ ငှက်ကလေး သူ့အပေါ် ငြိုငြင်သွားမှာကိုလည်း စိုးရသည်။ ခက်တယ် ငှက်ကလေးရယ် မင်းကိုချစ်မိတာ ခွေးလေးယားသီးကို တက်ထိုင်မိသလိုပါပဲလား။

“ငှက်ကလေး မပြီးသေးဘူးလား။ ဒီလောက် အကြာကြီးစောင့်နေရတာ၊ စောင့်ရတဲ့ လူကိုလည်း နည်းနည်းပါးပါး အားနာပါဦး”

“လာပြီ။ ပြီးပါပြီ ဧကလေး”

သက်ပြင်းမောက်ကို မှုတ်ထုတ်ရင်း ရင်တစ်မမနှင့် ဖန်ဆင်းလည်ဆန့်နေရသည်။ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ငှက်ကလေးကို အပါခေါ်ခဲ့ကြဖို့ တောင်းဆိုကြသည်။ အကောင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ လောင်းကြေးစားကြေးလေး။ ငှက်ကလေးမပါရင် သူရုံးမှာ။ သူ့အရုံးတော့မခံနိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ငှက်ကလေးကို ခြိမ်းတစ်ခါ ခြောက်တစ်လှည့်နဲ့ အရခေါ်နေတာ။

“ဟင်”

ဝိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့်ငုံထားသော မျက်နှာရှေ့သို့ ဆန်းပြားသောအဆင်တစ်ခုက တိုးဝင်လာသည်။ အပြာပေါ်မှာ ရောင်စဉ်ခုနစ်ထပ် လှိုင်းဖြတ်လာသလို တွန့်လိမ် ကွေးကောက်လာသော ချိတ်လို့ခေါ်တွင်စေသည့် ထဘီ။ အကြည့်ကို တစ်ဆင့်တင်လိုက်တော့ အားပါးပါး ထဘီအထက်ဆင် မည်းမည်းနက်နက်ကြီးကို တစ်ပြားလုံး

ဖော်၍ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ နောက်တစ်ဆင့် ရင်ဓမ္မအင်္ကျီ လက်ရှည်အပြာမှာ လက်မောင်းအောက်ရောက်မှ ပွယောင်းယောင်းဖြစ်နေ၏။ နောက်ဆုံးအဆင့် ဆံပင်၏ထုံးဖွဲ့မှုကို ကြည့်လိုက်တော့ ဖန်ဆင်း ဆိုဖာပေါ်သို့ ပက်လက်လန်၍ လဲကျသွားလေတော့၏။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဘီးစထုံး မောက်မောက်ကြီးနဲ့။ တကယ့်ဦးရွှေရိုးရဲ့ ဒေါ်မိုးအပိုင်းပါပဲ။ မျက်နှာကလေးကတော့ ကြည့်မဝနိုင်အောင် ဖူးဝင်နေပါရဲ့။ ဝတ်ထားပုံက ကလန်ကလားကြီး။ ဒီကြားထဲ ဇာပဝါကို ထပ်မြုံနေပြန်သည်။ ဒါ သူ့ကိုသက်သက်ရွဲ့နေတာ။

“ဘယ်လိုလဲ ဦးဖန် ငှက်ကလေးလှရဲ့လား”

ဖန်ဆင်း အကြောင်းသားနှင့် စကားပြောဖို့ပင် မေ့နေ၏။

“ဦးဖန် ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ငှက်ကလေး မေးနေတယ်လေ”

“မင်း”

ငှက်ကလေးကို လက်ညှိုးထိုးပြီး သူ့ဘာမှ ဆက်မပြောနိုင်။ ငှက်ကလေး အလှပဆုံးပြုံးပြလိုက်၏။ အတန်

ကြာမှ မျက်နှာကြီးညိုကာ . . .

“မင်း . . . မင်း ငါ့ကို ရွဲတာလား ငှက်ကလေး”

“ဦးဖန်နော် မတရားမစွပ်စွဲနဲ့။ ဦးဖန်ပဲ မြန်မာဆန်ဆန် ဝတ်ရမယ်လို့ ပြောတာလေ။ ဒါထက် မြန်မာဆန်တာ မရှိတော့ဘူး”

“ငါပြောတာက မင်းကို ဘောင်းဘီတွေ၊ ဂါဝန်တွေ ဝတ်မှာစိုးလို့ ထဘီနဲ့ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်လေးဝတ်ဖို့ ပြောတာကွ”

“မသိဘူး။ မြန်မာဆန်ပါဆိုလို့ မြန်မာဆန်ပြတော့ တစ်မျိုး။ ဘာဖြစ်လည်း ဒီပုံစံမြင်လို့ သူများဝိုင်းယားရင်း ဟားတဲ့သူကို ပါးဆွဲရိုက်ပစ်မယ်”

“ဘုရား . . . ဘုရား”

ဖန်ဆင်း ကြက်သီးများပင် ထသွားလေ၏။ ပြောမိတာမှားပြီထင်ပါရဲ့။ ခုတော့ သူ့မှာ ဂျမ်းပြန်ရမလို ငိုချင်း ရှည်ပဲချရတော့မလို ဖြစ်နေပြီ။ ထားခဲ့လို့လည်းမဖြစ် ခေါ်သွားလို့လည်းမဖြစ်တဲ့ ဒီပုံစံကို ဖန်ဆင်း ဘယ်ရီမှခံနေရင်ပြီး အဝတ်လဲ အခန်းပြောင်းပေးရမလဲ။

“မင်းက ဒီပုံစံပြင်လာတော့ ငါက နှုတ်ခမ်းမွေးကြီး”

ဆွဲပြီး ပုသိမ်ထီးနဲ့ပုဆိုးကွက်တုံးရှာရမှာလား ငှက်ကလေး”

“ဦးဖန်သွားမှာ အလှူမဟုတ်လား။ ရှာချင်သွားရှာလေ။ ဟိုရောက်လို့ အဆင်သင့်ရင် အလှူရှင်က ဆုငွေ တောင်ချရင်ချဦးမှာ”

“မင်းကွာ”

ငှက်ကလေးပုံစံက မချီမချည်ဖြစ်နေသည်။ ဒါ တမင်သက်သက် ဖန်ဆင်းကိုချီးတာ။ သူငယ်ချင်းတွေ မြင်ရင်တော့ ဖန်ဆင်းကို မျက်နှာမပြရဲအောင် ဝိုင်းဟားကြမှာ။ ကုလားမလို ခေါင်းမြီးခြုံပြီးသွားရရင် ကောင်းမလား . . . ဟီး။

“သားနဲ့သမီး ဘာဖြစ်နေကြကာလဲ”

အဲ . . . မေမေလာပြီ စစ်ကူးများရမလားဘဲ။

“မေမေချွေးမပုံစံကိုကြည့်ပါဦး။ အလှူကို လိုက်မယ့်ပုံတဲ့”

ဒေါ်မာလာ ငှက်ကလေးကို ဆံတုံးမှနေ ခြေဖျားအထိ နှစ်ခေါက်သုံးခေါက်ပြန်ကြည့်ကာ . . .

“ဟယ် . . . လှလိုက်တာသမီးရယ်။ ကြည့်စမ်း

နတ်သမီးလေးကျနေတာပဲ”

“ဟိုက် . . . သေရောပဲ”

ဖန်ဆင်း မေမေ့ကို အားကိုးမိသမျှမှားပါပြီ။ ဧည့်မ
ကို ဖော်လိုဆင့်၍ နောက်ကနေပင့်ပေးနေပြန်ပါပြီ။

“မေမေက လှတယ်တဲ့ ဦးဖန်ရဲ့။ ကဲ . . . မျက်နှာ
ပုပ်သိုးမနေနဲ့ သွားမယ်”

“အေး . . . မင်းကတောင် ဒီပုံစံကြီးနဲ့လိုက်ရဲသေး
တယ်ဆိုတော့ ငါက ဘာလို့ခေါ်မသွားရဲရမှာလဲ။ လာလိုက်ခို”

ဖန်ဆင်း သူမလက်ကိုဆွဲခေါ်လေတော့ သူမ
လက်ကိုရုန်းလိုက်သည်။

“ဖယ်ပါ . . . ကိုယ်ဘာသာကိုယ်လိုက်မယ်”

သူ့လက်ကိုခါထုတ်ပစ်လိုက်၏။ ၎င်းကလေး
အကြံကကုန်မှ မကုန်သေးတာ။

သူက၎င်းကလေးကို စိန်ခေါ်နေပြီလေ။ သိ
တယ်မှတ်လား ၎င်းကလေးတဲ့။ ဘာကိုရှက်ရမှာလဲ။
၎င်းကလေးက သူ့များပစ္စည်းခိုးတာမှ မဟုတ်တာ။ မရှက်
ပေါင် အသက်မောင်တော်ရေ။

“ခွပ် . . . ခွပ် . . . ခွပ်”

ကားထဲသို့ဝင်ထိုင်ခါနီးမှ နောက်ဘက်ဆီမှ

တခွပ် . . . ခွပ် မြည်သံကြောင့် ဖန်ဆင်းအကြည့်က ၎င်း
ကလေး၏ ခြေချောင်းသွယ်သွယ်လေးတွေဆီသို့ ရောက်
သွားလေသည်။

“မြတ်စွာဘုရား”

ဘုရားငါ့ဆူတစ်ဆူမကျန် ကယ်စေတံမူပါဘုရား။

“၎င်းကလေး ဒါတော့ မင်းလွန်လာပြီနော်”

“ဘာလွန်တာလဲ”

၎င်းကလေးက သူမ ခြေထောက်ကိုပြန်၍ ငဲ့
ကြည့်ရင်းဆိုလေသည်။

“အခြားဟာတွေ ရွဲတာထားပါတော့။ ဒီခုံဖိနပ်ကြီး

ကိုတော့ ငါလက်မခံနိုင်ဘူး”

ခေါင်းကိုမောရင်ကိုကော့ပြီး ခါးထောက်လျက်

၎င်းကလေးပြုံးလေ၏။

“ဒါ မြန်မာ့ရိုးရာဖိနပ်လေ ဦးဖန်ရဲ့။ သရေဖိနပ်

တွေ၊ ကတ္တီပါဖိနပ်တွေ မပေါ်ခင်က ဘိုးဘွားစဉ်ဆက် ဒီ

ခုံဖိနပ်တွေကိုပဲ စီးခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား။ မခေါ်ချင်ရင်နေ

၎င်းကလေးကတော့ ဒီဆင်ယင်ထုံးစံမျိုးကို တစ်ပြားသားမှ

မလျှော့နိုင်ဘူပါပဲ”

“တောက် . . . မင်းကွာ”

“အဟင်း”

“ရိုမ်း”

ကားပေါ်သို့တက်ပြီး တံခါးပိတ်လိုက်သံက ညင်ညင်သာသာမရှိပေ။ မျက်နှာကြီးပျက်နေသော ဖန်ဆင်းကြောင့် ငှက်ကလေးတို့ ရင်ထဲမှာဝမ်းသာလို့ ကလိကလိတောင်ဖြစ်နေပါပြီ။ တစ်လမ်းလုံး နှစ်ယောက်သား စကားမပြောဖြစ်ကြတော့ပေ။ ပြောရင်လည်း ရန်ပဲဖြစ်ကြမှာ။ အဲဒီတော့ တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည်သာ သူတို့ရဲ့ တဒဂံအဖော်မွန်။

“ဟာ . . . ဟိုမှာ ကိုဖန်လာပြီ”

“လာ . . . ကိုဖန်”

အလှူရှင်လင်မယားက ဖန်ဆင်းကို ထွက်ကြိုကြလေသည်။ စီးပွားဘက်တွေဆိုတော့ တလေးတစားပါပဲ။ သူများတွေ ရယ်ရယ်မောမော ရှိနေကြပေမယ့် ဖန်ဆင်းမှာတော့ မပြုံးနိုင်မရယ်နိုင်ပါ။ နောက်က လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်ကြောင့် ဖန်ဆင်း ဘယ်လိုမျက်နှာထားရမှန်းမသိ။

“အဲ”

“ဟင်”

အလှူရှင်လင်မယား ငှက်ကလေးကိုမြင်သွားပြီး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်ကုပ်နေကြတာကို ငှက်ကလေးကမြင်သည်။ ဘယ်ရမလဲ ငှက်ကလေးပဲဟာ။ ငှက်ကလေးနဲ့ယှဉ်တွဲမသွားချင်လို့ ရှေ့ကနေ ကောက်ကောက်ပါအောင် ထွက်သွားတဲ့ ဦးဖန်ဆင်းနောက်ကို မိအောင်လိုက်လာပြီး လက်မောင်းကို ဖက်တွယ်ထားလိုက်သည်။

“ကိုဖန် သူက”

“ကျွန်တော့်ဇနီးပါ”

ဒီလိုပဲဖြစ်ရမယ်လေ။ အံ့ဩနေသော အလှူရှင်လင်မယားကို ငှက်ကလေး ပြုံးပြနှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“နာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင်။ ညီမလေးက ချစ်စရာလေး”

အမျိုးသမီးက နှုတ်ခမ်းကို ပျားရည်သုတ်၍ဆိုလေသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ နာခေါင်းရှုံ့နေမိသည်သာ။

“သံစုံကျုံးငှက်ပါ အစ်မ။ အားလုံးကတော့ ငှက်ကလေးလို့ခေါ်ကြတယ်လေ။ ဦးဖန်ကပြောတယ် အလှူရှင် လင်မယားက အရမ်းမြန်မာမှုမြန်မာဟန်ကို မြတ်နိုးတာတဲ့။ ပြီးတော့ အစ်ကိုက မင်းမျိုးမင်းနွယ်ဆို။ ငှက်ကလေး”

ကိုလည်း မြန်မာဆန်ဆန်ဝတ်ရမယ်ဆိုလို့ ဒီလိုခဲရာခဲဆစ် အဝတ်အစားနဲ့ ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့လာရတာ။ အဆင်ပြေပါ တယ်နော်”

“ငှက်ကလေး”

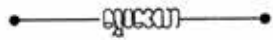
ဖန်ဆင်း အလှူရှင် ကိုမျိုးထူးကို တကယ်ပဲ အားနာသွားရလေ၏။ ကိုမျိုးထူးကို မင်းမျိုးမင်းနွယ်ပါလို့ ဖန်ဆင်းတစ်ခါမှ မပြောဖူးခဲ့ပါ။ ငှက်ကလေး သက်သက် ပြောတာ။ ဖန်ဆင်း ဒုက္ခအကြီးအကျယ်ရောက်နေရပြီ။ ကိုမျိုးထူးမှာလည်း ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေရှာ၏။

“ငှက်ကလေး . . . မင်း ကားပေါ်ကပဲ ထိုင်စောင့် နေတော့ . . . သွား”

“ဘာ”

ငှက်ကလေး၏ လက်အစုံက ခါးပေါ်တွင်နေရာယူ သွားလေ၏။

“ဦးဖန် ဒီလိုလုပ်လို့ရမလား။ ငှက်ကလေး မလိုက် ချင်ပါဘူးလို့ပြောတုန်းက ဦးဖန်ပဲမရမက ခေါ်ခဲ့တာလေ။ ခု ဒီအထိရောက်လာပြီးမှ ကားပေါ်မှာပဲထိုင်စောင့်နေရမလား။ ဒီလိုတော့မပြောနဲ့ မရဘူး။ ဦးဖန် ခေါ်ချင်တိုင်းခေါ် နှင်ချင်

တိုင်းနှင်ရအောင် ငှက်ကလေးက ဦးဖန်ရဲ့ တရားဝင်ဇနီး နော်။ ဦးဖန်နောက်မှာ ကပ်လိုက်နေရတဲ့ ခွေးမဟုတ်ဘူး သိလား”

“ဟာ . . . ငှက်ကလေး မင်းပြဿနာပဲကွာ”

သေသာသေလိုက်ချင်တော့တာမို့ ဖန်ဆင်း ကိုယ်ဖော်တဲ့ဆေး ကိုယ်မစားနိုင်ဖြစ်နေပြီ။ သူမ၏ ရန်တွေ သံစာစာကြောင့် ဧည့်သည်တွေ ဝိုင်းကြည့်နေကြလေ၏။

“ကဲပါ . . . ကိုဖန်ရယ် စိတ်ညစ်မနေပါနဲ့။ ဟိုမှာ

ကိုဖန်သူငယ်ချင်းတွေလည်း ရောက်နေကြပြီ။ ကိုဖန်ရဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းလေးကို ခေါ်သွားလိုက်ပါ။ အမြင်တစ်မျိုး ဆန်းတာပေါ့။ ဟဲ့ . . . ဟဲ့”

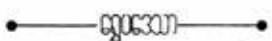
“ကဲ . . . လာကွာ”

ဖန်ဆင်း စိတ်တိုတိုနှင့်ငှက်ကလေး၏ လက်ကို ဆွဲခေါ်လာခဲ့တော့ တမံတလင်းနှင့်ခုံဖိနပ် မိတ်ဆက်သံက ခွပ်ခနဲ . . . ခွပ်ခနဲ။

“ဟာ . . . ဖန်ဆင်း မင်းကကြိုတင်သတိပေး

ကြေညာချက်နဲ့ လာတာပါလား”

“သင့်ကြောင့်မီးမလောင်ပါစေနင့်”

သူ့သူငယ်ချင်းတွေက ဝိုင်းစကြပြီ။ ၎က်ကလေး တို့က ခပ်တည်တည်ပါပဲ။ မတော်တဆပုံစံနှင့် မီးသတိပြု ခိုင်းတဲ့သူရဲ့ ခြေထောက်ကို တက်နှင်းပစ်လိုက်၏။

“အား . . . သေပါပြီဗျာ”

“အို . . . ဆောရီး . . . ဆောရီးနော်။ တောင်းပန် ပါတယ်ရှင်”

တကယ် မသိသလိုလေးလုပ်ကာ တောင်းပန်ပစ် လိုက်၏။ ဘသားချော ခြေထောက်ကနေ တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်မှုတွေ စိမ့်ဝင်သွားရောမယ်။

သန့်ရှင်း၏ရှုံ့မဲ့နေသော မျက်နှာကိုကြည့်၍ ဖန်ဆင်း ပြုံးမိသွားလေ၏။ ကောင်းတယ်။ တကယ့်ကျားပြီး ကို သွားဆွဲတာကိုး။ သန့်ရှင်းက ၎က်ကလေးကို ကျေနပ်ပုံ မရပေ။

“ဘာလဲ တောင်းပန်နေတာကို မကျေနပ်ဘူးလား”

“ဟာ . . . ကျေ . . . ကျေနပ်ပါတယ်။ ကျေနပ် ပါတယ်”

သန့်ရှင်းက ပျာပျာသလဲပြန်ပြောရလေ၏။ မကျေနပ်ဘူးဆိုရင် သိမ်းကုတ်ပြည် မီးလောင်သလိုဖြစ်တော့မှာ။

နာတာကျင်တာဘေးဖယ်ထား မီးခဲမမကို သွားမကျပ်ရဲပေ။

“ဖျပ် . . . ဖျပ်”

လျှပ်စီးလက်သလို ဝင်းခနဲ ဝင်းခနဲ ဖြစ်သွား သော မီးရောင်ကြောင့် အားလုံးလှည့်ကြည့်လိုက်ကြတော့

“ခွင့်မတောင်းဘဲ ဓာတ်ပုံရိုက်မိတဲ့အတွက်

တောင်းပန်ပါတယ်နော်။ အိုင်တင်လုပ်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ သဘာဝကိုဟန်လေးကို အမိအရရှိက်ရတာမို့ ခွင့်တောင်းဖို့ အချိန်မရလို့ပါ”

“ခင်ဗျားက”

အားလုံး၏လက်ညှိုးတွေက ဓာတ်ပုံသမားဆီသို့ ချိန်ရွယ်လျက် . . .

“ဒီညီမလေးရဲ့ပုံစံက ခုခေတ်ထဲမှာ ရှာလို့မရနိုင် တဲ့ ရှေးဆန်တဲ့ idea လေးလေ။ ကျွန်တော် သူပုံစံလေးနဲ့ ပြိုင်ပွဲဝင်ချင်လို့ပါ ခွင့်ပြုပါနော်”

အားလုံးဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်ကြ၏။ သူတို့ တစ်တွေ ဝိုင်းပြီးလက်ညှိုးထိုးကဲ့ရဲ့ချင်တဲ့ ၎က်ကလေးရဲ့ idea က အခြားသူအတွက်တော့ အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ရွှေ ယွန်းထည်ကလေးဖြစ်သွားခဲ့ပါပြီ။

အခန်း (၂၇)

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

“မင်းရဲ့ အမရာကိန္နရီ၊ မဒီသတ္တု၊ မယ်ကုသကို တော့ လက်ရောခြေထောက်ရော နာရွက်ရောလန်တယ် ဖန်ဆင်းရေ တကယ် . . . တကယ်”

“ဟုတ်ပါရဲ့ သန့်ရှင်းနားရွက်လန်နေတယ်။ မေး တောင်တိုနေသေး”

“ . . . ”

သန့်ရှင်းရဲ့နားရွက်ကို လှမ်းဆွဲရင်း ချစ်သူက ဆို လေသဖြင့် သန့်ရှင်း ချစ်သူ၏လက်ကို ပုတ်ထုတ်ရင်း ဆဲ လေတော့၏။

“မေးတိုရုံတင် ဘယ်ကလိမ့်မလဲ။ သေချာကြည့် လေ မျက်ဖြူတောင်ဆိုက်နေပြီ”

“မျက်ဖြူဆိုက်လေ ဆရာကြိုက်လေတဲ့။ ဟဲ . . . ဟဲ . . . သန့်ရှင်း ပြောခဲနား။ ပေပျဉ်ကြိုက်သလား။ ကျွန်း ပျဉ် ကြိုက်သလား။ လှလှပပလေး လုပ်ပေးမယ်”

“မင်းတို့ကောင်တွေပြောတာနဲ့ ဘုန်းကြီးပင့်ပြီး သရဏဂုံတစ်ခါတည်း တင်ရတော့မလိုဘဲ”

ရယ်သံတွေက သောသောညံသွားလေသည်။ သင့်ကြောင့် မီးမလောင်ပါစေနှင့်ဆိုသော စကားတစ်ခွန်း ကြောင့် ခုံဖိနပ်ကို မြည်းလိုက်ရသော သန့်ရှင်း၏ ခြေမနှင့် ခြေညှိုးလေးမှာ နှာစေး၊ ခေါင်းကိုက်၊ သွေးလွန်တုပ်ကွေး ဘယ်ဆေးမှပေးလို့မရအောင် မျက်ရည်ရော နှပ်ချေးပါ ထွက်နေရရှာပြီ။

“ဖန်ဆင်း”

“ဘာလဲ”

“ဖအေကို အဲဒီလိုထူးရသလား။ ဒီမှာ ပြောစရာရှိလို့”

“ပြောပါလား။ မင်းပါးစပ်ကို ဘယ်သူက ပိတ်ထား လို့လဲ”

လင်းနိုင် တွေခနဲ ဖြစ်သွားပုံရတော့ တစ်ခုခုကို ပြောသင့်မပြောသင့် စဉ်းစားနေပုံရလေသည်။ သူ့အမူ အရာကြောင့် အားလုံးစိတ်ဝင်တစား သူ့ကိုကြည့်နေကြ လေသည်။

“မင်း ငှက်ကလေးကို သိပ်ပြီးလွှတ်မထားနဲ့နော်”
ဖန်ဆင်း တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲဟု တွေးလိုက် ပိဖိ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငှက်ကလေးက ငယ် တယ်၊ လှတယ်လေ”

ရင်ထဲမှာ စိုးတိတ်မှုတစ်ခုက ချက်ချင်းပဲ ပုန်းမိ လာခဲ့ပြီ။ ဒီကောင် အတည်ပေါက်နဲ့နောက်နေတာလား။

“ငါ ရှင်းရှင်းပဲပြောတော့မယ်ကွာ။ ဟိုနေ့က ငှက်ကလေးကို သူ့နဲ့ရွယ်တူကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ စကားရပ်ပြောနေတာ ငါတွေ့ခဲ့ရတယ်။ သူတို့က ငါ့ကိုမမြင် ဘူး။ ကောင်လေးက ချောချောလေးပဲ။ ပြီးတော့ သူတို့နှစ် ယောက် ဆက်ဆံပုံက အရမ်းရင်းနှီးလွန်းတယ်။ ငါမြင်တာ ကကွာ ကောင်လေးက ငှက်ကလေး လက်ကိုဆွဲပြီး”

လင်းနိုင် ဆက်ပြောဖို့အားနာသလို ဖန်ဆင်းကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဖန်ဆင်း မျက်နှာမှာ သွေးတစ်စက်မှ မရှိတော့သလို။

“ဆက်ပြော ဘာမြင်ခဲ့သေးလဲ”

ဖန်ဆင်း အသံက မာဆတ်ဆတ်ဖြစ်နေသည်။ သူ့မျှားလင်မယားကြားမှာ ဒီစကားတွေပြောပြီး သွေးတိုး တာမဟုတ်ပါ။ ဖန်ဆင်းက ကိုယ့်သူငယ်ချင်းပေမို့ ကိုယ့် သူငယ်ချင်းနဲ့ နှစ်နာမယ့်အဖြစ်မျိုးကို လင်းနိုင် လက်မခံနိုင် ပါ။ ဒါကြောင့် တံတွေးတစ်ချက်မျှချလိုက်ပြီး . . .

“နှစ်ယောက်သား ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ကားပေါ် တက်သွားကြတာပဲ။ ငါကတော့ သူတို့ကို သိပ်မသကာဘူး”

“တောက်”

ဖန်ဆင်း လက်သီးကိုဆုပ်၍ အောက်နှုတ်ခမ်းကို ဒီကိုက်ပစ်လိုက်သည်။ မယားထိစားကြည့်တဲ့ ဖန်ဆင်း နှလုံးသားကို မြားချက်ပြင်းပြင်းထိမှန်ခဲ့ပြီ။ ကိုယ်က ချစ်ပါ တယ်လို့ပြောတာတောင် သူက မချစ်တတ်သေးဘူးတဲ့။ ငှက်ကလေး ရင်ထဲမှာ ဒီကောင်ရှိနေတာသေချာပြီ။ ဒါ ကြောင့်သာ သူ့ကို ငှက်ကလေး အမြဲတမ်း စောင့်မိန့်ရွံလုပ်

နေတာ။ မတည့်လို့ရန်ဖြစ်ကြရင် ကွဲချင်ကွာချင်တဲ့ သဘောလား။ သူ့မှာတော့ မျှော်လင့်လိုက်ရတာ။ တစ်နေ့ ငှက်ကလေး သူ့ကို ပြန်ချစ်လာမှာပဲလို့။ ခုတော့ အဲဒီမျှော် လင့်ချက်တွေ ဇောက်ထိုးလို့အမှောင်တစ်ကျိုးသမ်းခဲ့ပါပြီလား။

“မင်းမြင်ခဲ့တာ သေချာလို့လား လင်းနိုင်”

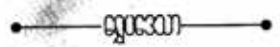
“သေချာပါတယ်ကွာ။ ငါ့မျက်စိမမှန်သေးပါဘူး။ အဝေးကြည့်၊ အနီးကြည့် အားလုံးကြည့်လင်တယ်”

ချစ်သူက စကားကိုဖြေပြောပေမယ့် လင်းနိုင်က ဘယ်လိုမှ ပီတိပင်တားဆီးလို့မရပေ။ သန့်ရှင်းက တွေး တွေးဆဆဟန်နှင့် . . .

“ဟို . . . မောင်နှစ်မတွေ၊ ဘာတွေများလားကွာ။ ရမ်းပြီးတင်းမနေနဲ့ဦး။ သံသယဆိုတာ အနှုတ်ရောက်တဲ့ ဆူး တစ်ချောင်းပဲကွ”

“သန့်ရှင်း ပြောတာမှန်တယ် ဖန်ဆင်း။ သူတို့နှစ် ယောက်ရဲ့ ဆက်နွယ်မှုကို မစုံစမ်းဘဲ ဝန်းဒိုင်းသွားကြမနေနဲ့ ဦး။ ငှက်ကလေးအကြောင်းကို သိတယ်မှတ်လား။ တော်ကြာ ဖြတ်မရတဲ့ကြိုးမဟုတ်ဘဲ ဆက်မရတဲ့ကြိုးဖြစ်နေမယ်”

“ဖန်ဆင်း”

လင်းနိုင်ကို ဖန်ဆင်း မျက်လွှာပင့်၍ကြည့်လိုက် သည်။ နာကျင်သွားတဲ့ ရင်အုံဘယ်ဘက်ကိုတော့ ဆား တစ်စက် ထိမှန်သွားခဲ့ပြီ။

“ငါက အမြင်ကိုပြောတာနော်။ တပ်အပ်မဟုတ်ဘူး”

သန့်ရှင်းနဲ့ချစ်သူတို့ သုံးသပ်တာလည်းဖြစ်နိုင်တာ မို့ လင်းနိုင် စကားကိုနည်းနည်း လျှော့ချရလေတော့၏။ ဖန်ဆင်းရင်ထဲမှာ ဘာဖြစ်သွားပြီဆိုတာလဲ ရိပ်မိလိုက်ပါပြီ။ တော်ကြာမှ ကိုယ့်ဂါထာနှင့်ကိုယ် အာပြရမှာလည်း စိုးရ၏။ ဖန်ဆင်း ထရပ်လိုက်တာကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် လင်းနိုင် မနေသာတော့။

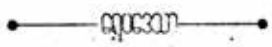
“မင်း ဘယ်ကိုလဲ ဖန်ဆင်း”

“ငါ ပြန်တော့မယ်”

“ဟာ . . . နေပါဦး”

“ပြန်မယ်ကွာ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဖန်ဆင်း ထွက်သွားလေတော့ ချစ်သူက “မင်းကြောင့်” ဟု ဆိုကာ လင်းနိုင်ကို လက်သီး ဆုပ်ပြခဲ့ပြီး ဖန်ဆင်းနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားလေတော့၏။

အခန်း (၂၈)

ဖင်ကို မီးစနှင့်အထိုးခံလိုက်ရသလို ဖန်ဆင်း
မထိုင်နိုင်ဖြစ်နေသည်။ အိမ်ပြန်လာတော့ ငှက်ကလေးကို
မတွေ့ရသဖြင့် ဒေါသတွေက ဒီဂရီတက်လာသည်။ အိမ်မှာ
အလွယ်တကူ တွေ့ရရင်တောင် ဖြေသာပါသေးရဲ့။

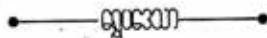
“မေမေ . . . မေမေ”

ဖန်ဆင်း အသံကိုဖြင့်၍ ခေါ်လိုက်သည်။ လာပါပြီ

မေမေ။

“ဘာလဲသား။ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့”

“ငှက်ကလေးရော”

“သူ့သူငယ်ချင်းလာခေါ်လို့ လိုက်သွားတယ် သား
ရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လာခေါ်တဲ့ သူငယ်ချင်းက ယောက်ျားလေး
မဟုတ်လား”

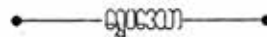
“ဟုတ်တယ်လေ။ ထိုက်ထိုက်ဆိုလား၊ ဘာလား”

“အဲဒါကြောင့်ခက်တာပေါ့။ ကိုယ့်မှာလင်နဲ့
...ျားနဲ့ရယ်လို့ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်မနေဘူး။ သူ့ကိုယ်သူ
အပျိုလေးလို တွဲချင်တဲ့လူနဲ့တွဲ၊ သွားချင်တာသွား စည်း
တမ်းမရှိဘူး။ မေမေကလည်း မတားဘူး”

“ကောင်လေးက ရည်ရည်မွန်မွန်လေးပါသားရဲ့။
အဲဒါကြောင့် မေမေ မတားတာပါ”

မေမေကပါ အလိုတူအလိုပါနှင့် ချွေးမကို မြှောက်
စားပေးထားတော့ ဖန်ဆင်းအဖို့ သူမကို ပြောဆိုဆုံးမဖို့
အရေး တော်တော်လေးခက်နေသည်။ ထပ်ခဲနဲ့ဆို မေမေ
က ရှေ့မှနေကာဆီးကာဆီးနဲ့ ငှက်ကလေးဘက်ကပါနေ
တော့ ဘယ်ကြီးကို ကိုင်ဆွဲပြီး ဘယ်လို ရုပ်သေးပွဲကျင်းပ
ရမလဲ မပြောတတ်တော့ပါ။

“အပေါ်ယံကိုကြည့်ပြီး လူကို မယုံလွယ်ရဘူး”

မေမေရဲ့ အပေါ်ယံရွှေမှုန်ကြပြီး အထဲမှာ နွားချေးချုပ်ပြီး ဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“သားက မေမေကို အပြစ်တင်နေတာလား”

“အပြစ်တင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ငှက်ကလေး မေမေချစ်တာက သားကိုနှစ်ရာ ရောက်နေမှာစိုးလို့ပြောတာ။ အိမ်ထောင်သည်ဆိုပေမယ့် ငှက်ကလေး အသက်က နှစ်ဆယ်တောင်ပြည့်သေးတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီအရွယ်တွေက စိတ်ကစားနေတဲ့အရွယ်တွေ။ ဟိုကောင်လေးက မျက်နှာပြုံးပြုံးသွားခေါခေါနဲ့ အရှုပ်ဆိုးနေတာလည်း မဟုတ်ဘူး မေမေရဲ့။ အဲဒါကို သားစိတ်မချတာ”

“သားရယ်”

သားရင်ထဲမှာ ငှက်ကလေးကို ဘယ်လောက် သံယောဇဉ်တွေ တွယ်နေပြီဆိုတာသိရတော့ ဒေါ်မာက ဝမ်းသာသွားသလို သားအတွက် စိတ်မကောင်းလည်းဖြစ် သွားရသည်။ မချစ်တတ်တဲ့နလုံးသားက ဖြစ်ရပ်မှန်မှန် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ရိုက်စစ်စရာမလိုဘဲ တရားခံမှန်လောက်အောင် ဖန်ဆင်းပျက်နာပေါ်မှာ ငှက်ကလေး ချစ်နေတဲ့အကြောင်း စိုးရိမ်ဟန်မျက်ဝန်းကို စောင်းပုံကြည့်

နှင့် သိနိုင်နေသည်လေ။

“မေမေသိမှာပါ သား မေမေတို့ စကားကိုနားထောင်ပြီး သားလိမ္မာလုပ်ပြချင်ရုံသက်သက်နဲ့ ငှက်ကလေးကို လက်ထပ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ သားကိုယ်တိုင် သူ့ကို ချစ်လို့လက်ထပ်ခဲ့တာပါ”

“မေမေ သိပါတယ်သားရယ်။ သူလည်း သားကို ပြန်ချစ်လာလိမ့်မယ်လို့ မေမေယုံကြည်တယ်။ ငှက်ကလေး တလေးဆန်ပေမယ့် ဒီလိုစာရိတ္တပျက်ပြားမယ့်အလုပ်ကို တော့ လုပ်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

သူ ငှက်ကလေးရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကို ယုံကြည်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကံကြမ္မာဆိုတာ ထရံကာသလို မျက်ဝမ်းထင်ထင်မြင်ရတဲ့ အရာမဟုတ်ဘူး။ ငှက်ကလေးကို မတွေ့ရလေလေ သူ့ရင်မှာပူလောင်လေလေပါပဲ။

“သား”

“ဗျာ”

မေမေက ဖန်ဆင်း၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်၍ ယိုင်နဲ့သွားသော ဖန်ဆင်း၏ စိတ်ချည်တိုင်ကို အပြုံးနှင့် တျားကန်ပေးထားလေ၏။

“စိတ်အေးအေးထားပါ သားရယ်။ အမှားအမှန်ဆို တာကို သံသယနဲ့ကြားခံပြီး ဆုံးဖြတ်လို့မရဘူး သားရဲ့ ဖန်ဆင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ရင်း . . .

“သား နားလည်ပါတယ် မေမေ”

“ကဲ . . . သား စိတ်တွေလန်းသွားအောင် ရေချိုး လိုက်။ ဟုတ်ပြီလား”

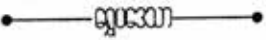
“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုယ့်ကြောင့် မေမေကို စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်ပါ။ ဒါကြောင့် ဖန်ဆင်း လေးတွဲသောခြေလှမ်း များနှင့် ဒေခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ငှက်ကလေးရေ မင်း ကြောင့် ငါ့ရင်ဘတ်မှာ ထမင်းအိုးတည်လို့ရမယ်ထင်ပါရဲ့။

ရေချိုးဖို့ အင်္ကျီကိုချွတ်ပြီး ပြန်လာရင်အဆင်သင့် ဝတ်ဖို့ ဝီရီထဲမှ အဝတ်တစ်စုံကို ထုတ်လိုက်စဉ် ထွက်ကျ သွားသော ဆေးကတ်များကို ဖန်ဆင်း ငဲ့ကောက်လိုက်၏။

“ဟင်”

သန္ဓေတားဆေးတွေ။ ကြားဖူးနားဝရှိထားသော ပုံစံမို့ တစ်ထစ်ကျထွက်လိုက်ပြီ။ စိတ်ထဲမှာ စပ်ဖျင်းဖျင်း ဖြစ်သွားရလေ၏။ ကြည့်စမ်း။ သူ့အတန်တန်ထားမြစ်ထား

တဲ့ ကြားက ငှက်ကလေး ဒီဆေးတွေကို မှီဝဲနေတာ။ သူ့ကို အလေးမထားလို့ပေါ့။ ဘာကြောင့် သူက ကလေးမယူချင် ရတာလဲ။ ငှက်ကလေး . . . မင်း ကလေးမယူချင်တာ မင်းခြေရှုပ်ချင်တိုင်း ရှုပ်လို့မရမှာစိုးလို့လား။

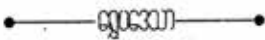
ဖြေဖျောက်ပစ်ဖို့ကြိုးစားနေတဲ့ သံသယစိတ်က ချက်ချင်းခေါင်းထောင်လာပြန်သည်။ ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့ မိန်းကလေးကို ချစ်မိလို့ ရတဲ့ဆုလာဘ်က နာကျင်ကြေကွဲ ခြင်းတွေပါလား။

မင်းရဲ့နှလုံးသားတွေ ဘာလို့ ဒီလောက်မာကျော နေရတာလဲ ငှက်ကလေး။

“ဟင် . . . ဦးဖန် ပြန်ရောက်နေပြီကိုး”

အသံကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ငှက်က လေး။ ခါတိုင်းမြင်နေကျ မျက်နှာလိုမဟုတ်ဘဲ ရန်လိုမှုတွေ ပပျောက်၍ အပြုံးမျက်နှာလေးနှင့် သူ့ဆီသို့လျှောက်လာ သည်။ သူမ ကျူးလွန်တဲ့အပြစ်ကို အပြုံးနဲ့ဆေးကြောပြီး ချေပနေချင်တာလား။ ဖန်ဆင်း သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်ပြီး။

“ဒါ . . . ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ”

“သူငယ်ချင်းလာခေါ်လို့ ခဏလိုက်သွားတာပါ။ သူ့မေမေက ငှက်ကလေးကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့”

“ဘာ”

ဖန်ဆင်း အသံက မိုးခြိမ်းသံကဲ့သို့ပင်။ ရင်ဘတ် ထဲမှာလည်း မီးတောင်ကြီးတစ်ခု ပေါက်ကွဲပြိုဆင်းသွား သလို ခံစားလိုက်ရလေ၏။

“ဘာကိစ္စ မင်းကိုတွေ့ချင်တာလဲ။ မင်းအပျို မဟုတ်ပါဘူးဆိုတာကို မသိဘူးလား။ အဟွန်း . . . ဒုတိယ ဒေါ်မာလာတစ်ယောက် ပေါ်လာပြန်ပြီးထင်တယ် ဟုတ် လား”

“ဦးဖန်ဆင်း”

ဦးဖန် စကားကြောင့် ငှက်ကလေး ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားလေသည်။ ဒါအထင်လွဲမှုတစ်ရပ်ပဲ။ သူ့ စကားကဘာလဲ။ ဒေါ်မာလာ ငှက်ကလေးကို မြင်ကတည်း က ချစ်လှပါချေချေဆိုပြီး ဈေးမအဖြစ်ရွေးချယ်သတ်မှတ် လိုက်တာ။ ခေါင်းခါလက်ကာပြလို့ လုံးဝမရခဲ့ဘူးလေ။ ခု ထိုက်ထိုက်ရဲ့မေမေကို ဒုတိယ ဒေါ်မာလာဆိုတော့ တွေးမိ လိုက်တာနှင့်ပတ်သက် တင်းသွားရလေ၏။

“ဦးဖန်ရဲ့စကားက ငှက်ကလေးသိက္ခာကို စားတစ် ချောင်းနဲ့ ခုတ်ပိုင်းချလိုက်သလိုပဲဆိုတာ စဉ်းစားမိရဲ့လား”

“စဉ်းစားစရာမှမလိုတာ။ ကိုယ်နဲ့လက်ထပ်ထား တဲ့ ယောက်ျားကို ဆက်ဆံတဲ့နေရာမှာ ပါးစပ်က စက်သေ နတ်လို တဒိုင်းဒိုင်းပစ်ပြနေပြီး အခြားလူနဲ့ကျတော့ လက် ကလေးကိုင်၊ ခေါင်းလေးပုတ်၊ အဲဒါကို အဟုတ်ကြီးပါလား ဆိုပြီး ငါက မုဒိတာပွားနေရမှာလား။ ငှက်ကလေး ပြောပါ ဦး”

“ဦးဖန် . . . ဦးဖန်စကားတွေ လွန်လာပြီနော်။ ငှက်ကလေးကို အဲဒီလိုမစွပ်စွဲနဲ့”

ဖန်ဆင်း မဲ့ပြုံးတစ်ချက်ကို နှုတ်ခမ်းလွှာပေါ်မှာ ဆော့ကကစားခွင့်ပြုလိုက်၏။ ငှက်ကလေး သူ့ကို ခပ်ချဉ် ချဉ်ဖြစ်သွားလေသည်။ အသက်ကြီးပြီး အချိန်မစီးဘူးလို့ ပြောရင် ငှက်ကလေးပဲ ရိုင်းရာကျဦးမယ်။ ကိုယ်က ယုယ ကြင်နာခဲ့တာမျိုးမရှိဘဲ။ သူများ ခင်မင်တွယ်တာ တာကို တော့ သဝံနံတို၊ ရန်လိုအူပုပ်နေတယ်။ ကိုယ်ကမပေးဘဲ သူများဆီကယူဖို့ ဘယ်တော့မှ စိတ်မကူးနဲ့ ဦးဖန်ဆင်း။

“မင်းပြောသလို ငါကစွပ်စွဲတယ်ပဲထားပါတော့။

မင်းငါ့စကားကို နားမထောင်တာတော့ ငါ့မှာခံပြင်းခွင့်ရှိပါတယ်နော်”

“ဦးဖန် အဲဒါတော့ သက်သက်ရစ်နေတာ။ ငှက်ကလေးကို ဟိုမသွားရဘူး၊ ဒီမလာရဘူး။ ဘယ်ဟာမစားနဲ့ ညာမလုပ်ရဘူး။ အစစအရာ လိုက်ပြီးပိတ်ပင်နေတာတော့ မကောင်းပါဘူး။ ငှက်ကလေးက ဦးဖန် သံပတ်ပေးပြီး ခိုင်းလို့ရတဲ့ စက်ရုပ်မဟုတ်ဘူးလေ။ သက်ရှိလူသား လှုပ်ရှားသွားလာခြင်းတော့ ရှိရမှာပေါ့”

“အဲဒီသွားလာတာကို ငါပြောနေတာမဟုတ်ဘူးကွ။ သွားတာလာက မင်းဟာမင်း ခြေထောက်ကို ဘီးပဲတပ်ထားထား ငါမတားလိုတော့ဘူး။ ငါဘယ်လိုမှ ခွင့်မလွှတ်လို့မရတဲ့အပြစ်က ဒီမှာ”

ဖန်ဆင်း ငှက်ကလေးလက်ထဲသို့ ဆေးကတ်တွေကို ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ငှက်ကလေး ထိုဆေးကတ်တွေကိုကြည့်ပြီး မျက်နှာမှာသွေးတစ်စက်မှမရှိတော့။

“ဟင်”

ငှက်ကလေး သူ့မျက်နှာကို မရဲတရဲနှင့် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲ။ ဒီဆေးတွေက

ငှက်ကလေး သောက်တာမှမဟုတ်တာ။ ဒါကို ဖြေရှင်းပြဖို့ အတွက်က အခက် . . . အခက်တွေနှင့်ပါ။ လျှို့ဝှက်ဖုံးကွယ်ထားရမယ့်အကြောင်းအရာတွေက ရှိနေတာကိုး။ ခွင့်လွှတ်ပါ ဦးဖန်။ ဦးဖန်တစ်နေ့ ငှက်ကလေးကို နားလည်လာပါလိမ့်မယ်။

“ငါကတော့ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့အိမ်ထောင်ရေး ခိုင်မြဲသာယာစေဖို့အတွက် ကလေးဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်ကြီးလေးနဲ့ ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့ဖို့ စိတ်ကူးတွေယဉ်လိုက်ရတာ။ မင်းကတော့ ငါ့စိတ်ကူးတွေကို အဝတ်စုတ်လို အစိပ်စိပ် အမွှာမွှာဖြစ်အောင် စုတ်ဖြုတ်ရက်တယ်”

“မဟုတ်ဘူး ဦးဖန်။ ဦးဖန်ကို ငှက်ကလေး ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ”

“ရှင်းလို့မရတာကို ရှင်းပြမနေနဲ့တော့။ ဒီနေ့ကစပြီး မင်းလည်း မင်းစိတ်တိုင်းကျနေ၊ ငါလည်း ငါလုပ်ချင်တာ ငါလုပ်မယ်။ စွပ်ဖက်မှုတွေမရှိရင် မင်းနဲ့ငါရန်ဖြစ်စရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့”

ဖန်ဆင်း နာကြည်းခြင်းတွေ၊ ဝမ်းနည်းခြင်းတွေနှင့် ရောသမမွေ့ထားသော ရီဝေဝေမျက်ဝန်းအစုံနှင့် ငှက်

ကလေးကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ကျောခိုင်းသွားလေတော့
၏။

“ဦးဖန်”

ခေါ်လိုက်ပေမယ့် သူက လုံးဝလှည့်ကြည့်ခြင်းမရှိ
တော့ပါ။ ၎က်ကလေး ရင်ထဲမှာ တစ်ခါမှ မဖြစ်ပေါ်ဖူးတဲ့
အမည်ဖော်လို့မရနိုင်သော ဝေဒနာတစ်ခုက နှလုံးသား၏
ဗဟိုတည့်တည့်မှာ မိတာကုန်ပြေး၍ ဂျမ်းပြန်နေကြသည်။
ခွင့်လွှတ်ပါလို့ အထပ်ထပ်တောင်းပန်ရင်းပဲ ဒူးလေးတွေ
ညွတ်ကျသွားလေ၏။ မျက်ရည်တွေကလည်း အတား
အဆီးမဲ့စွာ . . .

အခန်း (၂၉)

“ဝေါ . . . ဝေါ”

“ဂျိမ်း . . . ဂျလိန်း”

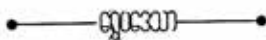
အခါလွန်မိုးက သည်းထန်စွာ ရှိုက်သံပေး၍ ငို
ကြွေးနေတော့၏။ ထိုမိုးနှင့်အပြိုင် မိုးရေအပိုင်အခဲတွေ ပျံ
ဆင်းနေသည်က ၎က်ကလေး၏ မျက်ဝန်းအိမ်အနီးတစ်
ဝိုက်မှာ။ ဖြေရှင်းလို့ မဖြစ်နိုင်သေးတဲ့ပြဿနာတစ်ခုကြောင့်
ရင်ထဲမှာခွဲနေသော ဝမ်းနည်းမှုခဲတစ်ထုပ်ကို ဖယ်ထုတ်၍
မရနိုင်သေး။ ကိုယ်ပြုခဲ့ဖူးတဲ့ အနိုင်ယူ ဝိုလ်ကျခြင်းတွေ၊

ဟန်ဆောင်ခဲ့ခြင်းတွေက ခုတော့ ငှက်ကလေး၏ နှလုံးသားကို ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ခတ်နေကြပြီ။

ကိုကိုရယ် ငှက်ကလေးလေ ကိုကိုကို သိပ်ချစ်ခဲ့ပါတယ်။ ပထမဦးဆုံး နမ်းရှိုက်ခဲ့တဲ့ ကိုကိုရဲ့အနမ်းငွေ့နောက်မှာ ငှက်ကလေးရဲ့ နှလုံးသားတွေ ခြေရာဖျောက်ပြီး တိတ်တဆိတ်ကလေးလိုက်ပါ မြတ်နိုးမိခဲ့တာ ကိုကို မသိဘူးလား။ သူများတွေပြောကြတယ်။ မျက်ဝန်းဆိုတာ နှလုံးသားရဲ့ တံခါးပေါက်တဲ့။ ကိုကို ငှက်ကလေးရဲ့နှလုံးသား တံခါးပေါက်ကို ဘာကြောင့် တီးခေါက်မကြည့်ခဲ့တာလဲဟင်။ သိပ်ချစ်တယ် ကိုကိုရယ်။ ငှက်ကလေးကို ကိုကို မမုန်းပါနဲ့နော်။ တိုတောင်းတဲ့ အချိန်ကာလအတွင်းမှာ ကိုကိုကျေနပ်လောက်တဲ့အဖြေတစ်ခုကို ငှက်ကလေး ရှင်းလင်းထုတ်ပြန်ပေးမှာပါ။

ငှက်ကလေး၏ ရှိုက်သံတို့သည် မိုးခြိမ်းသံနှင့် အတူ ထစ်ချွန်းနေတုန်း ဟမ်းဖုန်းက ထမြည်လာသဖြင့် မျက်ရည်ကို ကပျာသုတ်၍ ကောက်ယူနားထောင်လိုက်သည်။

“ငှက်ကလေး”

“ဇင်မိုးဖြူ . . . ပြော”

စကားလုံးရဲ့အဆုံးမှာ ရှိုက်သံတစ်ချက်က လက်တို့ပေးသဖြင့် တုန်ယင်မောဟိုက်နေခြင်းက အရှိန်မသေသေးဘဲရှိနေသည်။

“နင် ငိုနေတာလား ငှက်ကလေး”

“ . . . ”

ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းသည် ဝန်ခံခြင်းတဲ့လေ။

“နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ ငှက်ကလေး။ ဘာပြဿနာရှိလို့လဲ။ ငါ့ကို ပြောလေ။ ငါ ဘာကူညီရမလဲ”

“ဇင်မိုးဖြူ ဦးဖန် . . . ဦးဖန်လေ”

“ဦးဖန် ဘာဖြစ်လဲ”

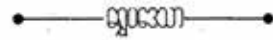
“သူနဲ့ ငါပြဿနာတက်သွားတာဟာ”

“ဟင် . . . ဘာပြဿနာလဲ”

“ဟို . . . ဟိုဟာလေ။ သူတွေ့သွားပြီး ငါ့ကို စိတ်ဆိုးသွားတာ”

“ငှက်ကလေးရယ်”

တစ်ဖက်မှ စိတ်မကောင်းသံနှင့်အတူ ဇင်မိုးဖြူ ခေတ္တငြိမ်သက်သွားလေ၏။ ပြီးမှဆက်၍ . . .

“ကြားရတာ တကယ်စိတ်မကောင်းဘူး ငှက်ကလေးရယ်။ ငါ့ကြောင့်ဖြစ်ရတာ ငါ့မှာတာဝန်ရှိပါတယ်။ ငါ့ဦးဖန်နဲ့တွေ့ပြီး လာရှင်းပြပေးပါ့မယ်။ နင် ဘာမှစိတ်မပူနဲ့နော်”

“ဟင့်အင်း . . . နင်ရှင်းပြစရာမလိုဘူး ဇင်မိုးဖြူ”

ငှက်ကလေး အဖြေရှင်းမခံနိုင်ပါဘူး။ ဒီကိစ္စကို လိုအပ်တဲ့အချိန်ကာလတစ်လျှောက်လုံး ငှက်ကလေး ဖုံးကွယ်ထားဦးမှာ။ ဒါ သူမ သူငယ်ချင်းအပေါ်ထားရှိတဲ့ သစ္စာမေတ္တာတရားပါ။

“နင်ဖြေရှင်းပြလို့ ငါ့အပေါ်နားလည်လာတာမျိုး ငါမလိုချင်ဘူး ဇင်မိုးဖြူ။ သူ့ရင်ထဲကအချစ်တွေနဲ့ စစ်မှန်တဲ့နားလည်ခံစားပေးမှုမျိုးကိုပဲ ငါလိုချင်တယ်။ သူ့ငါ့ကို ချစ်တာလား။ သူ့ရဲ့ ဘယ်မှာမှန်းမသိသေးတဲ့ရင်သွေးကို ဘာကြောင့်မက်မောနေတာလဲ။ အဲဒါကို ငါသိချင်တယ်”

“ဒီကြားထဲ နင်တို့လင်မယား အဆင်မပြေကြရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ငါ့ကုသိုလ်လို့ပဲ သတ်မှတ်လိုက်တော့မယ်”

တကယ်လည်း ငှက်ကလေး ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ။

ဘယ်သူ့ဖြေရှင်းချက်ကြောင့်မှမဟုတ်ဘဲ ကိုကို သူမအပေါ်အချစ်နဲ့ အပြစ်ကို ချေပပယ်ဖျောက်ပစ်နိုင်တဲ့အချိန်အထိ ငှက်ကလေး စောင့်နေမယ်လို့လေ။ ဪ . . . အချစ်ဆိုတာ ထုတည်ကြီးမားလာရင် သူ့အလိုလို ဖုံးဖိလို့မရဘဲ ရုပ်လုံးပေါ်လာတတ်ကြသည်လေ။

“ခု နင် ငါ့ဆီကိုဖုန်းဆက်တာ ကိစ္စရှိလို့လား ဇင်မိုးဖြူ”

“ဟုတ်တယ် ငှက်ကလေး။ ကိုဇော်က ပြောတယ်။ သူ့မှာ အခက်အခဲရှိနေလို့ ငါ့ကို အချိန်နည်းနည်းတော့ စောင့်ပေးပါတဲ့”

“အေးလေ . . . စောင့်လိုက်ပါ။ အရမ်းခက်ခဲနေတဲ့ အခြေအနေမျိုးမှမဟုတ်တာ။ ဟန်ပျက်စရာအကြောင်းလည်းမရှိဘူးလေ”

“နင်ပြောတာကို ငါလက်ခံပါတယ်။ သူများတွေဆို ဘယ်သူသိလို့လဲ။ တို့နှစ်ယောက်သာ လိပ်ပြာမလုံဖြစ်နေတာ”

“နင်ပြောချင်တာ ဒါပဲမို့လား”

“အေး . . . ဒါပါပဲ။ ငါ့ဖုန်းပိတ်လိုက်တော့မယ်”

နော်”

“အိုကေ”

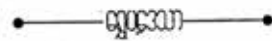
ငှက်ကလေးဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး ပြတင်းတံခါးဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ကောင်းကင်က အုံ့မှိုင်း၍မိုးဦးကျ လို လျှပ်တွေက တဝင်းဝင်းလက်နေ၏။ ဆောင်းဝင်ခါနီးမှ ရာသီဥတုက ဖောက်ပြန်နေသည်။ ရာသီဥတုက ဖောက်ပြန်နေပေမယ့် ငှက်ကလေးကတော့ ကိုကိုအပေါ်သစ္စာမခံ ခဲ့ပါဘူး ကိုကိုရယ်။

အင်း . . . ဒါနဲ့ ကိုကိုမှာ ဆောင်းရောပါမသွားဘူး။ မိုးရိမ်စိတ်တို့နှင့် ငှက်ကလေး ထီးတစ်လက်ကိုယူပြီး ကားသွားရာနေချိန်တွင် နောက်မှခြေသံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ . . .

“ကိုကို”

သူမကို ရပ်ကြည့်နေသော ကိုကို တစ်ကိုယ်လုံးမှာ မိုးရေတွေစိုရွှံ့လျက် ကြွက်စုတ်ကလေးလိုဖြစ်နေသည်။ ငှက်ကလေး ဖူးစောင်တစ်ထည်ကို လှမ်းယူပြီးသားဖြစ်သွားလေ၏။

“ကိုကို”

ပြောင်းလဲသွားသော ငှက်ကလေး၏အခေါ်အဝေါ်ကြောင့်ထင်ပါရဲ့။ ဖန်ဆင်း မျက်နှာပြုံးတော့မလို ဖြစ်သွားပြီးမှ ပြန်လည်၍တင်းမာသွားလေ၏။

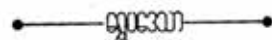
“ကိုကိုကလည်းလေ ကလေးကျနေတာပဲ။ ဒီလောက်မိုးရွာနေတာ ထီးတစ်လက်ဝယ်ဆောင်းခဲ့ရောပေါ့။ အဲဒီလို ပေကပ်ကပ်နိုင်မှန်းသိလို့ ငှက်ကလေး ခုပဲ လိုက်လာမလို့ လုပ်နေတာ”

“တကယ်ရော စိတ်ပါလို့လား”

မေးပုံကစွဲကျကျပေမယ့် ငှက်ကလေး စိတ်ဆိုးရကောင်းမှန်းမသိပေ။ ဒါကိုပဲ ဖန်ဆင်းမယုံနိုင်တာ။ ဟိုနေ့က ပြဿနာတက်ပြီးမှ ငှက်ကလေး သဘောတွေစွတ်ကောင်းနေတာ ဘာသဘောလဲ။ သူမ ပြုခဲ့တဲ့အမှားတွေကို မာယာနဲ့ဖုံးကွယ်နေတာလား။

“သိကြားဖင်ခေါင်းကို တိုက်ဆောင့်ပစ်တော့မယ့် ခေါင်းကို ငုံ့ပေးဦး။ ဒီမှာ ရေသုတ်ပေးမလို့”

ရွာမလို ဟန်ပြင် မာန်တင်လာသမျှ ဒေါသတိမ်စိုင့်တိမ်လိပ်တို့သည် ငှက်ကလေး၏ စကားလေပြည်ကြားမှာ ဘယ်ဆီသို့ လွင့်ပါးပျောက်ကွယ်ကုန်မှန်းပင် မသိတော့

ပေ။ အသာတကြည်ပဲ ခေါင်းကိုငုံ့ပေးလိုက်တော့ သူမတစ်စိတ်ရည်လက်ရည် ရေစက်တွေကို သုတ်ပေးလေသည်။ ဒီလို ကာလလေးတွေကို ဖန်ဆင်း ထာဝရပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရချင်ပါသည်။ မာယာမပါတဲ့ အကာက အချစ်စစ်နဲ့ဆိုရင်ပေါ့ ဒါပေမဲ့ ခုဟာက . . .

“အဝတ်မြန်မြန်လဲလိုက် ကိုကို။ တော်ကြာ အအေးမိပြီးဖျားနေမယ်”

ရင်ထဲက စကားတွေသာဖြစ်ခဲ့ရင် အကောင်သား။ ငှက်ကလေးက ဖန်ဆင်းကို အဝတ်လဲပေးဖို့ အကြယ်သီးလေးတွေကို လိုက်ဖြုတ်ပေးလေတော့ ဖန်ဆင်း သူမ၏လက်ကို တွန်းဖယ်ကာ . . .

“နေပါစေရတယ်။ ကိုယ့်မှာ လက်နဲ့ခြေနဲ့ ကိုဘာသာလဲမယ်”

ဖန်ဆင်းစကားက ငှက်ကလေး၏ နှလုံးသားအဆိပ်ခွက်နှင့်ပက်ပစ်လိုက်သည့်နယ်။ တဒဂံအတွင်းမှာ မျက်ရည်တောင် လည်သွားရလေ၏။ ငှက်ကလေးလက်စားချေနေတာလား။ အရင်တုန်းက ငှက်ကလေးကို ဥပေက္ခာပြုသလို နေပြခဲ့တဲ့အတွက်လေ။ သူ့အဝတ်

နေတော့ ငှက်ကလေး အလိုက်သိစွာပဲ အနှောင့်အယှက်မပေးတော့ဘဲ ပြတင်းပေါက်မှာသွား ရပ်နေလိုက်၏။

“ဟေ့ . . . အဲဒီမှာ ဘာရုပ်လုပ်နေတာလဲ။ မိုးပက်နေတာ မမြင်ဘူးလား။ အဲဒီတံခါးကိုပိတ်လိုက်”

“ဟုတ်”
ခုအချိန်မှာတော့ ငှက်ကလေးဟာ ဖန်ဆင်း ကြီးဆွဲသမျှ ကနေရတဲ့ ရုပ်သေးရုပ်ကလေးလိုပဲပါလား။ ပိတ်ဆိုတော့လည်း ပြတင်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်ရသည်။

“ပြီးရင် ဒီကိုလာခဲ့။ ကိုယ်အရမ်းချမ်းနေတယ်။ နွေးအောင်လုပ်ပေးပါဦး”

“ချမ်းနေရင် စောင့်ခြုံပြီးအိပ်လိုက်လေ”
“ရမလားကွ။ စောင်က လူရဲ့ကိုယ်ငွေ့လောက်မှ မနွေးတာ”

ငှက်ကလေး ပြုံးချင်ချင်ဖြစ်သွားမိသည်။ တော်တော် ဉာဏ်များတဲ့လူ။

“တံခါးပိတ်နေတာ ကြာလိုက်တာကွာ မြန်မြန်လာ”

“ပြီးပါပြီ ကိုကိုရဲ့။ တံခါးက မိုးစိုသွားတော့ သစ်

တိုးပြီး ကျပ်နေတာ လွယ်လွယ်ပိတ်လို့မရဘူး”

ဟုတ်သားပဲ။ လေက ကြမ်းတော့ မိုးစက်တွေက ပြတင်းတံခါးထိအောင် လာရောက်ထိမှန်သည်ပဲလေ။
ငှက်ကလေး ခုတင်စွန်းမှာ လာထိုင်လိုက်သည်နှင့် ဖန်ဆင်း သူ့မဘက်သို့တိုးကာ . . .

“ဒီဘက်ကိုတိုး။ ကိုယ် တကယ်ချမ်းနေတာ မင်း ဖက်ထားပေး”

“ဘယ်သူက အလကား ချမ်းပြနေတယ်ပြောလို့ လဲ”

ဖန်ဆင်း ပြုံးလိုက်ပြီး ငှက်ကလေး သူ့ဘက်သို့ မတိုးမီ သူကပဲ ငှက်ကလေးဘက်သို့ ထပ်တိုးပြီး ပါးပြင် နုနုလေးကို ငုံ့နမ်းပစ်လိုက်သည်။

“အာ . . . ကိုကိုနော် လူလိမ်ကြီး”

“မလိမ်ပါဘူး။ ညာရုံလေးပဲညာတာ”

“ဘာထူးလို့လဲ”

“ထူးတာပေါ့။ ဘုန်းကြီးနဲ့ ဦးပဉ္စင်း နည်းနည်းလေး ပဲကွာတာ”

ရယ်သံလေးတွေက တိုးတိုးညှင်းညှင်း ဒေါသမာန်

တွေကို ထိုးခွင်း၍ ခုတော့လည်း အချစ်ကမ္ဘာထဲမှာ နှစ် ယောက်အတူတူ။

“ချာတိတ်”

“ဟင်”

“ကိုယ့်ကိုချစ်လား”

“ကိုကိုလို့တောင် ပြောင်းခေါ်နေပြီပဲဟာ”

ဒုတိယ အနမ်းပွင့်လေးသည် ရင်တစ်ခုလုံးကို နွေးထွေးလှိုက်ခုန်သွားစေ၏။ ဒီမျက်နှာလေးကို မမြင်ရ သေးခင်အထိတော့ ဖန်ဆင်းရင်ထဲမှာ အလိုမကျမှုတွေ မကျေနပ်မှုတွေနှင့်ပြတ်သိပ်နေခဲ့ပေမယ့် အခုတော့ ထို အရာတို့သည် ရင်ခွင်နှစ်ခုကြားမှာ နူးညံ့သော ပွင့်ဖက် ကလေးတွေအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားခဲ့တာ အချစ်၏ဖန် ဆင်းမှုကြောင့်ပါ။

အခန်း (၃၀)

“ကဲ . . . ပြော ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ငါက ကိစ္စရှိမှလာရတော့မယ့်သဘောလား”

ငှက်ကလေး အားနာစွာပဲ ထိုက်ထိုက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ မလာစေချင်တာကလည်း မှန်နေသည်။ မလာနဲ့လို့လဲပြောမထွက်။ ငယ်သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ အကိုင်းအခက်ကိုချိုးဖျက်ခုတ်ထစ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိပေမယ့် တစ်ဖက်က အမြင်စောင်းမှာကိုလည်း မခံချင်ပြန်။ ငှက်ကလေးနဲ့ ထိုက်ထိုက်ရဲ့ ဖြူစင်တဲ့သံယောဇဉ်ကို သူတို့

နှစ်ယောက်ပဲ သိကြတာလေ။ ဘေးလူက ကာလာတင် အမြင်လွဲနေတာကို ဘယ်ဖျက်ဆေးသုံးပြီး ဖျက်ပစ်ရမလဲ။

“ငါ နင့်အိမ်လာတာ အကြောင်းရှိလို့ပါဟာ။ ဘာလဲ နင့်အဘိုးကြီးက မကြိုက်ဘူးတဲ့လား”

“ထိုက်ထိုက်နော် ဘာအဘိုးကြီးလဲ။ ကိုကိုက နင့်ထက်တောင် ချောပါသေးတယ်နော်”

“အဲမယ် . . . လင်ကိုထိတော့ အမိက မချီအောင် နာတတ်ပါလား”

“ဒါပေါ့”

ငှက်ကလေးကိုကြည့်၍ ထိုက်ထိုက် ရယ်လေသည်။ အရင်တုန်းက ဒီကောင်မလေး ဒီအချိုးမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ လွန်လိုက်တာမှ လက်လက်ကိုဝင်နေတာပဲ။ ခုမှ မှင်သေပိုးကျိုးဖြစ်နေတာ အချစ်၏တန်းခိုးစွမ်းအားကြောင့်လား။ ငှက်ကလေးကို ခုလိုမြင်ရတာ ထိုက်ထိုက်ဝမ်းသာပါတယ်။ မဟုတ်ရင် အန်တီမဉ္ဇူခမျာမှာ ငှက်ကလေး အတွက်နဲ့ တစ်နေ့မှရင်မအေးရရှာ။ စီခနဲဆို ငှက်ကလေး ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်သူနဲ့ရန်ဖြစ်ပြီး လေးခွနဲ့ပစ်ခဲ့လို့ဆိုလည်း ငှက်ကလေးပါပဲ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ငှက်ကလေးကိစ္စ

တွေပဲ လိုက်ဖြေရှင်းနေရတဲ့ အန်တီမဂ္ဂျီဗျာ ခုမှပဲ ဝဋ် ကျွတ်ရှာတော့၏။

“ဒါနဲ့ ငါဒီကိုလာတိုင်း ဦးဖန်ဆင်းရာကို မတွေ့ဘူး နော်”

“ဪ... ထိုက်ထိုက်ရယ် ကိုကိုက ကုမ္ပဏီ ပိုင်ရှင် လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ပဲဟာ ကုမ္ပဏီသွားတာ ပေါ့။ ဘယ်တွေမှာလဲ။ နင့်လို လည်ရာပြန်စားရေး လုပ်နေ တာမှမဟုတ်တာ”

“အေးပါ... နင်သာတုန်းတော့ ပြောထားဦးပေါ့ ဟာ”

ပြောရင်း ထိုက်ထိုက်က ကျွတ်ကျွတ်အိတ်နှင့် အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ငှက်ကလေးအား လှမ်းပေးလိုက်လေ သည်။

“ရှော့”

“ဘာတွေလဲ”

“နင့်မာမီပေးလိုက်တာ။ အရီးတောင်း လက်ဖက် လေ”

“ဟယ်... ဒါဆို နင်တောင်ကြီးကို ရောက်ခဲ့

တယ်ပေါ့”

ထိုက်ထိုက်က ခေါင်းခါပြရင်း...

“ငါသွားတာမဟုတ်ဘူး။ ဒယ်ဒီသွားတာ”

မာမီပေးလိုက်တာဆိုလို့ ငှက်ကလေး မာမီကို သတိရမိသွားလေ၏။ နီးတကျက်ကျက် ဝေးတသက် သက်ဆိုတဲ့စကားကို ဝေးနေရမှာ မာမီစေတနာ၊ မေတ္တာ တွေကိုနားလည်လာပြီး လွမ်းဆွတ်မိသည်ပေါ့။ မမတွေကို လည်း သတိရမိသည်။ ငှက်ကလေး မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ ရက်မှာပဲ ခဏလေးမျက်နှာလာပြုပြီး လွန်းချင်းပြန်သွားကြ တဲ့ မမတွေ။

“ငါပြန်တော့မယ် ငှက်ကလေး”

“ဟယ်... နေပါဦး။ ဘာမှလဲ ဧည့်မခံရသေးဘူး။ တစ်ခုခုသောက်သွားဦးလေ”

“နေပါစေတော့ဟာ... နင့်အိမ်ကိုလာရတာ နောက်ကျောမလုံပါဘူး။ တော်ကြာ... ခဏခဏလာလို့ နင်နဲ့ငါ့ကို တစ်မျိုးထင်နေကြပါဦးမယ်”

ပြောရင်း ထိုက်ထိုက်က ထရပ်လေသဖြင့် ငှက် ကလေးပါ ထရပ်လိုက်သည်။

"Never mind ပါဟာ။ ဒီအိမ်ကလူတွေက နားလည်မှုရှိပါတယ်ဟ"

ပြောသာပြောရ နောက်ကျောကတော့ သိပ်မလုံရှာ။

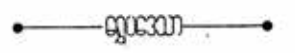
"သိပ်လည်း သိဒွိတင်ပြမနေနဲ့ ပျားသာအစဉ်ချိုတာ လူစိတ်က အစဉ်မချိုဘူးဟ။ ကဲ . . . ငါသွားမယ်"

"ကောင်းပြီလေ။ အရီးထောင်းလက်ဖက်တွေ လာပို့ပေးတဲ့အတွက် Thank you နော်"

ထိုက်ထိုက်ပြန်သွားတော့ ငှက်ကလေး အိမ်အဝထိအောင် လိုက်ပို့သည်။ ဒီနေရာမှာ ကိုကို ပြန်လာတာနှင့် ဆုံဖြစ်ကြလေ၏။

"အယ် . . . ကိုကို ပြန်လာပြီ။ အတော်ပဲ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်"

ဖန်ဆင်းခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားလေသည်။ ထိုက်ထိုက်ဆိုတဲ့ကောင်လေးပဲဖြစ်မှာပါ။ ပုံစံက ဖြူဖြူသန့်သန့်လေး။ စိတ်ထဲမှာ လေးဖင့်သွားပေမယ့် ကိုယ်ကလူကြီးဆိုတော့ ဣန္ဒြေပျက်လို့မဖြစ်ပေ။ ဒါကြောင့် အပူလုံးကို အပြုံးဖြင့် ဝုံးဖိထားရလေသည်။

"ထိုက်ထိုက်ဆိုတာထင်တယ်"

"ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို။ ကျွန်တော် မျိုးထိုက်ယံပါ"

"အေးကွာ။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ အစ်ကိုကိုတော့ မင်းသိပြီးသားဖြစ်မှာပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ် အစ်ကို။ သွားစရာလေးရှိလို့ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်"

"ကောင်းပါပြီ"

"ဆီးယူ"

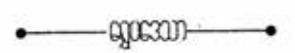
"အိုကေ"

ထိုက်ထိုက်၏ ကားလေးထွက်သွားသည်နှင့် စောစောက ပြုံးနေသည့် ဖန်ဆင်း၏မျက်နှာသည် ရုတ်ခြည်းပင်ပြောင်းလဲ၍ ပြိုမယောင်ညိုမှောင်သမ်းသွားလေ၏။

"ကိုကို"

"ဖယ်ပါ"

သူ့လက်မောင်းကို ကိုင်လိုက်သော ငှက်ကလေး၏လက်ကိုဖယ်ချ၍ အပေါ်ထပ်သို့ တစ်ရှူးထိုးတက်သွားလေလျှင် ငှက်ကလေး သူ့နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားလေ၏။

“ကိုကို”

“...”

“ကိုကို... နေပါဦး”

ငှက်ကလေး ကိုကို့ရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်ထားလိုက်သည်။ သူက ငှက်ကလေးကို ရှုတည်တည်နှင့်စိုက်ကြည့်လျက်...

“မင်း ပလီပလာ မာယာတွေသုံးပြီး ငါ့ကို လာမြူးမနေနဲ့ ငှက်ကလေး။ ငါမရှိတဲ့အချိန်မှာ မင်းတို့ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေပြီး ခုမှလာပြီး တမာကို သကာလူးပြမနေနဲ့”

“ကိုကို”

ငှက်ကလေးအသံက ကျယ်လောင်သွားလေသည်။ ဒါ ထိုက်ထိုက်နဲ့ ငှက်ကလေးကို ဖောက်ပြန်နေတယ်လို့ စွပ်စွဲလိုက်တာ။

“ကိုကို မတရားမပြောနဲ့နော်။ ထိုက်ထိုက်နဲ့ ငှက်ကလေးက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ။ ဖြူစင်တဲ့သံယောဇဉ်နဲ့ချစ်ခဲ့ကြတာ။ ကိုကို လူကြီးဖြစ်ပြီး ဘာလို့သဝန်ကြောင်ရတာလဲ”

“ငါ သဝန်ကြောင်နေတာ မဟုတ်ဘူးကွ။ ဘာ

သတင်းစကားပဲဖြစ်ဖြစ် ပတ်ဝန်းကျင်ကြားလို့ နားမဆန့်မှ တစ်အိမ်တည်းနေ မိသားစုတွေက သိခွင့်ရတာ။ ခု မင်းတို့ သတင်းက ဟိုးလေးတကြော်ကြော်ဖြစ်နေပြီကွ။ ငါနဲ့မင်း ဘယ်နေရာမှာ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့တွဲလျှောက်ခဲ့ဖူးလဲ။ ငါနဲ့သွားရရင် မင်းမျက်နှာက ရှစ်ခေါက်ချိုးနဲ့၊ ဟိုကောင်နဲ့သာ သွားနေရရင် ပြုံးလို့ပျော်လို့ အဲဒါ ဘာသဘောလဲ။ ဒီမှာ ငှက်ကလေး”

သူက ငှက်ကလေး၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ စူးစူးရဲရဲကြည့်ပြီး သူ့ ပခုံးကိုလက်နှင့် ပုတ်ပြကာ...

“ငါ့ပခုံးက ထမ်းပိုးကျိုးထမ်းဖို့ မဟုတ်ဘူး နားလည်လား”

“ကိုကို”

ငှက်ကလေး မျက်နှာမှာ ဒေါသရိပ်တွေစွန်းထင်းသွားလေ၏။ ဖန်ဆင်း၏ အမြင်အာရုံထဲမှာ သူမ၏ ပုံရိပ်က ဝေဝါးလာတော့သည်။ ခုတစ်လော သူ ဘာဖြစ်နေမှန်းမသိပါဘူး။ စားလို့လည်းမကောင်း၊ ခြေတွေ၊ လက်တွေ ညောင်းချိုချိုနှင့် မသွားချင်မလာချင်ဖြစ်နေရ၏။ အားအင်

တွေ ကုန်ခန်းကာ၊ ခေါင်းတွေလည်း နောက်ကျနေသည်။ ဒါကို ချစ်သူကတောင် စလိုက်သေးရဲ့။

“မင်းရောဂါလက္ခဏာက ကိုယ်ဝန်ဆောင်တော့ မယ့် အမျိုးသမီးရဲ့ရောဂါလက္ခဏာကွ။ မင်းလည်း ဒါပဲဖြစ် မယ်ထင်တယ်။ အိုကျီနဲ့သွားပြီး အပ်ထားတာကောင်းလိမ့် မယ်နော်။ ပြောင်းပြန်များ သန္ဓေတည်နေရင်တော့ ဒုက္ခပဲ”

ပြောပြီး ချစ်သူက ရယ်ခဲ့သေးသည်။ ဖန်ဆင်း ကတော့ အလုပ်တွေ အရမ်းပင်ပန်းလွန်းလို့ထင်သည်။ ခု လည်း ခေါင်းထဲမှာ နောက်ကျီပြီး မဟန်ချင်တော့။

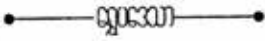
“မင်းမျက်နှာကို ငါမမြင်ချင်ဘူး ငှက်ကလေး။ ရှေ့ကဖယ်စမ်း”

“မဖယ်နိုင်ဘူး ကိုကို။ ကိုကို ငှက်ကလေးကို သက်သက်အထင်လွဲနေတာ။ အဲဒီကိစ္စကို ငှက်ကလေး ဖြေရှင်းရမှဖြစ်မယ်”

“ဟာ . . . ဒီမိန်းမ တော်တော်လျှာရှည်ပါလား။ ဖယ်စမ်း”

“ကိုကို”

သူ ငှက်ကလေးကို တွန်းဖယ်၍ ရှေ့သို့ဆက်ရန်

ကြိုးစားသည်။ ငှက်ကလေးက သွားခွင့်မပေးဘဲ သူ့ရင် ဘတ်ကိုတွန်း၍ တားဆီးလိုက်ရာ အားအင်ချည့်နဲ့နေသော ဖန်ဆင်းကို တွန်းချလိုက်သလိုဖြစ်ပြီး လှေကားထိပ်မှ ပြုတ် ကျသွားလေတော့၏။

“သား”

“ကိုကို”

ဒေါ်မာလာ၏စိုးရိမ်တကြီးအော်လိုက်သံက ကျယ် လောင်သွားလေသည်။ တလိမ့်ခေါက်ကွေးနှင့်ပြုတ်ကျလာ သော ဖန်ဆင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်က လှေကားရင်းမှာ ငြိမ်သက် သွားလေ၏။

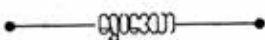
“သား . . . အံ့မယ်လေး . . . သားရဲ့”

ငှက်ကလေးကြောင်နေတုန်းမှာပဲ ဒေါ်မာလာ သားကိုပြေးပွေ့လိုက်သည်။ ခေါင်းမှာသွေးတွေနှင့်မို့ ဒေါ်မာ လာ အရှူးမီးဝိုင်းဖြစ်ရတော့သည်။

“သား . . . သွေးတွေနဲ့ပါလား။ လာကြပါဦး . . .

ကယ်ကြပါဦး”

ဒေါ်မာလာ၏အသံက တစ်အိမ်လုံးကို လွှမ်းခြုံငါ မျှီသွားလေသည်။

“ညည်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ငှက်ကလေး
ရယ်။ ညည်း တော်တော်ရက်စက်တတ်တဲ့ မိန်းမပါလား
ဟင်။ ငါ့သားတစ်ခုခုဖြစ်ရင် ညည်းကို ငါ့ခွင့်မလွှတ်ဘူးသိ
လား”

ငှက်ကလေး ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုနိုင်တော့
ပေ။ ဒါ ကံကြမ္မာရဲ့ လက်လှည့်ပြကွက်တစ်ခုလား။ ငှက်
ကလေး ကိုကိုကို တွန်းချလိုက်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုကို
ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့။ ငှက်ကလေးဘဝမှာ ကိုကိုမရှိလို့ မဖြစ်
ဘူး ကိုကိုရယ်။ ငှက်ကလေးကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်။

အခန်း (၃၁)

ဆေးရုံကို လိုက်သွားလိုက်သည်နှင့် ပထမဦးဆုံး
ရင်ဆိုင်လိုက်ရတာက ဒေါ်မာလာ။ ငှက်ကလေးကို စကား
မာမာတစ်ခွန်းတောင် မပြောခဲ့ဖူးတဲ့သူက စုတော့ ကြည့်
လိုက်သော မျက်ဝန်းကပင် အစိမ်းရောင်ထတောက်နေ
သည်။ အခြေအနေတွေက ဒီလောက်တောင် ပြောင်းလဲ
သွားပြီလား။ သားသမီးအပေါ်ထားရှိသော မိဘရဲ့မေတ္တာ
ဇောဆိုတာ ငှက်ကလေး နားလည်ပါသည်။ ဒါကြောင့် ငှက်
ကလေး ခြေသလုံးဖက်ပြီး တောင်းပန်ဖို့ရာ ဝန်မလေးပါဘူး
လေ။

“မေမေ”

“ညည်း ဘာလာလုပ်တာလဲ ငှက်ကလေး။ ဒီကို ညည်းလာဖို့မလိုဘူး”

“သမီး . . . သမီး . . . ကိုကိုနဲ့တွေ့ပါရစေ မေမေ”

“မလိုဘူးလို့ ငါပြောနေတယ်မဟုတ်လား။ ငှက်ကလေး . . . ညည်း ငါ့သားကို အိမ်မှာဒုက္ခပေးလို့ အားမရလို့ ဆေးရုံအထိလိုက်လာပြီး ဒုက္ခပေးတာလား။ ရုပ်ကလေးလှသလောက် တော်တော်ရက်စက်တတ်တဲ့မိန်းမ။ ညည်း ခုထွက်သွားစမ်း။ ထွက်သွား”

“မေမေရယ် ငှက်ကလေး တောင်းပန်ပါတယ်နော်။ ငှက်ကလေး ကိုကိုကို တွန်းချခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး”

“တော်စမ်း . . . ညည်းရဲ့ ပလီပလာစကားလုံးတွေ ကြားမှာ ငါ့သားဘဝကို ရေစုန်ပျော့မခံနိုင်တော့ဘူးအေး။ ဒီနေ့ကစပြီး ညည်း ငါ့သားနဲ့ပတ်သက်ဖို့မကြိုးစားနဲ့တော့ ညည်းကို ငါချစ်လွန်းလို့ သားနဲ့လက်ထပ်ပေးခဲ့မိတာ။ ငါမှားတာပဲ။ အဲဒီတော့ ငါ့အမှားအတွက် ငါ့ပြန်ပြီး သားဘဝကို အဖတ်ဆယ်ရမယ်သိလား”

သောကဆိုတာ ဂျီပေါက်ပြီး လေးဘက်သွားလာ

တာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငှက်ကလေး သိလိုက်ပါပြီ။ ကိုကိုအတွက် ရင်ထဲမှာ မီးတောက်ခုနစ်ဖြာ။ အစကတည်းက ပြေလည်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သင့်တာပါ။ မာနတွေ၊ မခံချင်စိတ်တွေ၊ မွမ်းမံထားတဲ့ ငှက်ကလေးရဲ့ နှလုံးသားမှာ ခုတော့ နောင်တတွေ ပဝါတစ်စလို့ လွင့်ကျန်ရင်း အလွမ်းနဲ့ဇာတ်သိမ်းရတော့မှာလား ကိုကိုရယ်။

“စကားကို ဆင်ခြင်ပြီးပြောပါ မာလာရယ်။ ငှက်ကလေးက မင်းကိုယ်တိုင်ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့ ချွေးမပါ။ သူတောင်းပန်နေပြီပဲ။ မင်းလည်း မင်းသားအတွက် ပူပန်ရသလို သူလည်းသူယောက်ျားအတွက် သောကရောက်နေရှာမှာပေါ့”

“ဒီကိစ္စမှာ ရှင်ဝင်မပါပါနဲ့ ကိုပေ။ သူ့အတွက်က လင်သေရင် လင်စားရတယ်လေ။ ကျွန်မအတွက်က သားသေလို့သားစားမရဘူးရှင့်။ အဲဒါ ရှင်သိရဲ့လား”

ဒေါ်မာလာ ရင်ဘတ်စည်တီး၍ ချုံးပွဲချင့်ကြွေးလေတော့၏။ ငှက်ကလေးမှာတော့ ကိုကိုကို တွေ့ချင်သည့် စိတ်တွေက ကြီးစိုးနေသည်။ ဒါကြောင့် ဇွတ်ဝင်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်ရာ ဒေါ်မာလာက ငှက်ကလေး၏လက်ကို ဆောင့်ဆွဲ

၍ တားမြစ်ထားလေ၏။

“ငှက်ကလေး”

“သမီးတောင်းပန်ပါတယ် မေမေရယ်။ သမီးကိုကိုကို ခဏလေးဖြစ်ဖြစ်တွေ့ပါရစေ”

“မရဘူး။ တွေ့ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး။ ခုမှလာပြီး အလွမ်းသယ်ပြမနေနဲ့ ထွက်သွား”

ဒေါ်မာလာက ဒေါသတကြီးနှင့် ငှက်ကလေးကို တွန်းလွှတ်နေသည်။

“ငှက်ကလေး ကိုကိုနဲ့တွေ့ရမှဖြစ်မယ်။ သူကျေနပ်တဲ့အထိ တောင်းပန်မယ်။ မေမေ ငှက်ကလေးကို မတားပါနဲ့”

“မရဘူး”

“မာလာ”

တစ်ယောက်ကလည်း သားစိတ်မွန်နေသလို၊ တစ်ယောက်က လင်ဖောနှင့်နှစ်ယောက်သား ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေကြတော့၏။ ထိုအချိန်မှာ ဆရာဝန်ရောက်လာပြီး ကြားထဲက ဖြန်ဖြေပေးလေသည်။

“တော်ကြပါတော့ဗျာ။ ဆေးရုံပေါ်မှာ ခုလိုရုန်းရင်း

ဆန်ခတ်ဖြစ်နေတာ မကောင်းပါဘူး။ ဘေးက လူနာတွေကို အားနာဖို့ကောင်းပါတယ်”

“မာလာ စိတ်ကိုလျှော့လိုက်ပါ မာလာရယ်”

ဦးပေတစ်ရာက ဇနီးဖြစ်သူကို ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။ နောက်ဆုံးကြည့်သွားသော ဒေါ်မာလာ၏အကြည့်တစ်ချက်နှင့် စကားလုံးသွက်သွက်တွေက ငှက်ကလေး၏ နှလုံးသားကို တစ်စီဖွဲခြွေသွားသလိုပါပဲ။

“ညည်းကို ငါမုန်းတယ် ငှက်ကလေး။ ညည်းမျက်နှာကို ငါမမြင်ချင်တော့ဘူး။ ငါဒီလောက်ပြေတာ ညည်းသဘောပေါက်မှာပါ”

ငှက်ကလေးတစ်ယောက် ရင်ကွဲရပါပြီ။ ဘာမဟုတ်တဲ့ပြဿနာလေးကနေ ခုတော့ တစ်ဘဝလုံး ဝေးရတော့မည်တဲ့လား။

“ကဲပါ . . . ညီမလေးရယ်။ ညီမ ပြန်လိုက်ပါနော်။ နောက်တော့လည်း သူတို့စိတ်ပြေသွားမှာပါ”

နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ခွင့်တောင် မရတော့ပါလားကိုကိုရယ်။ တကယ်ဝေးကြရတော့မှာလား။ ငှက်ကလေးရင်ထဲမှာ ကိုကိုအတွက် စကားလက်ဆောင်တွေ ထုပ်သိမ်း

ထားခဲ့တာ။ ခုတော့ ဖြေပြခွင့်မရတော့ပါလား။ သိပ်ချစ်
တယ် ကိုကို။ ကိုကိုကတော့ ငှက်ကလေးကို မုန်းသွားပြီ
ပေါ့။ မုန်းပါ ကိုကို။ ကိုကိုရဲ့အမုန်းဒဏ်ကို ငှက်ကလေး ကျေ
ကျေနပ်နပ် ခံယူပါမယ်။

ငှက်ကလေး ဆေးရုံဝန်းထဲမှ လေးလံသော ခြေ
လှမ်းများနှင့်ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ငှက်ကလေးမျက်နှာ
ကို မမြင်ချင်တော့ပါဘူးဆိုတဲ့ အိမ်ကိုဘယ်လိုသတ္တိမျိုးနဲ့
ငှက်ကလေးပြန်ရမှာလဲ။ တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတဲ့အရာ
ဟာ စားစရာမုန့်တစ်ခုလိုပါပဲလေ။ မုန့်ကို ကြာကြာသိုဝှက်
ထားရင် မှီတက်သွားတတ်သလို အချစ်ဆိုတာလည်း သို
ဝှက်လွန်းရင် အင်အားစွမ်းထင်းတတ်ခဲ့ပါလား။ ငှက်ကလေး၏
ရင်ဘတ်ထဲမှာ သိမ်းဆည်းထားခဲ့တဲ့ ကိုကိုကို ချစ်တဲ့အချစ်
တွေ ခုတော့မှီတက်သွားခဲ့ပြီပေါ့နော်။

အခန်း (၃၂)

“ဟေ့ . . . ဆင်ခြေမပေးနဲ့ အထွန့်မတက်နဲ့
ခုပြန်”

“ဟာပီ”

မိုးချုန်းသံနှင့်တူလေသော ဟာပီအသံမဆုံးခင်ပဲ
ငှက်ကလေး၏ ခရီးဆောင်အိတ်မှာ အိမ်တံခါးဝဆီသို့
လွင့်ပြေးသွားလေ၏။ မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ငှက်ကလေး
ကိုကြည့်ပြီး ကရုဏာသက်စွာ ကျေးက ဖေးမနှစ်သိမ့်ပေးဖို့
ထလာသလို ဖုန်းက ခရီးဆောင်အိတ်ကလေးဆီသို့ ဦး
တည်လျှင် . . .

“ဒါက ဘယ်ကိုထသွားကြတာလဲ။ ခုရပ်ကြစမ်း”
ကျေးဇရာ ဖုန်းပါ ခြေလှမ်းတွေ ဆက်မရွှေ့ကြပေ။

“ဘယ်သူမှ နှစ်သိမ့်အားပေးနေစရာ မလိုဘူး။ သူ့ အပြစ်နဲ့သူ ခံပေစေပေါ့။ ငါအတန်တန်ဆို ဆုံးမနေတဲ့ ကြား ဒီလိုဖြစ်အောင် ဖန်တီးခဲ့တာ ငါ့ကိုစော်ကားတာနဲ့ အတူတူပဲ”

“မာမီရယ် . . . ညီမလေး ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ အချိန်မှာ ဒီလိုမလုပ်သင့်ပါဘူး။ ဟိုကနှင့်ချလိုက်ပြီလေ”

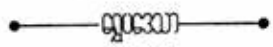
“ဟုတ်သားပဲ မာမီရယ်။ မာမီက လက်မခံဘူးဆို ရင် ညီမလေးက ဘယ်မှာသွားနေရမှာလဲ မာမီရဲ့”

အစ်မနှစ်ယောက်က ဝိုင်းပြောပေမယ့် မာမီ မျက်နှာက ငြိမ်းချမ်းရေးမပေးသည့် သဘောကို ဆောင် ကြဉ်းနေသည်။ အေးစက်မာကျောနေ၏။ ၎က်ကလေး ကတော့ တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုလျက်သာ။

“ညည်းတို့ ဘာမှ သူ့ကိုသနားနေစရာ မလိုဘူး။ အစကတည်းက ဒီလိုလုပ်ရင် ဒီလိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ သူမသိ ဘူးလား”

“ဖြစ်လာမှတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ မာမီရယ်။ ခုဟာက ညီမလေးက မာမီသမီးပဲလေ။ သူ့ကို မာမီမှ လက်မခံထားရင်”

“ကျေး”

“ရှင်”

“ငါက ညည်းအမေလား ညည်းက ငါ့အမေလား”

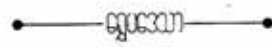
“မာမီက အမေပါ မာမီ”

ဒီစကားတစ်ခွန်းနဲ့ပဲ ကျေးစကားဆက်ခွင့် မရ တော့ပေ။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မာမီကူ ဟိတ်ဆိုတာ နှင့် ပါးစပ်ကိုပိတ်၍ တိတ်ခွဲရသော ကျေး၊ မာမီကို အတိုက် အခံမလုပ်ရဲတာ မဆန်းလှပါ။ ရှင်ဖုန်းလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ၎က်ကလေးသာ တစ်မိပေါက် တစ်ယောက်ထွန်း ဆိုသလို မာမီနှင့်အခြေအတင် စကားပြောရဲတာ။ ခု သူမကိုယ်တိုင် ပင် ငြိမ်နေရပြီလေ။

“ငါတို့ မျိုးထဲမှာ တစ်ခုလပ် တစ်လင်ကွာဆိုတာ မရှိဘူး။ မျိုးရိုးဂုဏ်သိက္ခာကို ချိုးဖောက်ဖျက်ဆီးပစ်တဲ့ ကောင်မ။ သူ့ထိုက်နဲ့သူ့ကံ ရှိပစေ။ ဒီအိမ်မှာ တစ်ခုလပ် လက်မခံဘူး။ ညည်းပြန်တော့ ၎က်ကလေး”

“မာမီ”

၎က်ကလေး မာမီခြေတော်ရင်းမှာ ဝပ်စင်းဝေ လိုက်သည်။ မာမီ ခြေအစုံပေါ်မှာ သူမ၏မျက်ရည်တွေက အလူးလူးအလိမ့်လိမ့်။

“သမီး တောင်းပန်ပါတယ် ဟာမိရယ်။ သမီး ဟာမိရဲ့ မေတ္တာရိပ်မှာ ပြန်ပြီးနိလှုံပါရစေနော်။ နောက်ကို ဒီလို မဖြစ် စေရပါဘူး။ သမီး ဟာမိစကားကို နားထောင်ပြီး လိမ်လိမ်မာ မာနေပွါမယ် ဟာမိရယ် . . . နော်”

“ငှက်ကလေး”

“ရှင် . . . ဟာမိ”

“တောင်းပန်ပါဘူးဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို ညည်းက လွယ်လွယ်သုံးလိုက်ပေမယ့် ငါကတော့ လွယ် လွယ်နဲ့ ခွင့်လွှတ်ကျေနပ်နေမယ့် မိန်းမမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ညည်းသိထားဖို့ ကောင်းတယ်”

“သိပါတယ် ဟာမိ”

ကျေးနှင့် ရှင်ဖုန်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ် ယောက်ကြည့်၍ ငှက်ကလေးအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ် နေရှာ၏။ ဟာမိက ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးရင် သေလမ်းဖြစ်ပါစေ သွားရဲသည့် သတ္တိရှိသူပါ။ ငှက်ကလေးကို ဒီအိမ်မှာနေဖို့ ဘယ်လိုမှ လက်ခံမှာ မဟုတ်ပေ။

“အိမ်ထောင်ပြု၊ ဘုရားတည်၊ ဆေးမှင်ရည်စုတ် ထိုး ဤသုံးမျိုးချက်မပိုင်ရင် နောင်ပြင်ရန် ခက်လှ၏တဲ့။

ငါက ချက်ပိုင်ပိုင်ထိုးပေးလိုက်တဲ့ စုတ်ချက်ကို အဟုတ် ဖျက်ဖို့ ညည်းကိုယ်တိုင် အက်ဆစ်နဲ့ လောင်းဖျက်ခဲ့လို့ရတဲ့ ဒဏ်ရာကို မိဘမေတ္တာရိပ်ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရနဲ့လာပြီး မကု စားခိုင်းနဲ့ ငှက်ကလေး။ ငါဆိုတဲ့ မိန်းမက မျိုးရိုးဂုဏ် သိက္ခာထက် ဘာကိုမှ တန်ဖိုးထားတတ်သူ မဟုတ်ဘူး”

“ဟာမိ”

ငှက်ကလေး သူမရှေ့မှ ထွက်သွားတော့မည့် ဟာမိခြေသလုံးကို ဖက်ထားလိုက်သည်။ သူမမှာ အားကိုး တွယ်တာစရာမှ မရှိတော့တာ။

“သမီးကိုသနားပါ ဟာမိရယ် . . . သမီးလေ”

“တိတ်စမ်း . . . အမှိုက်မ သေချင်လို့ ပြောင်းလာ တဲ့ကျားကို ငါကသနားပြီး အစာကျွေးမထားနိုင်ဘူးဟေ့။ ကိုယ့်ထိုက်နဲ့ ကိုယ့်ကပ်”

“ဟာမိ”

ဟာမိလို့ခေါ်လိုက်ပေမယ့် အားကိုးခြင်းတိမ်တိုက် တွေ ငြိုဆင်းသွားခဲ့ပြီ။ ရက်ရက်စက်စက် ကျောခိုင်းသွား လိုက်တာ တစ်စက်ကလေးမှ လှည့်ကြည့်ဖော် မရခဲ့။ ငှက်ကလေးအတွက် သုခဘုံဆိုတာ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ။

တစ်ခါရိုက်ရင် ဆယ်ခါရိုက်စစ်တာ ခံရသတဲ့။ ငှက်ကလေး တစ်ချိန်က မလိမ္မာခဲ့တာအတွက် အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ရိုက် နှက်ဆုံးမနေမယ့် ကံကြမ္မာက နှင်တံကိုကိုင်ပြီး အလစ်ကို ရောင်းနေသည် ထင်ပါရဲ့။

“အဟင့် . . . ဟင့်”

ငှက်ကလေး ဝမ်းနည်းစွာပင် ငိုကြွေးမိလေတော့၏။

“ညီမလေး”

“မမ”

“ဘာမှအားမငယ်ပါနဲ့ ညီမလေးရယ်။ မမတို့ရှိပါတယ်။ ညီမလေးကို မမတို့ကူညီမှာပေါ့”

“ပျက်ရည်တွေ သုတ်လိုက်နော်”

အစ်မနှစ်ယောက်၏ ကြင်နာမှုတွေကြောင့် ငှက်ကလေးပို၍ ဝမ်းနည်းသွားရသည်။ အစ်မတွေကိုလည်း ငှက်ကလေး ဒုက္ခမပေးချင်တော့ပါဘူးလေ။ ကိုယ်ဖန်တီးခဲ့တဲ့ အလွမ်းဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ်ကို ကိုယ်ပဲနောက်ဆုတ်ပြီး အဆုံးသတ်လိုက်ပါတော့မယ်။

“ညီမလေး အဆောင်မှာ နေမလားဟင်”

“အဆောင်မှာနေလို့ ဖြစ်ပါ့မလား ရှင်ဖုန်းရယ်။

အိမ်မှာပဲ ဟာမိမသိအောင် ငှက်ထားလိုက်မယ်လေ။ ဟာမိ စိတ်ပြေသွားတော့မှ”

“နေပါစေ မမရယ်။ ငှက်ကလေးကြောင့် မမတို့ စိတ်

ညစ်မခံကြပါနဲ့။ ငှက်ကလေး ဒီကနေ ထွက်သွားပါ့မယ်”

“အို . . . မဟုတ်တာ ညီမလေးရယ်”

မမတွေ ငှက်ကလေးကိုဖက်၍ငိုကြလေ၏။ ဟာမိကို

ဒီလောက်ရက်စက်လိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားခဲ့မိလို့သာ ငှက်ကလေး ဒီအိမ်ကိုပြန်လာခဲ့တာပါ။ ခုတော့ အသိုက်ပျက်တဲ့ ငှက်ကလေး အဝေးသို့ ပျံသန်းသွားရုံသာ ရှိတော့သည်။

“ငှက်ကလေး မမတို့ကို ကန်တော့ခဲ့ပါတယ်နော်”

“ညီမလေးရယ်”

ငှက်ကလေး အစ်မနှစ်ယောက်ကို ကန်တော့ခဲ့ပြီး ခရီးဆောင်အိတ်ကလေးကိုကိုင်ကာ လာရာလမ်းမှ ပြန်ခဲ့တော့သည်။ ဪ . . . မတည်မြဲတဲ့ သင်္ခါရတရားတွေပါလား။ သူဌေးသမီး၊ သူဌေးမယားဆိုတဲ့ ဘွဲ့ထူး ဂုဏ်ထူးတွေ ငှက်ကလေးအပါးမှာ စားခွင့်မရှိကြတော့ပါဘူးလေ။ ခုတော့ ငှက်ကလေးဆိုတာ ဘဝသမားလေးသာ ဖြစ်ခဲ့ရပါပြီ။

“ညီမလေး”

နောက်မှခေါ်သံကြောင့် ငှက်ကလေး၏ ခြေလှမ်း
တွေ ရပ်တန့်သွားလေ၏။ အစ်မနှစ်ယောက် ငှက်ကလေး
နောက်သို့ ပြေးလိုက်လာသည်။

“ညီမလေး”

မမကျေးက ငှက်ကလေးလက်ကို ဆွဲယူ၍ ငွေ
တစ်ထပ်ကို ထိုးထည့်ပေးလေသည်။ ဖြန့်လျက်ရှိသော
လက်တွေက ငွေထပ်ကို မဆုပ်ကိုင်။ ငှက်ကလေးမှာလည်း
မာနတွေ ရှိပါသည်လေ။

“ငှက်ကလေး မယူပါရစေနဲ့ မမရယ်”

“အို . . . မယူလို့ ဘယ်ဖြစ်မှ ဝဲ ညီမလေးရဲ့။
ငွေမပါရင် ညီမလေး ဒုက္ခရောက်မှာပေါ့”

ငှက်ကလေး ခေါင်းကိုခါယမ်းကာ မချိုပြုံးတစ်
ချက်ကို ပြုံးလိုက်၏။

“ငှက်ကလေးမှာလည်း မာနတွေရှိပါတယ် မမ။
ဆုံးဖြတ်ချက်လည်း ချပြီးပြီ။ ငှက်ကလေးမှာ လက်တွေ
ခြေတွေရှိနေတာပဲ ထမင်းနပ်မှန်ဖို့အတွက်တော့ အသုံး
ဝင်မှာပါ”

“ညီမလေးကလည်းကွယ် မမတို့ကို စိတ်မကောင်း

ဖြစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့။ ယူသွားပါနော် . . . ပြီးတော့”

မမရှင်ဖုန်းက စကားကိုဖြတ်ပြီး သူမ၏လက်မှ
လက်ကောက်တွေကို ချွတ်နေသည်။ သူ့ဘာလုပ်မယ်ဆို
တာ ငှက်ကလေး သိတာပေါ့။

“ငှက်ကလေးအတွက်ဆိုရင် လက်အနာခံပြီး
ချွတ်မနေပါနဲ့ မမဖုန်း။ ငှက်ကလေး ယူမှာမဟုတ်ဘူး။
ပိုက်ဆံတွေလည်း ပြန်ယူထားလိုက်ပါ”

ပိုက်ဆံထပ်ကို မမကျေးလက်ထဲသို့ပြန်ထိုးထည့်ပေး
ခဲ့ပြီး ငှက်ကလေး သူတို့ရှေ့မှ ပြေးထွက်လာခဲ့တော့သည်။

“ညီမလေး”

“ငှက်ကလေး”

ခေါ်သံ၊ ရှိုက်သံ၊ ပိုကြွေးသံတွေနှင့် ဝေးနိုင်သမျှ
ဝေးအောင် ပြေးနှုန်းကို ပိုမြှင့်ပစ်လိုက်သည်။ သံစုံကျားငှက်
ဘဝ ရေစုန်မျောခဲ့ပြီလား။ လှိုင်းတွေလည်းပုတ် လှေလည်း
လှုပ်လို့ ဘဝကိုဇာတ်မြှုပ်ဖို့ရာ ခိုကိုးရာဆိုတာ သူမအတွက်
ဗေဒါတစ်သုတ်ပင် လက်လှမ်းရော မရှိတော့ပါလား။

အခန်း (၃၃)

ကောင်းကင်တစ်ခွင်မှာ ထိန်ငြိုးတောက်ပနေသော နေမင်းကြီးသည် သူ့ရင်ထဲက အပူမီးနှင့် ပြိုင်ဆိုင်နေသည့်အလားပင်။ လေးလဆိုတဲ့ကာလဟာ သူများတွေ အတွက် ဘာမှမကြာသေးဘူး ထင်ရပေမယ့် ဖန်ဆင်းအတွက်တော့ လေးသချေမျှပင်။ ဘယ်မှာမှ စုံစမ်းလို့မရတော့လောက်အောင် ခြေရာဖျောက်ကောင်းတဲ့ ချစ်သူကို နေရာအနှံ့ မောင်းခတ်ကြေညာပြီး ရှာရမလိုဖြစ်နေပြီ။ တကယ်တမ်းမှာ မှားခဲ့တာက သူပဲဖြစ်သည်။ ငှက်ကလေး

ကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ရင်ထဲမှာ သံသယဆူးကို တူးဆွပြီး မြေဖာကျွေးခဲ့မိတာကိုက သူမှားခဲ့တာ။ ဖန်ဆင်း ဆေးရုံက ဆင်းတော့ ထိုက်ထိုက်က လာရှင်းပြသည်။ ထိုက်ထိုက်နဲ့ ငှက်ကလေးက သိပ်ခင်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေတဲ့။ မှားပြီဆိုတဲ့နောင်တနှင့်အတူ ချစ်သူကို လိုက်ရှာကြည့်တော့ ရှာလေလေ ပြေး ကြာလေလေဝေးခဲ့ရသည်သာ။

“သား”

“မေမေ”

ဒေါ်မာလာ ညင်သာစွာပင် ဖန်ဆင်းဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ပြီးမှ သား၏ ကပိုက်ရုံကျနေသော ဆံပင်စတွေကို သပ်တင်ပေးကာ . . .

“ကိုယ့်အပေါ် မကြင်နာလို့ ရက်စက်ခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဒီလောက်အထိ လွမ်းပြနေဖို့ မလိုပါဘူး သားရယ်။ ယောကျ်ားဆိုတာ လှေကားသုံးထပ်ဆင်းရင် လူပျိုပဲ။ ငှက်ကလေးထက်သာတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးပါကွယ်”

အပြောကတော့ လွယ်တာပေါ့နော်။ လက်တွေ့ခံစားနေရတဲ့သူမှာတော့ ဖွဲမီးလို တငွေငွေ လောင်ကျွမ်းနေ

ပါပြီ။ သားကို လှေကားပေါ်ကနေ တွန်းချပစ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမ
 တစ်ယောက်အဖြစ် မေမေက ငှက်ကလေးကို မုန်းနေ
 သည်။ တကယ်တော့ ငှက်ကလေး တွန်းချခဲ့တာ မဟုတ်
 ဘူးလို့ ဖန်ဆင်း ရှင်းပြပေမယ့် မေမေက လုံးဝလက်မခံခဲ့
 ပေ။ ဖန်ဆင်းက ချစ်တဲ့စိတ်ကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး ငှက်က
 လေးကို ကာကွယ်ပေးသည်လို့ပဲ ထင်နေတယ်လေ။

“သား”

“ဈာ”

“သူ့ကိုမေ့ပစ်လိုက်စမ်းပါ သားရယ်”

“အပြောကတော့ လွယ်တာပေါ့ မေမေရယ်”

နဂါးသားတစ်ခုလုံး ခြုံငုံပြီး သိမ်းထုပ်ထားတဲ့
 အချစ်တွေကို မလိုမဲ့ထုတ် စွန့်ပစ်ပါဆိုလို့ ရရိုးထုံးစံ ရှိသ
 တဲ့လား။

“သံယောဇဉ်တွယ်ဝရာ အနှောင်အဖွဲ့မှ မရှိတာ
 ကွယ်။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် ရွေးချယ်ခွင့် ရနေတာပဲ မဟုတ်
 လား”

“အချစ်ဆိုတာ အဝတ်တစ်စလို့ စုတ်ပြသွားတို
 နေရာကို ပြန်ပြီးဖာထေး အစားထိုးလို့မရဘူး မေမေ။ သား

ငှက်ကလေးကို ချစ်တယ်”

“သူကမှ သားကိုမချစ်တာ”

“အဲဒါက မေမေအထင်ပါ။ သူလည်း သားကို
 ချစ်တယ်ဆိုတာ သားသိနေတယ်”

“သားက ဘာနဲ့တိုင်းတာပြီး ပြောနိဗ္ဗိတာလဲ”

“နဂါးသားနဲ့ တိုင်းတာလိုက်တာပါ”

သားအမိနှစ်ယောက် အကြည့်ချင်း ဆုံသွားကြ
 လေသည်။ မျက်ဝန်းတစ်စုံကို အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးစီနှင့်ပါ။

“မင်းသူ့ကို လိုက်ရှာနေတာပဲ မဟုတ်လား”

“ရှာပေမယ့် မတွေ့ဘူးလေ”

“တွေ့ရင်လည်း မေမေကတော့ ငှက်ကလေးနဲ့
 သားကို ပြန်ပေါင်းခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

“မေမေ”

ဖန်ဆင်း အံ့သြလို့မဆုံးတော့ပေ။ မေမေ ဘာဖြစ်
 လို့ ငှက်ကလေးကို ဒီလောက်မုန်းသွားရတာလဲ။ ဖန်ဆင်း
 မလိုချင်တုန်းကတော့ မေမေပဲ အတင်းထိုးပေးခဲ့တာ။ ခု
 တကယ် မြတ်နိုးပါပြီဆိုတော့မှ ဆွဲယူပြီး လွှင့်ပစ်ချင်တာကို
 တော့ ဖန်ဆင်း လက်မခံနိုင်ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ငှက်က

လေးကို တွေ့အောင်ရှာမည်။

“မေမေ ဘာဖြစ်လို့ ငှက်ကလေးကို ဒီလောက်ခါး သီးသွားရတာလဲ”

ဒေါ်မာလာ ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးလိုက်ကာ . . .

“ရှင်းပါတယ် သားရယ်။ မိဘဆိုတာ ကိုယ့် သား သမီးလောက် ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်နိုင်ဘူး။ မေမေ့သားကို ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်ခဲ့တဲ့သူကို မေမေဆက်ပြီး မုဒိတာ မပွားနိုင်တာ သဘာဝကျပါတယ်”

“ငှက်ကလေးက မေမေထင်သလို သားကိုတွန်းချ ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို မေမေယုံအောင် သားဘယ်လို သက်သေပြရမလဲ”

“အဲဒါသား သက်သေပြစရာ မလိုဘူးလေ။ သူ့ ဘက်ကမှန်ရင် သူ့ကိုယ်တိုင်လာပြီး သက်သေပြလိမ့်မယ်”

ဖန်ဆင်း စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းကိုခါယမ်းပစ်လိုက် သည်။ မေမေ ဘယ်လိုပဲတားတား သူ့နှလုံးသားက အသွား ထက်တဲ့ ခါးတစ်လက်လို တတ်နိုင်သလောက် ငှက်က လေးဘက်က ခုခံကာကွယ်ပေးချင်သည်။ သိပ်ချစ်မိပြီကိုး။

“မေမေ”

“ပြော”

“သားကို နားလည်ပေးပါ”

“ဘာအတွက်လဲ”

“သား ငှက်ကလေးကိုပဲ ရှာပါရစေ”

ဒေါ်မာလာ သားကိုကြည့်ပြီး ဟန့်ခနဲ ဖြစ်သွား လေ၏။

“မလိုတော့ဘူးလို့ ပြောထားပြီးပြီလေ။ မင်း အတွက် ငါ ငှက်ကလေးထက်သာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ထပ်ရှာပေးမယ်”

“မေမေ ထင်ရာတွေ လျှောက်မလုပ်နဲ့နော်။ မေမေအရှက်ကွဲမှာစိုးလို့ သား ကြိုပြောတာ။ သားဘဝမှာ ငှက်ကလေးဆိုတဲ့ ဇနီးတစ်ယောက်ပဲ ရှိရမယ်။ တစ်ပင်လဲ လို့ တစ်ပင်ထူတာမျိုးဆိုရင် ဘယ်သူမဆို လက်ခံနိုင် တယ်။ ခုဟာက လဲသွားတာ မဟုတ်ဘူး။ မှန်တိုင်းကို ကြောက်လို့ ရေထဲမှာငုပ်ပြီး ပုန်းခိုနေတာပါ”

တယ်လည်း အပြောကောင်းပါလား။ အချစ်ရဲ့ ခွန်အားတွေ ဒီလောက်အစွမ်းထက်လိမ့်မယ်လို့ ဒေါ်မာလာ မထင်ခဲ့ပေ။ တစ်သက်လုံး သူမစကားကို ခေါင်းညိတ်

လက်ခံလာခဲ့တဲ့သား၊ ခုများကျမှ ပြောင်းလဲသွားတာ အံ့ဩစရာ ကောင်းတာပေါ့နော်။

“သား”

“သားကို ဘာမှထပ်မပြောပါနဲ့တော့ မေမေ။ သားရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်အတွက် မေမေ မကျေနပ်ဘူးဆိုရင် သားကို ကြိုက်သလိုသာ အပြစ်ပေးပါတော့။ ၎က်ကလေးနဲ့ ပက်သက်ပြီး သား ဘယ်တော့မှ နောင်တရမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဖန်ဆင်း တကယ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဘယ်ဘဝ ဘယ်အခြေအနေပဲရောက်ရောက် ၎က်ကလေးတစ်ယောက် တည်းကိုသာ သူ့သစ္စာရှိရှိနှင့် ချစ်သွားပါမည်။ ဒီသစ္စာ စကားတွေ တည်ခဲ့ရင် ချစ်ရသူနဲ့ နှစ်ကိုယ်ကြင်ဖက် ရွှေလက်တွေ ပြန်ပြီး ဆုံစည်းရပါစေသား။

အခန်း (၃၄)

“နင်ကတော့စံပဲ ၎က်ကလေးရယ်။ တကယ်တကယ်”

ကြယ်စင်က အံ့ဩသလိုနှင့် ခေါင်းတခါခါ ဖြစ်နေတော့သည်။ သူငယ်ချင်းကောင်းတော့ ဆွေမျိုးရှုံးလောက်တယ်ဆိုတာမျိုး။ ကြယ်စင်က အစစအရာရာ အားလုံး အဆင်ပြေအောင် ၎က်ကလေးကို ကူညီထားလေသည်။ အခု ၎က်ကလေးနေရတာက ကြယ်စင်အဒေါ်တစ်ယောက် အိမ်မှာ။ ၎က်ကလေး အလုပ်ထွက်လုပ်ဖို့ ပြောပေမယ့် ကြယ်စင်က လုံးဝလက်မခံဘဲ အားလုံးလိုလေသေးမရှိ

ထားပေးသည်။ ဒီကျေးဇူးတွေကို တစ်နေ့ပြန်ဆပ်နိုင်အောင် ငှက်ကလေး ကြိုးစားမှာပါ။

“ကိုယ့်မှာ ဒီကိုယ်ဝန်ရှိနေတာကို မသိတာများအံ့ဩပါရဲ့။ အခု ဟိုအထဲက သတ္တဝါလေးက ထွားလာလို့ ဝိုက်ထွက်မှပဲ သိရတယ်လို့ဟယ်”

ငှက်ကလေးက စုဖို့ဖို့ဖြစ်နေသော သူ့ဝိုက်ကလေးကို ငုံ့ကြည့်၍ ရယ်လေသည်။

“ငါလည်း ဘယ်သိမလဲဟ။ သူများတွေ ကိုယ်ဝန်ရှိရင် အစားအသောက်ပျက်တာတို့၊ အော့တာ အန်တာတို့ ဖြစ်တယ်မို့လား။ ငါက ဘာမှမဖြစ်ပဲ ကျန်းမာရေးက ဒေါင်ဒေါင်မြည်နေတာကိုး။ ဟိုကိစ္စကတော့ ထိန်နေတယ်ပဲ ထင်တာပေါ့”

“အပျို . . . ခုဘယ်လောက် ရှိနေပြီလဲ”

“ငါးလကျော်ပြီ”

ကြယ်စင် မျက်လုံးလေး ထောင့်ကပ်၍ တစ်ခုခုကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေဟန်ရှိသည်။ ကြယ်စင်အဒေါ်ဖြစ်သော ဒေါ်သန်းတင်က ရေခွေးကြမ်းနှင့် အမြည်းပန်းကန်ကို သယ်ဆောင်လာကာ သူတို့ရှေ့မှာ ချပေးရင်း

“ဒေါ်လေးက လူကြီးဆိုတော့ သူ့ပုံစံကိုကြည့်ပြီး သိတာပေါ့အေ။ မသကာလို့မေးတိုင်း သူက မဟုတ်ဘူးလို့ ပဲပြောနေတာကိုး။ ခုဟိုက တိုးထွက်လာတော့မှပဲ ဆေးခန်းပြုဖြစ်တော့တယ်”

“ကဲ . . . မရွှေကြယ်စင်လေး ငါ့ကလေးအဖေကို အကြောင်းကြားပေးရမလား”

“နေပါစေ ကြယ်စင်။ ကလေးကြောင့် ငါ့ကိုပြန်ပြီး လက်ခံတာမျိုး ငါမလိုချင်ဘူး။ သူ့အလိုလို ငါ့ကိုလိုလားစွာ လက်ခံတာမျိုးပဲ ငါလိုချင်တယ်”

“ခေါင်းမာပြန်ပြီ”

“နေဦး . . . ကလေးအဖေဆိုလို့ ဒေါ်လေးတစ်ခု စဉ်းစားမိတယ် သိလား”

ဒေါ်သန်းတင်၏ စကားကို နှစ်ယောက်သား စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။ ဒေါ်လေးက လူကြီးလေ၊ တွေဖူးကြုံဖူး ရှိတာပေါ့။ သူတို့က အရိုင်းပန်းလေးတွေ။

“ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိပြီဆိုရင် ဖြစ်တတ်တဲ့ ရောဂါမျိုး မိန်းကလေးမှာ မဖြစ်ရင် ယောကျ်ားလေးမှာ ဖြစ်တတ်တယ် သမီးရဲ့”

“ဟင် . . . ဟုတ်ပါ့မလား ဒေါ်လေးရဲ့”

“ဟုတ်တယ်ကွယ့်။ အဖြစ်များတာတော့ မိန်းကလေးတွေပေါ့နော်။ တချို့က မိန်းကလေးမှာမဖြစ်ဘဲ ယောက်ျားလေးတွေမှာ အစားအသောက်ပျက်ပြီး ခြေမဆွဲချင် လက်မဆွဲချင် ဖြစ်တတ်တယ်ကွယ့်”

“ဪ”

ငှက်ကလေးက တအံ့တဩလေး “ဪ” လိုက်ပေမဲ့ ကြယ်စင်ကတော့ အဲဒီရောဂါဖြစ်နေမယ့် ဦးဖန်ဆင်းပုံစံကို မြင်ယောင်မိပြီး ခွီးခနဲ ရယ်လိုက်မိသည်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုဖြစ်တယ်လို့တော့ ဦးဖန်ဆင်းဘက်က ပြောသံမကြားမိပါဘူး။ အေးလေ။ ကိုယ်မသိတဲ့အချိန်မှာ ဖြစ်ချင်လဲ ဖြစ်မည်ပေါ့။

“နင်က ဘာရယ်တာလဲ”

“အဲဒီရောဂါ ဖြစ်နေတဲ့ပုံနဲ့ ဦးဖန်ဆင်းကို မြင်ယောင်မိလို့ပါ”

မျက်စောင်းကလေးထိုးရင်း ငှက်ကလေးက ရှက်ပြုံးပြုံးလေသည်။ ကိုယ်ဝန်ရှိတာကို သိလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ငှက်ကလေး အတိုင်းအဆမဲ့ ပျော်ခဲ့ရသည်။ ကိုကိုအပေါ်

ချစ်တဲ့ ငှက်ကလေးရဲ့ အချစ်တွေ ဘယ်လောက် ဧရိယာကျယ်တယ်ဆိုတာကို သက်သေပြခွင့်ရတော့မှာလေ။

“ကြယ်စင်”

“ဟင်”

“နင် ငါ့ကိုကတိတစ်ခုတော့ ပေးပါဟယ်”

“ဘာကတိလဲ”

ဒီကိစ္စကို နင်ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူးလို့”

“အေးပါ။ ငါကတိပေးတယ်”

ငှက်ကလေး၏ မျက်နှာသည် ကြည်နူးရိပ်ကလေးတွေ ဖြတ်သန်းလျက် ကြည်စင်ရွှင်လန်းနေတော့၏။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် မိခင်ဘဝကို ရောက်တော့မယ်ဆိုကာမှ မာမိုမေတ္တာတရားတွေကို နားလည်ရင်း သတိရမိသည်။ မမြင်ရသေးတဲ့ ရင်သွေးအပေါ် သူမ ဒီလောက်မေတ္တာတရားတွေ ကြီးမားခဲ့ရင် ငှက်ကလေးအပေါ်ထားတဲ့ မာမိုရဲ့ မေတ္တာတွေက ငှက်ကလေးထက် အဆတစ်ရာလောက် ပိုနေမှာပါ။

“ဒါနဲ့ နင့်ကို ငါပြောရဦးမယ် ငှက်လေး”

“ဘာလဲ”

“ဖင်မိုးဖြူတို့ လက်ထပ်သွားကြပြီဟ”

ငှက်ကလေးက မျက်စောင်းထိုးသဖြင့် ကြယ်စင်
က ခေါင်းညိတ်ဝန်ခံကာ ရယ်လေ၏။

“ကဲ . . . အမိ ကျွန်ပြန်လိုက်ဦးမယ်။ ရှင်လေး
အတွက် ကိုယ်ဝန်ဆောင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဆေးဝါးတွေရော
ဘာတွေရော ညာတွေရော စီစဉ်ရဦးမယ်”

“အဲဒီအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

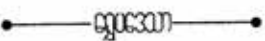
ငှက်ကလေးက ထရပ်ပြီး လိုက်ပို့မယ်လုပ်တော့
ကြယ်စင်က လက်ကာပြလျက် . . .

“နေ . . . နေ . . . လိုက်မပို့နဲ့တော့။ နင်သာ
ဂရုစိုက်”

ငှက်ကလေး၏ ဝိုက်ကိုဖွဖွရိုက်၍ ကြယ်စင် ထွက်
လာခဲ့သည်။ ဒီလမ်းကကျဉ်းမြောင်းတာကြောင့် ကြယ်စင်
ကားကို အစောင့်တစ်ယောက်နှင့် ထားခဲ့ခြင်းပါ။

“ကဲ . . . မောင်လေးရေ ကားစောင့်ပေးတဲ့
အတွက် ကျေးဇူးပဲနော်။ ရော . . . မုန့်ဖိုးယူနော်”

ကားစောင့်ပေးတဲ့ ကလေးက ဝိုက်ဆံကိုယူပြီး
ထွက်သွားလေသည်။ ကြယ်စင်ကားဘေးတွင် ကားတစ်စီး
ယှဉ်ရပ်ထားတာကို ကြယ်စင် ခုမှ သတိထားမိကာ ကြည့်

လိုက်သည်။

“ဟင်”

ဦးဖန်ဆင်းပါလား။

“ကြယ်စင်”

သူမကိုခေါ်ရင်း ဦးဖန်ဆင်းက လျှောက်လာသည်။

“ဦးဖန်ဆင်း”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . တို့ကိုမြင်တာနဲ့ သရဲ
သဘက်မြင်လိုက်တဲ့ အတိုင်းပဲနော်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ကြယ်စင်”

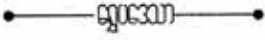
“မဟုတ်ပါဘူး . . . ဟို . . . ဟိုလေ”

ကြယ်စင် စကားတွေ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်
ကုန်လေ၏။ မညာတတ်ဘဲနှင့် ညာတော့မယ့်သူတွေဟာ
သရုပ်ပျက်တတ်သတဲ့။ ဘာမှတောင် မမေးရသေးဘူး။
ကြယ်စင် မျက်နှာပျက်နေပြီ။

“ကြယ်စင် ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ”

Question 1 စပြီး ကြယ်စင် မျက်လုံးကလေး
ဝိုင်းသွားလေ၏။

“ကြယ်စင်က တို့နဲ့ စကားမပြောချင်ဘူးထင်

တယ်”

“အို . . . ဟင့်အင်း . . . မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို တို့မေးတာကို ဖြေဦးလေ”

ကြယ်စင် ခေါင်းငုံ့သွားလေ၏။ ပြီးမှ . . .

“ကြယ်စင် ကြယ်စင် အဒေါ်တစ်ယောက် အိမ်ကို လာတာပါ”

“ဟုတ်ပြီ။ ဘာလာလုပ်တာလဲ သိခွင့်ရှိမလား”

“ဦးဖန်ဆင်း”

ကြယ်စင် စိတ်ထဲမှာ စနိုးစနောင့် ဖြစ်သွားရလေသည်။ ကြယ်စင်ကိုကြည့်တဲ့ ဦးဖန်ဆင်းရဲ့ မျက်လုံးတွေက မယုံသင်္ကာမှုတွေ အပြည့်နှင့်ပါ။

“ဦးဖန်ဆင်း ကြယ်စင်ကို ဘာလို့တရားခံစစ် စစ် နေတာလဲ”

“ဆောရီး”

ဖန်ဆင်းက တောင်းပန်လိုက်ရင်း သူ့ကားဆီသို့ တစ်ချက်ပြန်ကြည့်လေသည်။ အချက်ပြမီးက ဘာလဲ တော့ မသိပါဘူး။ ဦးဖန်ဆင်း၏ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာလေ၏။ ဖန်ဆင်းက ဆက်၍ . . .

“ကြယ်စင် ခုပြန်မှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆိုအတော်ပဲ ကြယ်စင်ကို အကူအညီတောင်း စရာရှိလို့ ကူညီနိုင်မလား”

“ကြယ်စင် တတ်နိုင်တာဆိုရင် ကူညီပါမယ် ဦးဖန်ဆင်း”

ဦးဖန်ဆင်း မျက်မှန်ကို တပ်လိုက်ရင်း ခေါင်းတစ် ချက် ညိတ်ပြကာ ပြုံးလေလျှင် ကြယ်စင်ငေးခနဲ ဖြစ်သွား လေ၏။ ဒီလောက် သန့်ပြန်ချောမွေ့နေတဲ့ ယောက်ျားကို ထားခဲ့ရင် ငှက်ကလေးလောက် မိုက်တဲ့သူ ရှိပါဦးမလား။

“ကြယ်စင်တတ်နိုင်ပါတယ်။ အခြားတော့ မဟုတ် ပါဘူး။ ငှက်ကလေးနဲ့ ပက်သက်ပြီး တို့ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရ တဲ့ ခံစားချက်တွေ၊ ဝန်ခံစရာရှိတာတွေ၊ အဲဒါတွေ အားလုံး ကို တို့ရင်ဖွင့်ပြချင်တယ်။ ကြယ်စင်က နားထောင်ပေးရုံ ပါပဲ”

“ရပါတယ် . . . ကြယ်စင် နားထောင်ပေးမယ် လေ”

“ဒါဆို ကြယ်စင်တို့ကားကို ပြောင်းစီးလိုက်လေ။

ကြယ်စင်ကားကို ချစ်သူ မောင်းခွဲလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကို”

ကြယ်စင် ဖန်ဆင်းကားမှာ ပြောင်းစီးလိုက်သည်။ လမ်းမှာ သူ့ဘာမှမပြောခင်ပဲ ကိုယ်သိချင်တာကို မေးဖို့ ရည်ရွယ်လိုက်တော့ ရှက်သလိုလိုတော့ ရှိသွားသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့သိတာမှ မဟုတ်ပဲလို့ စိတ်ကိုဖြေပြီး ပါးစပ်ဟာ လိုက်မိ၏။

“ဦးဖန်ဆင်း”

ဖန်ဆင်းက သူ့မဘက်သို့ ခေါင်းငဲ့ကြည့်လေသည်။

“ဦးဖန်ဆင်း ဘာမှမပြောခင် ကြယ်စင် ဦးဖန်ဆင်းကို မေးချင်တယ်”

“မေးလေ”

“ဟိုလေ . . . ဦးဖန်ဆင်း မစားနိုင် မသောက်နိုင် ဖြစ်ပြီး ခြေလက်တွေ လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေတာမျိုး ဖြစ်ဖူးလား”

မဆီမဆိုင်မေးခွန်းကိုမေးလေသဖြင့် ဘာကြောင့် တာပါလိမ့်ဟု ဖန်ဆင်းတွေးမိကာ ပြုံးလိုက်၏။ နောက်မှ

အကြောင်းရှိလို့ မေးတာဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ပြန်၍ သုံးသပ်မိသည်။

“ဖြစ်ဖူးပါတယ် . . . တို့နဲ့ ငှက်ကလေးကို ဝေးဖို့ အကြောင်းဖန်ပေးတာ အဲဒီရောဂါပဲလေ”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် ကြယ်စင်။ ကြယ်စင် စဉ်းစားကြည့်လေ။ ငှက်ကလေး တွန်းလိုက်တဲ့ အားလောက်နဲ့ တို့လှေကားပေါ်က ပြုတ်ကျရောအကြောင်း လုံးဝမရှိဘူး။ အဲဒီရောဂါကြောင့် တို့မဟန်နိုင်ဖြစ်နေတာ အဲဒီအရင်ရက်တွေကတည်းကလေ”

“ဪ”

ဒေါ်လေးပြောတာ ဟုတ်နေပါလားဟု ကြယ်စင် ကောက်ချက်ချလိုက်သည်။ ငှက်ကလေးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတာကို ဦးဖန်ဆင်းများသိရင် ဘယ်လောက် ဝမ်းသာရှာလိမ့်မလဲ။

“ကြယ်စင် ဘာဖြစ်လို့ တို့ကိုအဲဒီမေးခွန်းမေးတာလဲ”

“ဪ . . . ဟို . . . အဟင်း . . . ကြယ်စင်မောင်

လေး အဲဒီလိုဖြစ်နေလို့။ အဲဒါလေ . . . ဟိုဆေးနည်းကောင်း
လေးများ ရမလားလို့ မေးကြည့်တာပါ”

“အဟွန်း”

ဖန်ဆင်း မပွင့်တစ်ပွင့် ရယ်လိုက်သည်။ ဘာ
ကြောင့် ညာနေမှန်းမသိပေမဲ့ ကြယ်စင်ပုံစံက တစ်ခုခုကို
ဖုံးကွယ်နေတယ်ဆိုတာ ဖန်ဆင်း အကဲခတ်မိပါသည်။

“ကြယ်စင် ငှက်ကလေးနဲ့ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖြစ်ကြ
ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း . . . မတွေ့ . . . မတွေ့ပါဘူး”

ဖန်ဆင်းက ဘယ်ကမှ အဆက်အစပ်မရှိ ငြုန်း
စားကြီး ကောက်မေးလိုက်တော့ ဖြေတဲ့သူကလည်း မဆိုင်း
မတွ ဖီဖီခါငြင်းလေသည်။

“ဖြေလိုက်တာ ဖီဖီခါပဲနော်။ တွေ့များတွေ့ခွဲဖူး
သလား ပြန်ပြီးတောင် စဉ်းစားမနေတော့ဘူး”

“ဟို . . . ကြယ်စင် တကယ်မတွေ့တာပါ”

“တို့ကလည်း ညာတယ်လို့ မစွပ်စွဲပါဘူး”

ကြယ်စင် အသက်ရှူပင်မှားတော့မတတ် အောင့်
သက်သက်နှင့် အသက်ရှူလိုက်မိသည်။ ညာသာ ညာရ

တယ် လိပ်ပြာက မလုံဘူး။ သူများကိုလိမ်မှ ထမင်း စားရ
မယ်ဆိုရင် ကြယ်စင်တို့ ငတ်မှာသေချာသည်။ သူမကို
အကဲခတ်သလို ကြည့်နေတဲ့ ဦးဖန်ဆင်း မျက်လုံးတွေက
အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုကို ဖော်ကျုံးနေသလို။ သူ သိများသိနေပြီ
လား။

“တို့က ငှက်ကလေးကို အရမ်းချစ်တာလေ။
ဒါကြောင့် မေမေနဲ့အတိုက်အခံလုပ်ပြီး သူ့ကိုရှာနေတာ”

“ဟင် . . . ဦးဖန်ဆင်း မေမေနဲ့ ဘာလို့အတိုက်
အခံလုပ်တာလဲ။ အန်တီက ငှက်ကလေးကို ချစ်တာပဲဟာ”
ဖန်ဆင်း ခေါင်းခါပြုလျက် . . .

“ခုက အရင်လို မဟုတ်တော့ဘူးလေ။ ငှက်က
လေး တို့ကိုလှေကားပေါ်က တွန်းချလိုက်တာလို့ မေမေက
ထင်နေတာ။ ဒါကြောင့် ငှက်ကလေးကို မကြည့်တာ”

မှန်းနေတာလို့တော့ မပြောရက်ပါဘူးလေ။

“ဦးဖန်ဆင်းက ရှင်းမပြဘူးလား”

“ရှင်းပြတယ် မေမေက လက်မခံဘူး။ သူ ထင်
တာက တို့ကို ငှက်ကလေးဘက်က ကာကွယ်ပြီး ပြောပေး
တာလို့ ထင်နေတာ”

“ဒီပြဿနာက ခဏပါ ဦးဖန်ဆင်းရယ်။ မကြာခင် ပြေလည်သွားမှာပါ။ သားအချစ် မြေးအနှစ်တဲ့။ မြေးမျက်နှာ မြင်ရတဲ့အခါ သူစိတ်ပြေသွားမှာပါ”

“ဘယ်လို”

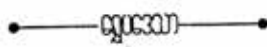
“အဲ”

ပြောမိသွားပြီ ဒီပါးစပ်။ ထိန်းထားတဲ့ကြားက လွတ်ခနဲ ထွက်သွားတာ။ ကိုယ့်အမှားအတွက် မဝံ့ရဲစွာ ဦးဖန်ဆင်းကို မရဲတရဲကြည့်လိုက်တော့ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို ကျုံ့ ဦးဖန်ဆင်း ကြယ်စင်ကို ကြည့်နေသည်။ ထိုအကြည့် ကို ရင်မဆိုင်ရဲစွာ ကြယ်စင်မျက်နှာ ပြန်လွှဲလိုက်၏။

“မင်းစောစောက ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ကြယ် . . . ကြယ်စင်က သဘောပြောတာပါ”

ဖန်ဆင်း ကြယ်စင်မျက်နှာပေါ်မှာ လိမ်ညာရိပ် ကောက်ကြောင်းတွေကို မြင်နေရသည်။ သူ့ ငှက်ကလေးရှိ တဲ့နေရာကို သိကိုသိနေရမယ်။ မေးရင်လည်း ဖြေမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိနေပြန်သည်။ ကြယ်စင်စကားထဲမှာ မြေးဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းပါလာပုံထောက်တော့ ငှက်ကလေး မှာများ။ ဒါကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ဖန်ဆင်း ထင်သည်။

ဘာကြောင့်လဲဆို ငှက်ကလေးက ဆေးဝါးတွေ မှီဝဲနေတာ ကိုး။

“ဦးဖန်ဆင်း”

“ဟင်”

“ဟို . . . ကြယ်စင်မေ့နေလို့ သွားစရာလေး ရှိသေးတယ်။ အဟင်း . . . အဲဒါ ကားပြောင်းစီးတော့မယ်”

“ရပါတယ်”

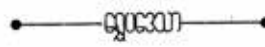
ဖန်ဆင်းကားကို ရပ်ပေးလိုက်သည်နှင့် နောက် ကားကလည်း အမိန့်ကိုနာခံစွာ ရပ်သွားလေ၏။ လူချင်း ချိန်းလိုက်ကြသည်။ ဖန်ဆင်းရင်ထဲမှာတော့ ပဟေဠိများစွာ နှင့်။ ချစ်သူက သူ့ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း . . .

“ဘယ်လိုလဲ ဖန်ဆင်း သဲလွန်စရရဲ့လား”

“သူကတော့ မသိဘူးလို့ ဘူးခါနေတာပဲ။ သူညာ နေတာလို့ ငါခံစားမိတယ်။ အဲဒီတော့ တို့ကြယ်စင်နောက် ကို နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်ရမှာပဲ”

ဖန်ဆင်းကိုကြည့်ပြီး ချစ်သူက စိတ်မသက်သာ သလို သက်ပြင်းရှည်ချလျက် . . .

“မင်းအစား ငါ စိတ်မောလိုက်တာကွာ”

အခန်း (၃၅)

“မာမိ မနက်ဖြန် ရန်ကုန်ကိုဆင်းမယ်”

“ကျေး မာမိနဲ့လိုက်ခဲ့ချင်တယ်”

“ရှင်ဖုန်းလည်း လိုက်ချင်တယ် မာမိ”

ဒေါ်မဉ္ဇူရန်ကုန်ကို ဆင်းမယ်ဆိုတာနှင့် ညီအစ်မ နှစ်ယောက် ရွစ်ရွစ်ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ကြယ်စင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ဖုန်းဆက်ကတည်းက သူတို့မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ဖြစ်နေကြတာ။ ၎င်းကလေးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီတဲ့။ မမြင်ရသေးတဲ့ မျိုးဆက်သစ်ကလေးအတွက် ညီအစ်မနှစ်

ယောက် တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် အစီအစဉ်တွေဆွဲ ကြိုတင်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်ရတာ အမောပါပဲ။

“မလိုက်ကြစမ်းပါနဲ့အေး၊ လူများရင် ငါစိတ်ရှုပ်လို့ပါ”

ကြည့် မာမိတို့ အကြောင်းပြချက်ပေးပြီ။

“မာမိကလည်း သမီးတို့က ၎င်းကလေးလို လျှောက်ကစားနေမှာမှ မဟုတ်တာ။ ငြိမ်ငြိမ်လေးပဲလိုက်မယ့်ဟာကို”

“သူများကိုထိခိုက် မပြောနဲ့လေ”

ကျေးက ရှင်ဖုန်းကို တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ဆူလေသည်။

“ညည်းတို့လိုက်တော့ရော ဘာထူးမှာမို့လဲ”

“ဪ... ၎င်းကလေး လှလာလား ဝလာလား။

ဝိုက်ဝုံးအင်္ကျီနဲ့ ကြည့်လို့ကောင်းရဲ့လား သိချင်လို့ပေါ့ မာမိရဲ့”

မျက်စောင်းက ဆူနာမီထက် ထန်လေ၏။ တစ်ခါတည်း မွေ့ယမ်းသွားလိုက်တာ နှစ်ယောက်စလုံး မလွတ်ရအောင်ပါ။ ကျေးက ဆက်ပြောဟူသော သဘောနှင့်

ရှင်ဖုန်းကို တံတောင်နှင့်တို့၍ ပင့်ပေးလေသည်။

“ဟမိနော် . . . သမီးတို့ ဟမိနဲ့တစ်ခါမှ အတိုက်

အခံ မလုပ်ဖူးဘူး။ ဒီတစ်ခါ လုပ်ရမလိုဖြစ်နေပြီ”

“လိုက်မယ်နော် ဟမိ”

ဒေါ်မဉ္ဇူ သက်ပြင်းချလျက် . . .

“ကဲ . . . လိုက်ကြအေ . . . လိုက်ကြ”

“ဟေး . . . ဒါမှ တို့ဟမိကွ”

အော်သံက ခပ်အုပ်အုပ်မျှသာ။ နှစ်ယောက်သား

လက်ဝါးချင်းရိုက်၍ ထပြေးသွားကြလေတော့၏။ ဒီလို

အချိန်မျိုးမှာ သူတို့နေရာမှာ ၎င်းကလေးသာဆိုရင် ဟေး

ခနဲ အကျယ်ကြီးအော်ပြီး ဟမိကိုဖက်နှမ်း ဝုန်းဝုန်း ဒိုင်းဒိုင်း

နဲ့ ခုန်ပေါက်နေမည်သာ။ ကျေးနဲ့ ရှင်ဖုန်းကတော့ အဲဒီလို

မလုပ်ရဲပါဘူး။

“ဘာအရင်လုပ်မလဲ မမ”

“အဝတ်တွေ အရင်ထည့်မယ်”

“အိုကေ”

ကိုယ်စီကိုယ်မှ ရှိုးကေတွေကို ဆွဲဖွင့်ကြပြီး အဝတ်

ရွေးပွဲ ကျင်းပလေတော့သည်။ ဖြူ၊ နီ၊ ဝါ၊ ပြာ ကာလာစုံတဲ့

အဝတ်တွေမှာ ခရီးဆောင်အိတ်ထဲသို့ ဟောတစ်စုံ ဟော

တစ်စုံ ဖိနှိပ်ထည့်ခြင်းကို ခံနေရသည်။

“ဒီတစ်ခေါက်သွားရမှာ ပျော်စရာကြီး”

“အေးဟယ် . . . ငါဖြင့်ရင်တွေတောင် ခုန်တယ်”

“မမ”

ကျေးက မျက်လွှာကိုပင့်ကြည့်တော့ ရှင်ဖုန်းက

စပ်ဖြဲဖြဲ ပုံစံလုပ်လျက် . . .

“မမ တူလေးလိုချင်လား တူမလေးလိုချင်လား”

“ကိုယ့်သွေးသားပဲဟာ ဘာဖြစ်ဖြစ်ချစ်မှာပဲ”

“ငှက်ကလေး မွေးအောင်စောင့်ပြီး ကလေးကို

တစ်ခါတည်းခေါ်လာရင် မကောင်းဘူးလား”

“အရူးမ ငှက်ကလေးမွေးပြီးအောင် စောင့်နေရင်

နင်ပါ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ဆက်ငြိပြီး ညားသွားလိမ့်မယ်”

“ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်လဲ မမရဲ့”

“ချစ်သူဆိုတဲ့တစ်ယောက်လေ”

“ကောင်းသားပဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ”

ကျေးပြောမှပဲ ရှင်ဖုန်း ချစ်သူဆိုတဲ့ တစ်ယောက်

ကို သတိရမိသွားသည်။ ၎င်းကလေး မင်္ဂလာဆောင်တုန်း

က လူကိုကြည့်လိုက်တာမှ ပြုံးဖြဲနေတာပဲ။ ကိုဖန်ဆင်း
လောက် မချောပေမဲ့ သူလည်း starတစ်ပွင့်ပါပဲ။ ဖြူဖြူပါးပါး
အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ကြည့်ကောင်းအောင် ချောသူပါ။

“ဟဲ့”

“အမလေး . . . လန့်လိုက်တာ မမရယ်”

စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ပြုံးစေဖြစ်နေသော ရှင်ဖုန်းသည်
ကျေးအသံကြောင့် လန့်ဖျပ်သွားလေ၏။ ကျေးက မျက်
စောင်းထိုးကာ . . .

“ဒီကပြောရုံရှိသေးတယ်။ သူကစိတ်ကူးယဉ်နေပြီ”

“မဟုတ်ပါဘူး မမရဲ့”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ်မလုပ်နဲ့
နော်။ ဟာမိနဲ့တိုင်ပြောလိုက်မယ် ဘာမှတ်လဲ”

“ဟိုနှစ်ယောက်”

ဟာမိအသံကြောင့် နှစ်ယောက်သား ပါးစပ်တွေကို
လက်နှင့်ပိတ်လိုက်မိကြ၏။ အခန်းဝမှာ ခါးကြီးထောက်၍
ရပ်နေသော ဟာမိက သူတို့ကိုရှုတည်တည်နှင့် စိုက်ကြည့်
လျက် . . .

“ဘာတွေစကားများနေတာလဲ။ ငါ့အဝတ်တွေပါ

ထည့်ပေးဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟာမိ”

“ညည်းတို့ ကြပ်ကြပ်သတိထားနော် ငါအားလုံး

ကြားတယ်”

“အယ်”

ရှင်ဖုန်း ခေါင်းမဖော်ရဲတော့ပေ။ ဟာမိထွက်သွား
လေမှ . . .

“မမ”

“ဘာလဲဟ”

“ခုကတည်းက မျက်နှာရှစ်ခေါက်ချိုးနဲ့။ ဟိုရောက်
ရင်တော့ နာဂစ်ပါဝင်လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ကျိန်းသေတာပေါ့”

“သွားပါပြီ . . . ချစ်ချစ်နဲ့တွေ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်ပါ
မလဲနော်”

ရှင်ဖုန်းအပြောကြောင့် ကျေး ရှင်ဖုန်းခေါင်းကို
ပိတ်ခေါက်ပစ်လိုက်တော့သည်။ ငှက်ကလေးဆီ သွားရ
တော့မှာမို့ အပျော်လွန်ကာ ပေါက်ကရတွေနဲ့ ရယ်စရာ
ပြောနေသည်ဆိုတာ နှစ်ဦးသား နားလည်ပြီးသားပါလေ။

အခန်း (၃၆)

ကြယ်စင်တစ်ယောက် ငှက်ကလေးအတွက် လိုအပ်တာတွေဝယ်ဖို့ စင်တာထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဘေးဘီကို သတိမထားမိတာ သူမရဲ့အပြစ်။ ကြယ်စင်နောက်မှာ ဖန်ဆင်းတဲ့အဖွဲ့ လူစုခွဲ၍ လိုက်လာကြသည်။ ငှက်ကလေးဆိုတဲ့ ဖန်ဆင်းရဲ့ ရင်ထဲက ရတနာကိုငှက်ထားမှုနဲ့ တရားခံနောက်လိုက်သလို လိုက်နေကြရသည်သာ။ ကြယ်စင်က ဒါကို မသိရှာပေ။ ကြယ်စင် မြင်နိုင်မယ့်နေရာကနေ ဖန်ဆင်းက ဖြတ်လျှောက်လျက် လူရိပ်ပြလိုက်သည်နှင့်

သူတို့ ဖမ်းသည့်ဝှင်က ကွက်တိ။

“ဟင်”

ဦးဖန်ဆင်းကို လှစ်ခနဲမြင်လိုက်ရသဖြင့် ကြယ်စင် ရှပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်သွားလေ၏။ သူမလက်ထဲမှာက ကိုယ်ဝန်ဆောင်နှင့် ပက်သက်သည့် ဆေးတွေ၊ ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီတွေ၊ အမြန်လှစ်မှ . . .

“ကြယ်စင်”

“အမေ”

နောက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်တော့ သန့်ရှင်းဆိုတဲ့ လူကြီးနဲ့ တန်းတိုးလေသည်။ ဒီလူကြီး ဦးဖန်ဆင်းနဲ့ အတူတူ လာတာလား။

“ဘာတွေလာဝယ်တာလဲ”

“ဟို . . . အဲ . . . ဒါတွေ”

အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့နှင့်ဖြေပြီး ကြယ်စင် လက်ညှိုးထိုးပြတဲ့အရာတွေကို သန့်ရှင်းက ငုံ့ကြည့်လိုက်ကာ . .

“ပစ္စည်းတွေက များလှချည်လား။ နိုင်ရဲ့လားမသိဘူး။ တို့ကူသယ်ပေးရမလား”

“နေ . . . နေပါစေ။ ရပါတယ် . . . သွားမယ်နော်”

ရှေ့မှာအပြုံးနှင့် နှုတ်ဆက်သွားပေမယ့် မျက်နှာ လွှဲလိုက်သည်နှင့် မဲ့တဲ့တဲ့ဖြစ်သွားသော ကြယ်စင် မျက်နှာ ထားကို သန့်ရှင်းက မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်ပါသဖြင့် ပခုံး တွန့်၍ ရယ်လိုက်သည်။ သူ့တာဝန်ပြီးဆုံးသွားလေသဖြင့် သန့်ရှင်းက ဖန်ဆင်းကိုလှမ်းကြည့်၍ ကြယ်စင်သွားပြီဆိုတဲ့ အကြောင်း မျက်စပစ်ပြလေ၏။

“ဟေ့ . . . ဟေ့ကောင် . . . လင်းနိုင် မင်း အဲဒီလို မလုပ်နဲ့နော် ပြန်ပေး”

“မပေးဘူးကွာ မင်းလျှို့ထားတဲ့ကိစ္စ ပြောပြမှ ပေးမယ်”

“ဟိတ်ကောင် . . . မလုပ်နဲ့နော် ငါစိတ်ဆိုးမှာ”

“စိတ်ဆိုးရင် လိပ်သိုးကြီးဝယ်ပေးမယ် . . . ဟဲ ဟဲ”

ချစ်သူနှင့်လင်းနိုင် အပီကဲနေပြီ။ သူတို့ကိုမြင်တာ နှင့် ကြယ်စင် ကြောက်လန့်ကာ ကွေ့ပတ်ပြေးဖို့ ကြိုးစားနေ ရ၏။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က လမ်းပေါက်မရှိအောင်ပဲ ဟိုမှဒီ ဒီမှဟို မွေးပွဲဝက်ဝံရုပ်တစ်ရုပ်ကို လှနေကြတာ ကြယ်စင် လမ်း ပျောက်နေပြီပေါ့။ ဘယ်လမ်းပေါက်က ပြေးရမလဲ။

“လင်းနိုင် ပြန်ပေးကွာ။ အဲဒါ ငါ့ကောင်မလေး အတွက်ကွ”

“ဒီအတိုင်းမရဘူး။ ငါ့အတွက် အဆင်တစ်ယောက် ရှာလာပေးပြီးဈေး”

ထိုစဉ် ကြယ်စင်နောက်ဘက်သို့ သန့်ရှင်းရောက် လာပြီး . . .

“လင်းနိုင်ရေ ဒီကိုပစ်လိုက်”

“ရှေ့ . . . သန့်ရှင်း”

“ဟာ . . . မလုပ်နဲ့”

“ဟေ့ . . . ဖန်ဆင်း . . . ဖန်ဆင်း”

ဆူဆူညံညံအသံတွေနှင့် စင်တာထဲမှာ ရှုပ်ထွေး သွားလေ၏။ ဝက်ဝံရုပ်ကို ချစ်သူကလိုက်လှ လင်းနိုင်က ပြေးရင်း သန့်ရှင်းဆီသို့ ပစ်အပေး ကြားထဲမှဖန်ဆင်းက အရုပ်ကို ခုန်ဆွဲယူထားလိုက်တော့ သန့်ရှင်းမှာ အရုပ်ကို အားနှင့်ပြေးဖမ်းသော်လည်း မမိဘဲ အားလွန်ကာ ကြယ်စင် ကို စပါယ်ရှယ် ဝင်တိုက်၍ပစ်လိုက်၏။

“အင့်”

“အို”

“ဟာ”

“အဲ”

“ခွလန်း”

“အယ် . . . ကုန်ပြီ”

အားလုံး၏ နှုတ်မှ အာမေဩတ်သံမျိုးစုံ ထွက်သွားကြလေ၏။ စင်တာထဲမှာ လူရှင်းနေလို့ တော်သေးပါ၏။ ကြယ်စင်ဆီသို့ လေးယောက်သား ပြိုင်တူရောက်ကာ . . .

“ဘယ်နာသွား . . . အဲ . . . ကြယ်စင်”

“ကြယ်စင် ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“ဟို . . . ထနိုင်ရဲ့လား”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် မေးမြန်းကြလေတော့ ကြယ်စင်မျက်နှာလေး ရဲတက်လာသည်။ ရှက်သွားသည်ထင်ပါရဲ့။

“တို့ ထူပေးရမလား”

“ရပါတယ်”

လွင့်စင်သွားသော ပစ္စည်းတွေကို လိုက်ကောက်ပေးကြပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ချစ်သူကစ၍ . . .

“ဟ . . . ဝိုက်ဖုံးအကျီတွေ”

လင်းနိုင်ကဆက်ကွန့်သည်။

“ဒီမှာလည်း ကိုယ်ဝန်ဆောင်နဲ့ ပက်သက်တဲ့ဆေးတွေ”

“မင်းအတွက်တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော် ကြယ်စင်”

“ဘာရှင့်”

သန့်ရှင်းက လန့်သလို နောက်ဆုတ်သွားလေသည်။

“မင်းကလည်း ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် မမေးဘူး။ သူ့အတွက် ဟုတ်မလားကွ။ ကြယ်စင်က အပျိုလေ”

“သိဘူးလေ . . . ငါလည်းမေးမိ မေးရာမေးတာ”

သန့်ရှင်းလက်ထဲမှ အထုပ်ကိုဆွဲယူပြီး ကြယ်စင်ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။ ကြယ်စင် ကွယ်သွားမှပဲ သန့်ရှင်းတို့အားလုံး ကြယ်စင်အဖြစ်ကို သဘောကျစွာ ရယ်ကြလေ၏။ ဖန်ဆင်းကတော့ မရယ်နိုင်ပါ။ ကောင်မလေး အတော်ရှက်သွားတယ်ထင်ပါရဲ့။ မလွဲသာလို့ ဗရုတ်သုတ်ခ လုပ်လိုက်ရပေမဲ့ စိတ်ကတော့ မကောင်းရှိနေသည်။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ကောင်မလေး
ရှက်သွားတာကွ”

“ရယ်မနေကြနဲ့။ သွားမယ်”

ဖန်ဆင်းကတိအတိုင်း ဒကာခံရတော့မည်မို့ စား
သောက်ဆိုင်သို့ ရောက်လေတော့ ဝိုင်းထိုင်လိုက်ကြသည်
နှင့် အသံတွေက လေမျိုးရှစ်ဆယ်လျက်ဆား လျက်ထား
ကြသလို။

“ဖန်ဆင်း”

“ဘာလဲကွ”

“အမယ် . . . လေသံကိုပြင်စမ်း”

“ပါးစပ်ဝရောက်မှ ပြုတ်ကျချင်လို့ စိန်ခေါ်နေတာ”

“ဟေ့ကောင်တွေ . . . စကားမများနဲ့ မှာစရာရှိ
တာ မှာပြီး မျိုကြ”

“ငှက်ကလေးယောကျာ်းက ငှက်ကလေး လေသံ
အတိုင်းပါလား”

ချစ်သူက ငှက်ကလေး သရက်သီးခူးရင်း ကျိန်
သွားတာကို အမှတ်ရနေပြန်သည်။ လင်းနိုင်က ကျောကို
ဆန့်၍ . . .

“ကျိန်စာဝမှ ကိုယ်လုသတဲ့လေ”

“မင်းရုပ်က အဝကတည်းက ဘီယာဖော ဖောနေ
တဲ့ရုပ်ကို”

“သေချင်းဆိုး”

ဆဲသံအဆုံးမှာ ဝိတ်တာလေး ရောက်လာသဖြင့်
မိန်းကဒ်ကို ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ပထမဦးဆုံး ချစ်သူကမှာ
သည်။

“ကိုယ့်အတွက် ကော်ဖီမစ်ရိုက်နဲ့ ချောကလက်
သီးစုံကိတ်”

“ငါကဟေ့ နို့ကော်ဖီနဲ့ ပူတင်းကိတ်၊ ပန်းသီးယို
ကိတ်ပဲ”

သန့်ရှင်း အလှည့်သို့ရောက်တော့ ဖန်ဆင်းက
လက်ကာပြလေသည်။

“နေဦး”

“ဘာလဲကွ”

“မင်းတို့ဟာကလည်း တစ်ယောက်တစ်ယိုးပါလား။
မလိုချင်ဘူး တစ်ယောက်မှာတာကိုပဲ အကုန် သောက်ကြ
စားကြ”

“ဒါဆိုလည်း ချစ်သူ မင်းပဲမှာလိုက်တော့”

“အိုခေ”

ချစ်သူမှာတာကိုပဲ အားလုံးသဘောတူ လက်ခံ လိုက်ကြသည်။ သူများတွေ စားသောက်နေချိန်မှာ ဖန်ဆင်း က စားပွဲကို လက်ညှိုးနှင့် တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်၍ တစ်ခုခု ကို စဉ်းစားနေပုံရသည်။

“ဖန်ဆင်း”

အသံတိတ်မေးဆတ်၍ ထူးလေလျှင် . . .

“မင်းလက်ညှိုးက ငြိမ်ငြိမ်နေမိမ်းပါ။ ဘာလဲ မော်ကော်ပီကယ် လိုက်ဖမ်းလို့ တဒေါက်ဒေါက်နဲ့ ခေါက်ပြီး ဦးနှောက်ပြေးနေတာလား”

ဖန်ဆင်း စားပွဲပေါ်က လက်ကိုရုတ်လိုက်ကာ . .

“ငါ့စဉ်းစားနေတာကွ”

“ဘာလဲ ဝိုက်ဖုံးအင်္ကျီကိစ္စလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟေ”

“ဟေ” ဆိုသောအသံက သုံးယောက်မြိုင်တူ။

ဖန်ဆင်းကို ပြူးပြူးပြေပြေနှင့် ဝိုင်းကြည့်လိုက်ကြပြီး . . .

“ဖန်ဆင်း မင်းဝတ်ချင်လို့လား”

“မင်းတို့ကွာ စကားအကောင်းကို ပြောလို့မရဘူး”

ဖန်ဆင်း ဟောက်လိုက်တော့မှ အားလုံးပါးစပ် ပိတ်သွားကြသည်။ သူ့စဉ်းစားနေတာက ဟိုတစ်ခါက ကြယ်စင် ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေနှင့် တစ်ခါက ချစ်သူ သူ့ကို စနောက်ပြီး ပြောခဲ့တဲ့စကား။ အဲဒါတွေနှင့် ကြယ်စင် ဝယ် သွားသောပစ္စည်းတွေကို ဆက်စပ်ကြည့်နေမိသည်။ ဆေးဝါး မှီဝဲတဲ့ကိစ္စကလည်း ရှိနေပြန်။

“ချစ်သူ”

“အင်း”

“မင်းငါ့ကို တစ်ခါကပြောခဲ့ဖူးတာ မင်းမှတ်မိလား”

“ဘာလဲ”

“ဟိုကွာ ကိုယ်ဝန်ဆောင် အမျိုးသမီးရဲ့ ရောဂါ လက္ခဏာ ယောကျ်ားတွေမှာ ပြောင်းပြန်ဖြစ်တတ်သလား လို့”

“ကြံကြံဖန်ဖန်ကွာ တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး”

“နေဦး”

သန့်ရှင်းက ဆရာကြီးလိုလိုလေသံနှင့် လက်ကာ

ပြပြီး စဉ်းစားဟန်ပြုကာ . . .

“မကြားဖူးဘူးမလုပ်နဲ့ ငါကြားဖူးတယ်။ ငါ့အစ်ကို ဝမ်းကွဲတစ်ယောက်ကွာ။ သူ့မိန်းမ ကိုယ်ဝန်ရှိတာကို အဲဒီ မိန်းမက ဘာမှမဖြစ်ဘဲ သူကအဲဒီလို ဖြစ်တာတဲ့”

“ဟုတ်ပြီ”

ဖန်ဆင်း လက်ဖျစ်တစ်ချက် တီးလိုက်သလို ပျက်နာကလည်း ချက်ချင်းပဲ ထိထပေါက်သလို ဝင်းလက် သွားလေ၏။ ကျန်တဲ့လူတွေက ဖန်ဆင်းကို နားမလည်စွာ ကြည့်နေကြသည်။

“တို့ ကြယ်စင်နောက်ကဲ့ နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်ရအောင်”

“နေပါဦး။ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ ကြယ်စင်ဝယ်သွားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ က ငှက်ကလေးအတွက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒီ ကောင်မလေး တို့ကိုမြင်တာနဲ့ သရဲခြောက်ခံရသလို အလန့်လန့်အဖျပ်ဖျပ် ဖြစ်နေတာ”

အားလုံးစဉ်းစားကုန်ကြပြီ။ ဖန်ဆင်းပြောတာ ဖြစ်နိုင်ချေရှိနေ၏။ သူတို့နဲ့တွေ့ရှင် ကြယ်စင် မူမမှန်ဖြစ်နေ

တတ်တာကိုက မသက်ဝေရာဖြစ်နေ၏။ ပြီးတော့ ဝယ်သွား တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ကြည့်ဦး။ အခြားသူအတွက်ဆိုရင် ကြယ် စင်ရုတ်လို့ ဝယ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း သုံးသပ် နေကြသည်။

“မင်းပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ခါပေမဲ့ ခုလိုက် သွားလို့ ဘာထူးမှာလဲ”

“ငါ ငှက်ကလေးကို တွေ့ချင်လှပြီကွ”

“ခုမှ အဖြစ်သည်းမနေပါနဲ့ မှင်သေသေနေစမ်း။ ခုလိုက်သွားလို့ မင်းဘွားအေ တို့ကိုတွေ့သွားပြီလေ။ သူ နောက်ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်မှာကြောက်လို့ ဒီနေ့ ငှက်ကလေးဆီကို သွားဦးမှာတဲ့လား”

“ဟုတ်သားပဲ”

ဖင်တကြွကြွဖြစ်နေသော ဖန်ဆင်းပုံက တင်ပါး မှာ သွေးစုနာပေါက်တဲ့ လူလိုဖြစ်နေသည်။ ဒါကိုပဲ ချစ်သူ ကစဖို့ ချောင်းနေတာ။

“မင်း ဘာမှစိတ်ပူမနေနဲ့ ဖန်ဆင်း စိတ်ချ။ တို့ အားလုံး ငှက်ကလေးကိုတွေ့အောင် ရှာပေးမယ်။ မင်းသာ ကျေးဇူးမမေ့နဲ့”

“မမေ့ပါဘူးကွာ”

“ငှက်ကလေး မင်းရင်ခွင်ထဲကို ရောက်လာတာနဲ့ ငါတောင်းတဲ့လက်ဆောင်ကို မင်းပေးမလား”

“ပေးမယ်ကွာ ဘာလဲတောင်း”

ချစ်သူက ဟဲခနဲရယ်လိုက်ရင်း . . .

“မင်းရဲ့မယားဘက်က မယားတစ်ယောက်”

ရှင်ဖုန်းကိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောလိုက်တာမှန်း ဖန်ဆင်း တပ်အပ်သိလိုက်ပြီ။

“ကဲ . . . ယူကွာ . . . ယူ . . . ယူ”

“ဟာ . . . အဲဒါတော့ မဖြစ်ဘူး သန့်ရှင်းရေး မင်းတို့က ပိုင်ရှင်ရှိပြီးသားတွေ၊ ပိုင်ရှင်မရှိသေးတဲ့ ချစ်သူ အတွက်ပဲ”

“ပေးမယ်ပေါ့”

“ငါပေးတိုင်း မင်းယူလို့ရမှာလား”

“ဟာကွာ”

ရယ်သံတွေက သောသောညံသွားလေသည်။ ဖန်ဆင်းတစ်ယောက် စိတ်ကူးနဲ့တော့ ငှက်ကလေးဆီ အရောက်သွားခဲ့ပြီ။

အခန်း (၃၇)

“ခစ် . . . ခစ် . . . ခစ်”

ကြယ်စင်ပြောပြတာတွေကို နားထောင်ပြီး ငှက် ကလေးက ကလေးတစ်ယောက်လို တခစ်ခစ်နှင့် ရယ်လေ သည်။

“အေးပါ . . . ရယ်ပါ . . . နင်ကတော့ ရယ်နိုင်ရှာ မှာပေါ့နော်။ ဟိုက ပိုက်စိပ်တိုက် လိုက်ရှာနေတာကိုး။ ငါ့မှာ သာ ပြေးခဲ့ရတာ ခွေးပြေး ဝက်ပြေး”

ကြယ်စင်က တပွစ်စိန်နှင့် ပြောလို့မဆုံးတော့ပေ။

ခံလာရသူဆိုတော့ သူလည်း ဘယ်ကျေနပ်ပါ့မလဲနော်။

“ဟင်း . . . ဟိုလူကြီးဆို မေးလိုက်ပုံများ ထပြီး သတ်ပစ်ချင်စရာပဲ”

“ဘာမေးလို့လဲ”

“ရှင့်အတွက်ဝယ်လာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုလေ”

“အင်း”

“မင်းအတွက်တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော် ကြယ်စင် တဲ့။ ကဲ . . . ဘယ်လောက်ဒေါသဖြစ်ဖို့ ကောင်းတဲ့မေးခွန်း လဲ”

ကြယ်စင်က ဒေါသဖြစ်ပြလေ ငှက်ကလေးက ရယ်လေဖြစ်နေသည်။ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ စင်တာထဲမှာ လူ ငါးယောက်၊ ဗရတ်သုတ်ခဖြစ်နေတဲ့ပုံကို မြင်ယောင် ကြည့် ရင် ရယ်စရာကြီးပဲဟာ။

“ဟွန်း . . . ဦးဖန်ဆင်းကို ငါမကျေနပ်ပါဘူး။ သူကတော့ လူပျိုလိုလွတ်လပ်လို့။ ငါ့မှာတော့ သူ့စုဘူးကိုပဲ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ယုယနေရတယ်”

“စုဘူးခွဲတဲ့အခါကျတော့ နင့်ကို တစ်ဝက်ခွဲပေးမှာ ပေါ့ဟဲ့”

“ဘာတွေလဲ ကလေးအနီးတွေလား”

“အင်း”

“ကောင်မ”

ကြယ်စင်က ငှက်ကလေးနဖူးကိုဖွဖွထုလေသည်။ အရင်တုန်းက မျောက်လောင်းမလေးကိုတောင် တုန်နေ အောင်ချစ်တဲ့ ဦးဖန်ဆင်း ခုလိုပုံစံမျိုးနဲ့ ငှက်ကလေးကိုသာ မြင်ရင် တစ်ကိုယ်လုံး ဆီလိမ်းပေးပြီး မျိုချထားမလား မပြောတတ်။ ကြည့်လေ ငှက်ကလေးပုံစံကို။ အရင် ငှက်က လေးနဲ့ ခုပုံစံက တခြားစီပဲလေ။ အနက်ခံပေါ်မှာ အဖြူပွင့် လေးတွေ၊ အနီပွင့်လေးတွေပါသော ထဘီကိုဝတ် ထား လေသဖြင့် ခြေခံလေးတွေက အနက်နှင့်ယှဉ်တော့ ထိရက် စရာပင် မရှိပေ။ ရယ်ဒီမိတ် ဝိုက်ဖုံးအင်္ကျီ နို့နှစ်ရောင်လေး နှင့် စည်းလို့ရနေပြီဖြစ်သော ဆံပင်တွေကို ခေါင်းစည်းကွင်း လေးနှင့် စည်းထားလေတော့ မျက်နှာလေးက ရှင်းသန့်၍ ယဉ်စစလေးဖြစ်နေသည်။

“ငှက်ကလေး”

“ဟင်”

“နင်အိမ်ရှေ့မှာ လမ်းထွက်လျှောက်တာထက် အိမ်

နောက်ဖေးမှာ လမ်းလျှောက်ရင် ပိုကောင်းလိမ့်မယ်နော်”
 ၎က်ကလေး၏ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်မှာ မြင့်တက်သွား
 လေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကြယ်စင်ရဲ့”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ ညည်းယောကျာ်းက brigade
 (တပ်ခွဲ)လိုက် ကျပ်နောက်ကို တရားခံနောက်လိုက်နည်း
 လိုက်နေတာ ကျုပ်ကိုခြေရာခံပြီး ဒီကိုရောက်မလာဘူးလို့
 ပြောနိုင်မလား”

“ဘာဖြစ်လဲ ရောက်လာတော့လည်း ပြန်လိုက်
 သွားရုံပေါ့”

၎က်ကလေးအပြောကြောင့် ကြယ်စင်မျက်နှာ
 ရှုံ့မဲ့သွားရလေသည်။ သူမမှာလည်း ပြောသာပြောနေရ
 တယ်။ ရှာပုံတော်မင်းသားကြီး ဦးဖန်ဆင်းကို သနားလှပါပြီ။
 ၎က်ကလေး ခေါင်းမာနေလို့သာ။ မဟုတ်ရင် ၎က်ကလေး
 ကို ပြန်ပို့ပေးတာကြာပြီ။ သူလင်နဲ့ သူမယားမှပို၍ အဆင်
 ပြေတော့မည်ပေါ့။

အခန်း (၃၈)

ဖန်ဆင်းတို့ ဒုက္ခများပုံကြောင့် သန့်ရှင်းမှာဖြင့်
 ကိုယ်ပိုင်ကားရိုလျက်နှင့် Taxi ငှားစီးလာရသည့်ဘဝ။
 ဘာကြောင့်လဲဆို ကြယ်စင်ကို မြင်လိုက်တာနှင့် မျက်ခြည်
 ပြတ်သွားမှာစိုးလို့ ကိုယ့်ကားကို ပြန်မယူနိုင်တော့ဘဲ ကြုံ
 ရာကားကို တားဆီးပြီး လာခဲ့ရတာ။ လမ်းထဲကို သူတစ်
 ယောက်တည်း ဝင်သွားလို့ မဖြစ်သေးတာကြောင့် ကျန်တဲ့
 သူတွေကို စောင့်နေရသေးသည်။ ဖန်ဆင်းတို့ရောက်လာ
 တော့ . . .

“မင်းတို့ကလည်းကြားလိုက်တာ။ ဒီရပ်ကွက်က
ခြင်ထူတယ်ကွ။ ဒီမှာလက်နှစ်ဖက်လုံး မအားရဘူး... ဟူး။
ငါများသွေးလွန်တုပ်ကွေးဖြစ်ရင် မင်းကြောင့်ပဲ”

ဖန်ဆင်းကရယ်လေသည်။

“ဒီလမ်းထဲကိုဝင်သွားတာ သေချာလား”

“ဟေ့ကောင်... ငါ့ကိုများမှန်ကြောင် ထင်နေသ
လား”

“သေချာအောင်မေးတာပါကွ”

“ကဲ... ငမိုးရိပ်သားတွေရေ မင်းတို့စကားများမှာ
လား။ သွားမှာ...။ တော်ကြာ မလက်တို လိုက်လာလို့
ပြေးပေါက်မှာ... နနီမယ်”

သန်ရှင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် ...

“ဘယ်က မလက်တိုက လိုက်လာမှာလဲ”

“ဖန်ဆင်းအမေလေ။ သူ့သားကို လိုက်ရှာနေတာ
ငါလည်းမသိဘူးလို့ လိုမ့်ခဲရတာ”

“အဲ... သနားပါတယ်နော်။ ဘယ်အချိန် လက်
ပြတ်သွားတယ်မသိဘူး”

“ခွေးကောင်”

မေတ္တာပို့သံတွေက ဆူညံသွားလေသည်။ ပြီးမှ
လေးယောက်သား တက်ညီလက်ညီနှင့် လမ်းကလေးထဲသို့
ချီတက်လာခဲ့ကြလေ၏။ သူတို့၏ မျက်လုံးတွေက တစ်အိမ်
တက်ဆင်းလိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ဒီလမ်းထဲသို့ ကြယ်စင်
ဝင်သွားတာ မြင်ပေမယ့် ဘယ်ခြံ ဘယ်အိမ်ထဲကို ဝင်သွား
မှန်းမှ မသိတာ။

“ဟာ... ဖန်ဆင်း”

လင်းနိုင်၏ အလန့်တကြားခေါ်သံကြောင့် အား
လုံးအကြည့်တွေက လင်းနိုင်ထံသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေ
သည်။

“ဘာလဲကွ”

“ဟိုမှာ ငှက်ကလေးလား မသိဘူး”

လေးယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင် ကြည့်လိုက်
ကြတော့ ဆံပင်တိုတိုနှင့် အဝတ်လှမ်းနေသော မိန်းက
လေးတစ်ယောက်။ နောက်ခိုင်းနေတာဆိုပေမယ့် ကိုယ်
ခန္ဓာအချိုးအစားက ငှက်ကလေးမှ ငှက်ကလေး။

“ဟုတ်လောက်တယ်ကွ”

“သေချာပါတယ်”

ဖန်ဆင်းသွားဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်တော့ ချစ်သူက ဖန်ဆင်းလက်ကို ဆွဲထားလေ၏။

“မျက်နှာမပြင်ရသေးဘူးလေကွာ။ တော်ကြာ လူမှားနေမှ မင်းပါးလက်ဝါးတံဆိပ် ကပ်ပြီးသားဖြစ်သွားမယ်နားလည်လား”

“သေချာပါတယ်ကွာ”

“နေဦးဆို”

တားမရ ဆီးမရဖြစ်နေသော ဖန်ဆင်းကိုဝိုင်း၍ ဆွဲလွဲနေကြစဉ်

“ဟိတ်ကောင်တွေ . . . ဟိတ်ကောင်တွေ မပြေးနဲ့”

“အပ် . . . မပြေးပါဘူး”

အားလုံးနောက်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အသားမည်းမည်း ဗလကောင်းကောင်းနှင့် လူကြီးတစ်ယောက်က နှစ်တောင့်ထွာခန့်ရှိသော တုတ်ကြီးကိုကိုင်၍ သူတို့ကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေသည်။

“မင်းတို့ ဘာချောင်းနေကြတာလဲ”

“ငှက်ကလေး”

“ဘာကွ”

“အမယ်လေး”

ကြောက်စရာကောင်းသော ထိုလူကြီးအသံကြောင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဖက်ထားကြလေသည်။

“ငါ့ခြံထဲမှာ ငှက်လည်းမရှိဘူး။ ကြက်လည်းမရှိဘူး။ မင်းတို့ သူခိုးကျင့် သူခိုးကြံ့နဲ့ ငါ့ပစ္စည်းတွေကို ခိုးဖို့ ချောင်းနေတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေးရယ်”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ လက်တွေ့မြင်နေရတာတောင် ငြင်းချင်တုန်း။ တွေ့ကြရောပေါ့ကွာ”

လူကြီးက ပုဆိုးကို တိုတိုဝတ် အင်္ကျီလက်မောင်းကို ခေါက်တင်လေတော့ . . .

“ဟာ . . . အခြေအနေမကောင်းဘူး ပြေး . . . ပြေး”

လေးယောက်သား ကလေးတွေ မြွေကြီးတောင်တန်းရှည် ကစားသလို တစ်ယောက်ခါးကို တစ်ယောက်ကိုင်၍ ပြေးလိုက်တာ ကင်းခြေများကြီးလျှောက်နေသလိုပါပဲ။ ကံဆိုးချင်တော့ ရှေ့ဆုံးက ဖန်ဆင်း ကျောက်ခဲကို

ယောက်သား ပိုးလိုးပက်လက်တွေလန်လျက် ဟောဟဲ ဆိုက်နေကြလေ၏။

“ဦးလေး ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

ငှက်ကလေးက အိမ်နီးချင်း ဦးလေးကြီးကို မေး

လိုက်လေလျှင် . . .

“သူခိုးတွေ . . . သူခိုးတွေ . . . ဟောဟဲ . . .

ဟောဟဲ”

“ဘယ်မှာလဲ သူခိုး”

“ဟိုမှာ”

ငှက်ကလေး ဦးလေးကြီး လက်ညှိုးထိုးရာသို့

ကြည့်လိုက်ပြီး အသံမာဆတ်ဆတ်နှင့် . . .

“ဘာသူခိုးလဲ အဲဒါတွေအားလုံး သူဌေးသားတွေ။

ဦးလေးပစ္စည်းကို ဘာခိုးမှာလဲ”

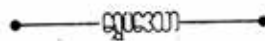
“နင်က သူတို့ကိုသိလို့လား”

“သိတာပေါ့။ အဲဒါငှက်ကလေးကို လိုက်ရှာနေကြ

တာ ငှက်ကလေးရဲ့ယောက်ျား”

“လေးယောက်စလုံး ညည်းယောက်ျားတွေလား”

“ဘာပြောတယ်”

ငှက်ကလေးအသံကြောင့် ဦးလေးကြီးမှာ လန်ပြီး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားလေ၏။

“ဖြည်းဖြည်းပြောပါ တူမကြီးရယ်။ ဦးလေး နားကောင်းပါတယ်”

ငှက်ကလေး ဦးလေးကြီးလရစ်ထဲက တုတ်ကို ဆတ်ခနဲ ကောက်ယူပြီး . . .

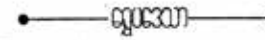
“သူများယောက်ျားကို သူခိုးလေးဘာလေးနဲ့။ ခိုးတော့ဖြင့် သူပဲခိုးစားနေပြီး။ လင်ထိရင် တုတ်ကြည့်တဲ့။ ရိုက်ထည့်လိုက်လို့ ဘာမှတ်လဲ”

“တိုးတိုးပြောပါ တူမကြီးရယ်။ ဦးလေးက သူခိုးအလုပ်ပဲ ကျွမ်းလို့ပါ”

ငှက်ကလေး ပြောသလိုပဲ ထိုလူကလစ်ရင် လစ်သလို ခိုးစားနေသူပါ။

“တောက် . . . ကြာကြာမြင်ရရင် ရိုက်မိတော့မယ် သွားတော့”

လူကြီးမေ့ရာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ထွက်ပြေး သွားလေတော့၏။ ဖန်ဆင်းတို့အဖွဲ့မှာလည်း ခုမှပဲအသက် ရှူချောင်ကာ မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်ကြတော့သည်။

“ဟာ . . . ၎က်ကလေး”

လေးယောက်သား ပြိုင်တူခေါ်ပြီး ပြိုင်တူကုန်းထလေတော့ ဖန်ဆင်းက လက်နှစ်ဖက်ကိုဆန့်၍ ကျန်သုံးယောက်ကို တားဆီးကာ . . .

“ဟေ့ကောင်တွေ ငါ့မိန်းမနော် . . . ငါအရင်သွားမယ်”

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ”

သုံးယောက်သား ပြန်ထိုင်ချလိုက်၏။

“ကိုကို”

“၎က်ကလေး”

“ကိုကိုလိုက်လာတယ်”

ဝမ်းသာအားရနှင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ပြေးဖက်ကြလေ၏။

“နေနိုင်လိုက်တာ ၎က်ကလေးရယ်။ ကိုကိုဖြင့် ၎က်ကလေးကို နေ့တိုင်းလွမ်းနေတာ”

“၎က်ကလေးလည်း အတူတူပါပဲ ကိုကိုရယ်”

တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တင်းကျပ်စွာ ပွေဖက်ထားမိကြသည်။ နောက်တစ်ခါဝေးရမှာ ကြောက်လို့လေ။

“ဟေ့ကောင် . . . ဖန်ဆင်း ရဘူး . . . ရဘူး”

“အချိန်မတန်ပဲ ကွဲသွားရင် ဒုက္ခရောက်နိုင်တယ်နော်”

ရုပ်တွေက စပ်ဖြူဖြူတွေနှင့်။ ဟုတ်ပါရဲ့။ ဖန်ဆင်း ခုမှပဲ ၎က်ကလေး၏ စူမိုနေသော ဝိုက်ကလေးကို ငုံကြည့်ကာ . . .

“ဟင် . . . ဒါ . . . ဒါဘယ်သူစုဘူးလဲ”

“အို . . . ကိုကိုကလည်း ကိုကိုအပြင် ဘယ်သူရှိသေးလို့လဲ”

“ဟို . . . ၎က်ကလေးဆေးတွေ သောက်တာကကော”

“ဘယ်ကလာ ၎က်ကလေး သောက်ရမှာလဲ။ သူများအတွက် ဝယ်ပေးတာကို”

“ဒါဆို ကိုကိုကလေးအဖေ ဖြစ်တော့မယ်ပေါ့”

“ဒါပေါ့ ကိုကိုရဲ့”

“ဟာ . . . ဝမ်းသာလိုက်တာ ၎က်လေးရယ်”

“သိပ်ပြီးလည်း ဝမ်းသာမနေနဲ့ ဖန်ဆင်းရာ အသံစူးစူးကြောင့် ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်တော့

တစ်ခါတည်း သေချင်စေရန်သွားလေ၏။ ဖန်ဆင်းရဲ့ မေမေ
က ခါးကြီးထောက်၍ သူတို့နှစ်ယောက်ကို စားတော့ပါး
တော့မတတ် ကြည့်နေသည်။

“မေမေ”

“ဘာမေမေလဲ နင့်ကိုငါ ဘာပြောထားလဲ ဖန်ဆင်း။
မင်းကို ငှက်ကလေးနဲ့ ပြန်မပေါင်းရဘူးလို့ ပြောထားတာ
လေ”

“အိုတော် . . . ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်သမီးကို
မပေါင်းခိုင်းပါဘူး။ တကတည်းတော် ကျုပ်သမီးက ပုဆိုးစ
ဆွဲလိုက်နေတာကျလို့”

“ဟို . . . ဖန်ဆင်းက ပုဆိုးဝတ်ထားဘူး အန်တီရဲ့
ဒေါ်မဂ္ဂါ၏ မျက်စောင်းက သေနတ်ထဲက ကျည်
ဆန်ထက်ပင် ပြန်လေ၏။ ချစ်သူ တစ်ခါတည်း ပါးစပ်ပိတ်
သွားလေ၏။

“ကဲ . . . ဖန်ဆင်း လာခဲ့ပြန်မယ်”

“သမီး ငှက်ကလေး လာ . . . ဟမိုဆီကို”

ဖန်ဆင်းနှင့်ငှက်ကလေး တစ်ဦးလက်ကိုတစ်ဦး
တင်းတင်းဆုပ်ကိုင် ထားကြလေသည်။ ခေါင်းကိုသာ သွင်

သွင်ခါကြလျက် . . .

“မေမေ သား တောင်းပန်ပါတယ်။ သားတို့ချစ်
ခြင်းကို မခွဲပါနဲ့နော်”

“သမီး ပြန်မလိုက်ဘူး ဟမီး။ သမီး ကိုကိုနဲ့မခွဲနိုင်
ဘူး”

“သားကို ခွင့်လွှတ်ပါ မေမေ”

“သမီးလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ဟမီး”

ဖန်ဆင်းနှင့် ငှက်ကလေး၏မျက်နှာမှာ ဝိုမယောင်
ညိုမှောင်သမ်းလာကြတော့ အားလုံးပြုံးစိစိ ဖြစ်ကုန်ကြ
သည်။ ဒေါ်မာလာကစ၍ . . .

“ကဲ . . . သမီးကြွယ်စင် ဒါရိုက်တာကို
အကယ်ဒမီဆုပေးမယ်”

“ဟာ . . . အန်တီတို့ရဲ့ သရုပ်ဆောင်မှု ကာရိုက်
တာတွေကမှ အကယ်ဒမီ ရမှာလေ”

“ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲ ကိုကို”

“ကိုကိုလည်း မသိဘူးလေ”

နားမလည်နိုင်ဖြစ်နေကြသော ဖန်ဆင်းနှင့်ငှက်က
လေးအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး အားလုံးဝိုင်းရယ်ကြလေ၏။

“အခုထိ နားမလည်သေးဘူးလား။ မတည့်တဲ့ လင်မယားကို ထာဝရမြတ်နိုးကြင်နာစွာနဲ့ ပေါင်းသင်းနိုင်အောင် မေမေတို့ပိုင်းပြီး ပိပိရီရီသရုပ်ဆောင်ပြီး ပညာပေးလိုက်တာလေ”

ဒီတော့မှ ညိုနေသော မျက်နှာလေးတွေပေါ် လရိပ်ဖြာလျက် . . .

“ဝမ်းသာလိုက်တာ”

“ကိုကိုက ပိုပါတယ်”

“ဖန်ဆင်း ငါတောင်းထားတဲ့လက်ဆောင် ပေးဖို့ မမေ့နဲ့နော်”

ချစ်သူက ရှင်ဖုန်းကိုကြည့်၍ ဆိုလေတော့ ဖန်ဆင်းက လက်ကာပြလေသည်။

“ဘာလဲကိုကို”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ ၎င်းကလေးကို ကိုကို ချစ်တယ်”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“မဆိုင်ဆိုင် . . . ဆိုင်ဆိုင် ချစ်တယ်ကွာ”

“ဘာမှန်းမသိဘူး . . . သွား”

“ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ”

ချစ်မျက်စောင်း လှလှလေးက ဖန်ဆင်း ရင်ကို ဆမ်းသည့် လပြည့်ဝန်းသို့နယ်။ ချစ်သူ၏ ဆံနွယ်စလေးတွေကို ဖန်ဆင်း လှမမြင်အောင် ခိုးနမ်းလိုက်၏။

“ကိုကိုနော် ဟိုမှာကြည့်နေကြတယ်”

“ကြည့်ပစေ။ ကိုယ့်မိန်းမ ကိုယ်နမ်းတာ ဘာဖြစ်လဲ”

ငှက်ကလေးက ဖန်ဆင်းရင်ဘတ်ကို မပ်ဖွဖွယုလေလျှင် ထိုလက်ကလေးကို ဖန်ဆင်းက ဘွဲ့ယုယုပင်ကိုင်လျက် ပါးပြင်နုနုလေးကို ငုံ့နမ်းလိုက်လေလျှင် အားလုံးက လက်ခုပ်တီး၍ ထောပနာပြုကြလေ၏။

သံစုံကျူးငှက်ဆိုတဲ့ ချစ်ဖုန်းလေးဟာ ဖန်ဆင်းအတွက်တော့ ချစ်ခြင်းသံစဉ်တွေကို တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးရအောင် သီကုံးကာ သံစုံကျူးမဲ့ သံစုံကျူးတဲ့ ငှက်ကလေးပါလေ။

ပရိသတ်များကို
ထာဝရလေးစားလျက်
မိုးစက်ပွင့်